

АН МАККАФРИ ДРАКОНОВА ПЕСЕН

Част 3 от „Драконовите ездачи от Перн“

Превод от английски: Пенко Живанов, 2023

chitanka.info

ПРОЛОГ

Рукбат беше жълта звезда от клас G в съзвездието Стрелец. В системата ѝ влизаха два астероидни пояса, шест планети, едната от които блуждаеща, прихваната от гравитацията ѝ преди няколко хилядолетия.

Когато хората за пръв път кацнаха на третата планета и я нарекоха Перн, те не обърнаха голямо внимание на странната планета–пришълец, която кръжеше около звездата в силно изтеглена и неустойчива елиптична орбита. В течение на няколко години колонистите устройваха живота си на новата планета и не вдигаха често поглед към небето... докато Червената звезда, така бяха нарекли блуждаещата планета, не се приближи до Перн.

Когато влиянието на останалите небесни тела не пречеше на сближението на двете планети, извънземна форма на живот, безжалостна и хищна, преодоляваше тясната граница между тях и се прехвърляше на по-гостоприемния свят.

И небесата на Перн се запълваха със сребристи Нишки, унищожавачи всичко по пътя си. По време на първата атака, загубите на колонистите бяха ужасяващи. Започна дълга борба за оцеляване и отчаяна битка с Нишките. Това отнемаше много сили и постепенно крехката връзка с родната планета окончателно беше загубена.

След кацането, перниците бяха разглобили транспортните кораби и се бяха отказали от много технически постижения — те им се струваха ненужни на девствената, благодатна планета. Сега, за да се защитят от Нишките, най-изобретателните и предприемчиви заселници разработиха дългосрочен план, който трябваше да влезе в действие следващите няколко века и да осигури защитата на Перн. Първият стадий беше да се усъвършенства един от местните уникални биологични видове. Мъжете и жените със способност на дълбоко съпреживяване и имащи вроден дар за телепатия бяха обучавани да се грижат и пазят тези необичайни животни, наречени „Дракони“ в памет на приказните същества от земните легенди. Те имаха две

необикновени способности — да се преместват мигновено от едно място на друго и второ — след като погълнеха местен минерал съдържащ фосфин, можеха да издишват пламък. Така драконите можеха да унищожават Нишките още във въздуха и да не им позволят да се зароят в почвата.

Едновременно се осъществяваше и вторият етап на плана, но за окончателното му завършване трябваше повече време. Нишките представляваха микозоидни спори, способни да преодоляват космическото пространство и да поглъщат всяка органична материя. Попадайки в плодородната почва на Перн, те се заравяха в меката земя и започваха стремително да се размножават. Колонистите създадоха специални личинки способни да ядат паразита и ги развъдиха в почвата на Южния континент. Първоначалният план предполагаше, че драконите ще изгарят Нишките във въздуха, пазейки жилищата и животните, а личинките ще пазят растенията и ще унищожават всичко, което се е измъкнало от огъня на драконите.

Но инициаторите на спасителния план не бяха отчели геологичните катаклизми и социалните промени. Южният континент, на пръв поглед по-привлекателен от суровите северни земи се оказа небезопасен. В резултат, колонията беше принудена да се изсели на север и да търси защита от Нишките в естествените планински пещери на северния материк.

Форт, първоначалното селище, изсечено в източния склон на Големия Западен хребет скоро стана тясно за колонистите. Вторият град-холд беше създаден по-далеч на север до голямо езеро, където в скалите бяха открити множество пещери. Но след няколко поколения холд Руат също се оказа препълнен.

С всяка изминала година Червената звезда се вдигаше все по-високо на източния хоризонт и колонистите решиха да създадат следващите си поселища в Източните планини, ако там се открият подходящи пещери. Само камъкът и металът, на които Перн за съжаление не беше богат можеха да ги защитят от изгарящите удари на Нишките.

В процеса на селекцията, крилатите, дългоопашати, огнедишащи дракони достигнаха такива размери, че нямаше как да бъдат държани в тесните пещери на градовете — холдове. Затова бяха заселени и

кратерите на древните угаснали вулкани, вътрешните склонове на които бяха прорязани от огромни пещери.

Един от тези вулкани се намиреше близо до Форт Холд, друг откриха в планините на Бенден, на източния край на материка. Приспособиха ги за обитаване от драконите и ездачите им, но за този проект отидоха последните запаси от гориво на гигантските рудокопачни машини и се наложи всички останали холдове да бъдат изсичани в скалите ръчно.

Начинът на живот в холдовете беше различен от този в уейровете, различни бяха и порядките им. Постепенно те се превърнаха в традиция. Настъпи период от двеста Оборота, през който Червената звезда, самотна, замръзнала пленница се намиреше на далечния край на траекторията си покрай Рукбат. Нямаше повече Нишки. Хората заличиха опустошенията, посадиха градини, засяха полетата и даже се заеха да възстановят изядените от Нишките гори по склоновете на планините. Скоро те забравиха, че до неотдавна се намираха на границата на унищожението.

Но, блуждаещата планета се завърна с неизменността на космически маяк и Нишките започнаха да падат отново — настъпиха петдесет Оборота на ужас и борба.

Перниците благословиха далечните си предци, чиято предвидливост ги спасяваше сега в тези трудни времена. Благодарение на тях имаха дракони, които с огнения си дъх унищожаваша падащите Нишки още във въздуха.

По време на спокойния Интервал, родът на драконите се множеше и процъфтяваше. Съгласно разработения план на защита бяха основани още четири нови селища в кратери на вулкани. Но при преселението, при строежа на нови холдове, при усвояването на девствените земи и странстванията по безкрайните гори и пустини, бяха загубени знанията за личинките, които ядяха Нишките на Южния континент, както и спомените за прародината на колонистите.

С всяко следващо поколение спомените за Земята ставаха все по-бледи и се превръщаха в митове и легенди.

Когато Червената звезда за трети път се приближи до Перн, на планетата вече се бе установила сложна и стабилна политико-икономическа структура, позволяваща успешно противопоставяне на бедствието.

Шестте Уейра, така наричаха лагерите на ездачите в кратерите на угасналите вулкани, взеха под защита целия Северен континент, разделяйки го на шест области. Останалото население трябваше да оказва поддръжка на Уейровете, тъй като обитаващите ги бойци не можеха да губят време и сили в търсене на препитание, още повече че в планините им нямаше годна за обработване земя.

В мирни времена ездачите отглеждаха дракони и обучаваха младежите — по време на Преминаването на Червената звезда те се сражаваха с Нишките.

В районите изобилстващи с естествени пещери, в плодородните речни долини растяха градове — холдове. Някои от тях, разположени на стратегически места, се развиваха особено бързо. Те трябваше да бъдат управлявани от силни хора, които да могат да се справят с ужаса и отчаянието обхващащи населението по време на атаките на Нишките. Трябваша мъдри администратори, способни да организират събирането и съхранението на продоволствията, опитни занаятчи, трудолюбиви фермери и смели моряци.

Хората имащи способности за работа с метал, умеещи да развъждат животни, да ловят риба, да добиват руда се обединиха в Гилдии. Всяка Гилдия включваше няколко работилници разположени по правило в най-големите холдове. Една от тях се определяше като най-важна — там майсторите усъвършенстваха изкуството си, там се обучаваха младежите, от поколение на поколение се предаваха тайните на занаята.

На Гилдиите беше предоставено самоуправление, за да не могат лордовете—управители на холдовете, на чиито земи се намираха работилниците да приберат продукцията им. Майсторите се подчиняваха само на Главния Майстор на Гилдията, избран измежду най-опитните и уважавани хора. Главният Майстор отговаряше за продукцията — за качеството и разпределението из целия Перн.

Случваше се, заради влиянието на останалите пет спътника на Рукбат, Червената звезда да премине прекалено далече от Перн и смъртоносните спори не се появяваха в небесата му. Тези Периоди бяха наречени дълги Интервали. По времето на последния такъв, настъпи епоха на разцвет. Хората усвояваха все повече нови земи, изсичаха градове в непристъпните скали, след това започнаха да строят селища и на открито.

Заети с ежедневните си дела, те предпочитаха да не мислят за Червената звезда — бяха решили, че тя най-накрая е престанала да заплашва Перн. В това време племето на драконите катастрофически намаля и на цялата планета остана само един, единствен Уейр. Но това вече не безпокоеше никого. Защо да се притесняват, щом Червената звезда за много Обороти, ако не и завинаги изчезна от небосклона.

Смениха се пет поколения и потомците на героичните драконови ездачи изпаднаха в немилост. Легендите и песните за техните минали подвизи звучаха все по-рядко. За сметка на това все по-гръмко се чуваха гласовете на тези, които наричаха ездачите анахронизъм и изживелица, която трябва да бъде погребана в миналото.

Но настъпиха времена, когато Червената звезда отново се приближи към Перн и в небето над планетата отново засвети зловещото кърваво око. И само един драконов ездач на обречената планета — Ф'лар, вярваше, че в древните сказания са верни. Той предаде тази вяра на Ф'нор, своя природен брат, ездач на кафявия Кант. Когато на Люпилната площадка на Уейр Бенден бе положено последното златно яйце на умиращата драконова кралица, Ф'лар и Ф'нор решиха да се възползват от подходящата ситуация и вземат властта в Уейра. По силата на древен обичай, ездачите излетяха в Търсене, за да намерят млада жена способна да извърши Впечатване.

В холд Руат братята срещнаха Лесса, младо момиче надарено с необичайна телепатична сила. Тя беше единствената потомка на гордите владетели на Руат; семейството ѝ беше загинало по време на нашествието на Факс преди десет Оборота.

Лесса впечатата златната Рамот и стана стопанка на Уейр Бенден. По-късно бронзовият Мнемент на Ф'лар догони младата кралица при първия брачен полет и Ф'лар, съгласно традицията стана предводител на Уейра.

Тримата — Лесса, Ф'лар и Ф'нор успяха да убедят владетелите на холдовете и майсторите, че над Перн отново е надвиснала огромна опасност. Започнаха да готвят почти беззащитната планета за отбрана, но беше ясно, че двеста дракона не могат да покрият разрасналите се селища на перниците. В старите времена, за това бяха необходими шест пълни Уейра, но тогава и обитаемите области бяха много по-малко.

По време на един от тренировъчните полети Лесса случайно откри, че драконите могат не само мигновено да се преместват в

пространството, но и да пътуват във времето. Рисувайки живота си и живота на кралицата си, Лесса се отправи на четиристотин Оборота назад във времето — край на Преминаването на Червената звезда. Водачите на петте Уейра предчувствайки, че след дългите обороти героични битки ги очаква период на застой и упадък, се съгласиха да помогнат на потомците си. Заедно с Лесса се отправиха в бъдещето и спасиха Перн.

Изминаха пет Оборота...

ГЛАВА 1

*Бий барабане, тръбите хорни
Настъпва черен час
Отново огънят гори тревата
Под кървата Алена звезда*

Три дни не стихна югоизточния вятър, сякаш морската стихия заедно с хората оплакваше смъртта на стария менестрел и погребалната ладия не можа да напусне Корабната пещера.

Заради лошото време, у владетеля на Морския холд — Янус се появи много свободно време за размисъл. Той успя да поговори с всички свои поданици от мъжки пол, които разбираха поне малко от музика и всеки един от тях му даде един и същ отговор — никой няма да може да почете достойно стария менестрел с погребалната песен. Никой, освен Менолли.

И всеки път Янус недоволно изръмжаваше. Най-много го вбесяваше това, че няма на кого да покаже негодуванието и безсилието си.

Сякаш се бяха наговорили — Менолли, та Менолли. А тя каква е? Обикновено момиче, прекалено високо и слабо за възрастта си. Той не можеше и не желаше да се съгласи с очевидното — в целия Полукръгъл морски холд тя беше единствената, която можеше да свири на всички инструменти не по-лошо от стария менестрел.

Пееше чисто и правилно, а пръстите ѝ еднакво добре се справяха и със струните и с клавишите, и с палките. А и знаеше погребалната песен.

Янус можеше да се обзаложи, че момичето е започнало да изучава тази песен от момента, в който смъртоносната болест прикова Петирон към постелята.

— Нямах избор, Янус, — каза съпругата му Мави, когато вечерта щормът започна да стихва, — ще се наложи да ѝ позволиш да отдаде последна почит на стареца. Главното е Петирон да бъде изпратен, както му се полага. А кой го е направил, не е толкова важно.

— Старецът знаеше, че умира! Какво му струваше да обучи някое от момчетата...

— Сякаш ти щеше да му разрешиш да вземе някого, точно в разгара на риболова — рязко отбеляза Мави.

— Но, младият Транилти...

— Този, когото ти изпрати на възпитание в морския холд на Иста.

— Тогава момчето на Форолт...

— На него гласът му се променя, така че искаш — не искаш това трябва да го направи Менолли.

Недоволно мърморейки Янус се пхна под одеялата.

— Стига мрънка! — срязва го жена му. — Същото ти казаха и всички останали, нали?

Той продължи да мърмори още малко, но най-накрая се примири с неизбежното.

— Утре очаквай добър улов, — прозя се тя. Предпочиташе мъжът ѝ да ходи на риболов, отколкото да се мотае с надут вид из холда, изнервен от бездействието. Мави знаеше, че той е най-добрия морски владетел, който бе имал Полукръглия холд от съществуването си досега. Под неговото ръководство холдът процъфтяваше — складовите пещери бяха препълнени със стока, няколко Оборота морето не бе погълнало нито една лодка, нито един рибар. И това беше благодарение на Янус — на опита му. Но същият този Янус, който и при най-силния щорм на палубата се чувстваше, както у дома си, изпадаше в объркване, щом се сблъскаше с непредвидени обстоятелства.

Мави беше забелязала отдавна — той не обичаше най-малката си дъщеря, а и тя самата считаше момичето за непоносимо. Вярно, че Менолли не се боеше от работа и пръстите и бяха ловки, дори прекалено, когато ставаше въпрос за свирене на музикални инструменти.

Не трябваше да ѝ позволява да се върти около стария менестрел, след като научи задължителните учебни песни. Но пък тогава, това

означаваше една грижа по-малко. Момичето помагаше на Петирон, а сам той беше помолил за помощничка. А кой можеше да откаже на менестрел?

Мави се откъсна от мислите за миналото. Скоро щяха да имат нов менестрел и Менолли най-накрая щеше да се заеме с работа, подходяща за възрастта ѝ.

На следващото утро нищо не напомняше за бурята. Небето сияеше, морето се беше успокоило. Погребалната ладия бавно се отдалечи от пристана на Корабната пещера. Тялото на Петирон обвито в син плат, цветът на Гилдията на менестрелите, лежеше на наклонена дъска. Целият риболовен флот на Полукръглия и болшинството от лодките на холдърите отплуваха след ладията в открито море и поеха към Нератската падина.

Менолли, седнала на носа на ладията, запя погребална песен. Силният ѝ, чист глас, летеше над вълните и достигаше до всеки морски съд на Полукръглия.

Моряците налегнаха веслата и подхванаха припева.

Прозвуча последният акорд и Петирон намери вечен покой в бездната.

Менолли пусна барабана и палките във водата, и те бяха отнесени от следващата вълна. Нима можеше да се докосне пак до тях — те бяха изсвирили прощалната песен за Петирон... Менолли съдържаше сълзите си откакто умря стария менестрел. Тя знаеше, че ще ѝ се наложи да пее Погребалната песен, а нима можеше да се пее, когато гърлото ти се свива от ридания? Сега сълзите течаха по бузите ѝ, разтваряха се с морската пяна, хлиповете ѝ се смесваха с командите на кормчията.

Петирон бе за нея всичко — приятел, съюзник, наставник. И днес тя пяха от цялото си сърце, както я беше учил.

„Трябва да пееш със сърцето и с всичките си чувства“, обичаше да повтаря той. Може би старият менестрел бе чул песента ѝ там, където сега се намираше?

Момичето вдигна поглед към прибрежните скали, към бялата полоса пясък, затисната между двата полукръга на залива. За последните три дни небето изплака всичките си сълзи. Захладня. Свежият вятър се промъкваше дори през плътната кожата куртка. Менолли настръхна. Там долу, при гребците сигурно беше по-топло.

Но не помръдна от мястото си. Тя осъзнаваше отговорността на отредената ѝ почетна роля. Трябваше да остане на мястото си, докато погребалната ладия не докосне каменния пристан на Корабната пещера.

От днес Полукръглия холд ѝ бе станал още по-чужд. Петирон така се надяваше да доживее деня, в който щяха да му изпратят заместник. Менестрелът неведнъж казваше, че едва ли ще изкара до пролетта. Беше пратил до майстор Робинтън писмо, в което молеше срочно да изпратят нов менестрел. Също така беше изпратил до Главния менестрел и две от песните ѝ.

— *Нима жените могат да бъдат менестрели?* — попита тя тогава изумено Петирон.

— *Абсолютният слух се среща при един от хиляда, — както винаги уклончиво отговори старецът. — И само един от десет хиляди е способен да съчини прилична мелодия със смислени думи. Ако ти беше момче, всичко щеше да е доста по-просто.*

— *Но аз съм момиче и нищо не може да се направи.*

— *От теб щеше да излезе чудесно, здраво момче — без да я слуша продължаваше Петирон.*

— *Какво лошо има в това, че от мен ще излезе чудесна, здрава девойка?* — полунасмешливо, полусърдито попита Менолли.

— *Нищо. Разбира се, нищо — усмихна се Петирон и я потупа по ръката. Менолли го хранеше — пръстите му бяха отекли чудовищно и той не можеше да удържи дори най-леката дървена лъжица. — Главният менестрел е справедлив човек, това не може да оспори никой на Перн. Той ще ме послуша. Знае задълженията си, а в края на краищата аз съм един от старейшините на Гилдията и станах такъв много по-рано от него. Всичко, което искам, е да те прослуша.*

— *Ти наистина ли му изпрати песните, които записах на восъчната дъсчица?*

— *Разбира се. Повярвай дете, направих за теб всичко, което можах. — Старият менестрел вложи в думите си толкова чувство, че у Менолли не останаха никакви съмнения — той ще изпълни своето обещание.*

Бедният, мил Петирон... В последно време паметта му започна да отказва — помнеше лошо дори случилото се предишния ден.

„А сега замина във вечността, — каза си Менолли, чувствайки как студът се промъква по мокрите ѝ от сълзи бузи — И никога няма да го забравя.“

На лицето ѝ падна сянка от разчупените скали на Полукръглия. Ладията влизаше в родното пристанище. Момичето вдигна глава. Високо в небето забеляза бледия силует на летящ дракон. Каква красота! И как са разбрали в Бенден? Макар че, едва ли. По-скоро драконът патрулираше. Сега, когато Нишките падаха в най-неочаквано време, драконите често се появяваха над Полукръглия, който се намираще настрани от оживените пътища, зад непроходимите блата обкръжаващи Нератския залив. И все пак, чудесно е, че именно сега драконът кръжеше над Полукръглия холд. Менолли го възприе като знак, последна почит към починалия менестрел.

Гребците извадиха от водата тежките весла и ладията плавно се плъзна към пристана си в далечния край на пещерата. Форт и Тиллек можеха да се хвалят колкото си искат, че са старшите морски холдове, но само Полукръглия имаше Корабна пещера способна да вмести цялата риболовна флотилия, да я скрие от лошото време и Нишките.

Тук спокойно се побираха тридесетина лодки, а и оставаше още място за мрежи, капани и чапари^[1]. По-нататък на специални поставки се закачаха платната за изсушаване. Имаше и изход към плитчините, където дъната се почистваха от водорасли и миди. Далечният край на необятната пещера бе опасан с широко каменно стъпало — там корабостроителите на холда строяха новите морски съдове, когато се събереше достатъчно материал. А най-отзад, в малка пещера се пазеше безценната дървесина — на високи поставки я сушаха и огъваха по шаблони.

Погребалната ладия меко докосна кея.

— Моля, Менолли! — протегна ѝ ръка първия до кормилото гребец.

Менолли се смути — на девойките на нейната възраст не се оказваше подобна учтивост. Накани се да скочи на брега, но в очите на моряка прочете уважение лично към нея. И ръката, на която се опря, крепко стисна дланта ѝ. Това беше знак на благодарност за изпълнената погребална песен. Останалите гребци се построиха до борда, очаквайки я да слезе. И макар очите ѝ да се бяха напълнили със

сълзи, тя гордо изправи рамене и с достойнство стъпи на каменния пристан.

Останалите лодки бързо се приближиха и започнаха да оставят умълчаните си пътници. Лодката на баща ѝ, най-голямата в целия Полукръгъл, също беше привързана на своето място на пристана. Надвиквайки скриптенето на дъските и бученето на хорските гласове, над водата се разнесе звучния бас на Янус.

— Размърдайте се момчета! Излиза попътен вятър, а и рибата след тридневния щорм трябва здраво да кълве!

Покрай момичето пробягаха гребци, хукнали към лодките си.

„Несправедливо е!“ — помисли си Менолли, — „Петирон толкова дълго служи на холда, а вече всички забравиха за него“.

Но, животът продължаваше. Трябваше да успеят да наловят повече риба, за да не стоят в дългите зимни месеци без храна. И когато в студено време се отвореха няколко ясни дни, щеше да е неразумно да се хабят напразно.

Менолли ускори крачка. Предстоеше ѝ да премине през цялата Корабна пещера, а вече беше премръзнала до кости. Освен това, момичето искаше да стигне до холда преди всички, за да не разбере майка ѝ за загубата на барабана. Мави не обичаше разточителството, както Янус не обичаше безделието.

Да, печалното събитие беше събрало всички обитатели на Полукръглия. Жените, децата и прекалено старите за риболов мъже бавно се точеха към изхода на пещерата. Разбиха се на малки групички и тръгнаха към жилищата си, разположени в южния край на бреговете скали.

Менолли видя как Мави разпределя децата по работни команди. Сега, когато в холда нямаше менестрел, който да ги обучава на задължителните песни и балади, трябваше да им се намери работа, за да не се мотаят безцелно. Нека поне да разчистят боклука останал след бурята.

Може би небето все още беше ясно и ездачът все така кръжи над залива на своя кафяв дракон... Но вятърът се засилваше и Менолли затрепери по-силно от студа. Искеше да се озове по-бързо в просторната кухня на холда, да се стопли на огнището, да изпие топла чаша клах! Вятърът донесе до нея гласа на сестра ѝ Селла.

— От къде на къде тя ще мързелува, а аз...

Менолли ловко се скри зад гърба на възрастните, избягвайки зоркия поглед на майка си. Селла за нищо на света нямаше да забрави да напомни на родителите им, че Менолли вече не се грижеше за стария менестрел.

Пред момичето се тътреше групичка от старици. Една от тях се препъна, падна и жално заохка. Менолли ѝ помогна да се изправи и ѝ се наложи да изслуша порой от благодарности.

— Само заради Петирон се домъкнах до морето в такъв мраз — продължи старицата и се вкопчи в Менолли неочаквано силно. — А ти Менолли си добро дете? Менолли беше, нали? — старицата късогледо примижа. — Я сега ме отведи до дядо си да му разкажа всичко, че бедния не можа да се изправи на крака, за да дойде на погребението.

И в крайна сметка пак се наложи Селла да наглежда хлапетата, докато Менолли се грееше на огнището...

После на старицата ѝ дойде на ум, че дядото също може да иска чаша клах. Така че, когато Мави погледна в кухнята, завари най-малката си дъщеря да се суети около стареца.

— Добре Менолли, така и така вече си тук, погрижи се за дядо си. А после се заеми със светилниците.

Менолли заедно с дядо си опита от горещия клах и остави старците да се гроят на огъня и да си припомнят многобройните погребения, на които са присъствали. На момичето отдавна бяха зачислили грижата за светилниците — тоест, откакто надрасна на височина най-голямата си сестра. Процедурата включваше бягане по коридорите и помещенията на различните равнища на огромния морски холд, но Менолли беше открила най-краткия маршрут, така че можеше да спести малко време и за себе си, преди Мави да започне да я търси.

Тези откраднати минути девойката посвещаваеше на заниманията с менестрела. Затова и не беше чудно, че Менолли се озова пред вратата на Петирон.

Учудващото беше друго — иззад полуотворената врата се раздаваха гласове. Възмутено, момичето едва не влетя в стаята, но навреме се спря, разпознавайки гласа на майка си.

— Според мен трябва да оставим всичко както си е до пристигането на новия менестрел.

Менолли се скри в сянката. Нов менестрел?

— Мави, бих искал да знам, кой ще се занимава с децата? — това беше гласът на Сорил, жената на Първия холдър. Тя беше нещо като говорител на жените холда и винаги се обръщаше към Мави, когато мнението им трябваше да стигне до Янус. — Днес сутринта Менолли се справи отлично. Трябва да ѝ разрешиш, Мави!

— До няколко дни Янус ще изпрати лодка с вестоносци.

— До няколко дни! Не виня владетеля, Мави. Всеки разбира, че сега е ценна всяка работна ръка. Но това значи, че вестоносецът ще се добере до Иген не по-рано от пет дни. Добре ще е ако някой ездач се съгласи да занесе писмото от Иген до Форт, но всички знаем, че Древните, обитаващи Уейр Иген не са много любезни. Така че, със сигурност ще се наложи менестрелите да предават вестта по барабанната връзка — а това са още два-три дни. Когато новината достигне до Гилдията, на Майстор Робинтън ще му трябва време да подбере нужния човек и да го изпрати насам. Пътят оттам не е кратък. Отначало по суша, после по море. А и сега, когато Нишките се сипят от небето, когато им хрумне, може да се забави някъде. Иначе казано, по-рано от пролетта не можем да очакваме новия менестрел. И какво — децата да стоят без учител няколко месеца?

Думите на Сорил бяха съпроводжани с шум на метла, от стаята се донасяха и звуци на чистене, зашумя и тревната постелка. Ето че и още два гласа се присъединиха и подкрепиха Сорил — до Менолли долитаха откъслечни фрази.

— Петирон ги учеше добре...

— Нея също добре я е обучил...

— Музиката е мъжки занаят...

— Така си е, но владетелят ще отдели ли поне един мъж? — в гласа на Сорил се долавяше предизвикателство. — И изобщо, смятам, че момичето знае баладите по-добре отколкото ги помнеше самия старец преди края си. Ти си спомняш Мави, в последно време мислите му блуждаеха някъде далече.

— Янус ще направи всичко необходимо, — непреклонно изрече Мави и с това показа, че разговорът е приключен.

Менолли дочу приближаващи се стъпки и хукна по коридора. Сви зад ъгъла и се спусна на долното ниво. От мисълта, че друг, та бил той и менестрел ще заеме стаята на Петирон, сърцето на момичето се свиваше болезнено. Навярно и останалите съжаляваха, че нямат

менестрел. Обикновено, такава нещо не се случваше — всеки холд можеше да се похвали с един, понякога двама или трима надарени музиканти и всеки холд се гордееше с талантите си. А и самите менестрели предпочитаха да имат на разположение няколко помощника, с които да разделят нелекото задължение — да развличат жителите на холда в дългите зимни нощи. И най-важното — винаги можеше да се намери замяна в ако се случеше нещо подобно, както в Полукръглия. Разбира се, тук случаят беше по-особен. Рибарският занаят не беше за изнежени и мързеливци. Тежката работа, студената вода, морската сол и рибята мас задебеляват кожата и удебеляват пръстите. Нерядко рибарите излизат в морето за няколко дни. Ще минат един-два Оборота и мрежите, и капаните ще свършат своята работа: ако някой е можел да борави с инструментите, то за това време ще е забравил всичко и надали ще може да изсвири и най-елементарната мелодия. А за учебните балади на менестрела се необходими бързи пръсти и постоянна практика.

Янус имаше още една причина да излезе в морето веднага след погребението на стария менестрел: надяваше се да намери някакъв изход.

Щеше да мине доста време докато изпратят замяна, а децата не трябваше да изостават в изучаването на задължителните балади. Спор нямаше, девойката пее и свири съвсем нелошо, не посрами нито холда нито менестрела. Но Янус имаше сериозни съмнения дали може да повери толкова отговорна работа на момиче ненавършило петнадесет Оборота! А и нейната глупава страст да съчинява. Понякога, за разнообразие не беше лошо да послушаш как тананика песничките си, след смъртта на Петирон нямаше кой да ѝ стяга юздите. А сега кой може да гарантира, че няма да ѝ хрумне да вмъкне в учебните балади свои измислици? Откъде дечурлигата щяха да разберат, че глупостите ѝ не са за учене. И то не е една беда — мелодиите, които съчиняваше са толкова прилепчиви, че щеш — не щеш започваш да си ги тананикаш и подсвиркваш...

Лодките, натоварени с богат улов, вече поемаха към дома, а Янус все още нищо не беше измислил. Това, че в холда никой няма да му противоречи, каквото и решение да вземеше, слабо утешаваше Владетеля. Ако само Менолли беше сбъркала в нещо сутринта... но тя се справи прекрасно. Като морски владетел на Полукръглия, той беше

задължен да възпитава децата на холда според пернските традиции — те трябваше да знаят своите задължения и да умеят да ги изпълняват. Янус беше уверен, че му е провървяло много — холдът му се намираше под закрилата на Уейр Бенден и неговите Предводители — Ф'лар, ездачът на бронзовия Мнемент и Лесса, стопанката на Рамот. Така той се считаше за двойно задължен строго да спазва традициите. Децата трябваше да изучат всичко каквото трябва, дори учителят им да е момиче!

Вечерта, когато целият улов беше осолен, той нареди на Мави да доведе дъщеря им в малката стаичка, намираща се в главната сграда — там, където той се занимаваше с делата на холда и където се пазеха Летописите. Инструментите на покойния менестрел лежаха на полицата.

Примирил се с неизбежното, Янус връчи на девойката китарата на Петирон. Тя взе инструмента с благоговееен трепет и това убеди баща ѝ, че тя осъзнава напълно възложената ѝ отговорност.

— Утре ще бъдеш освободена от обичайните си сутрешни задължения, за да се занимаваш с децата, — каза той. — Само знай, че няма да търпя никакви глупашки съчинения.

— Но преди, когато Петирон беше жив, не ми забраняваше да пея песните си...

Янус изгледа недоволно дъщеря си и се намръщи.

— Тогава Петирон беше жив, а сега е мъртъв и ти ще правиш това, което ти наредя!

Строгото лице на майка ѝ я погледна иззад рамото му. Менолли видя, че Мави укорително клати глава и задържа готовите да се откъснат от езика ѝ възражения.

— Помни, какво ти казах! — той забарабани с пръсти по дебелия колан. — Никакви импровизации!

— Слушам Янус.

— Значи започваш от утре. Ако, разбира се няма Нишковалеж.

След като освободи жените, Янус започна да съчинява послание до Главния Менестрел. Щом се освободеше лодка щеше да я изпрати в холд Иген. Отдавна в Полукръглия не бяха чували новини от външния свят. Щеше да изпрати и товар с риба. Нямахше защо лодката да пътува празна.

Щом излязоха от стаята Мави здраво хвана дъщеря си за рамото.

— Само гледай да не сбъркаш, момичето ми!

— Но, мамо, на кого пречат песните ми? Сама знаеш, че Петирон каза...

— Не забравяй, че старецът е мъртъв. И със смъртта му всичко за теб се промени. А докато заемаш неговото място, внимавай да не сглупиш! Чу сама — баща ти каза — никакви измишльотини и импровизации! А сега марш в леглото! И не забравяй да изгасиш светилниците. Няма защо да горят напразно.

[1] Рибарски пособия, в които се държи рибата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

*На драконите почести въздайте
В мислите, постъпките, в словата!
Размахът на крилете им решава
Да живее светът или да изгори
На хората от Уейра почести въздайте
В мислите, постъпките, в словата!
Кой може животът им да промени
Но, само мъжеството им решава
Да се спаси светът или изгори докрай.*

Отначало на Менолли ѝ се струваше, че ще ѝ бъде лесно да не съчинява. Много ѝ се искаше да не посрами Петирон — нека новият менестрел види, че децата безпогрешно са затвърдили задължителните песни. Хлапетата се занимаваха с удоволствие, да се учат беше къде-къде по-приятно отколкото да чистиш риба, да кърпиш мрежи или натягаш примамки. Освен това, студените зимни бури, такива не беше имало няколко Оборота, не пускаха риболовната флотилия от пристанището и ученето помагаше срещу скуката.

Докато лодките оставаха в Корабната пещера, Янус неведнъж се появяваше на прага на малката зала, където Менолли провеждаше занятията и внимателно наблюдаваше дъщеря си. За щастие той не оставаше задълго — децата се смущаваха от неговото присъствие. Веднъж Менолли забеляза, че баща ѝ потропва в такт, но след като усети, че е разбрала се намръщи и веднага излезе.

Три дни след погребението, Янус изпрати лодка към холд Иген. Новините, които донесоха гребците не представляваха никакъв интерес за Менолли, но възрастните явно се развълнуваха — до момичето стигнаха слухове за безчинствата на Старовремците. Но тя го пропускаше покрай ушите си — това не я интересуваше. Екипажът

донесе и гравирана дъсчица — послание адресирано до Петирон, подпечатано с личния печат на Майстор Робинтън.

— Бедният Петирон, — каза на Менолли една от лелите ѝ като въздишаше и триеше сълзите си. — Той така чакаше тази вест от Главния Менестрел. А сега писмото ще трябва да изчака до появата на новия менестрел. Той ще знае как да постъпи.

На Менолли и трябваше немалко време да разбере къде са скрили гравираната дъсчица — оказа се, че е на полицата в хранилището на Летописите на баща ѝ.

Момичето беше уверено — в посланието имаше нещо и за нея, за песните ѝ, които Петирон беше изпратил на Главния Менестрел. Тази мисъл така не ѝ даваше покой, че тя се осмели да пита майка си, защо Янус не отваря посланието.

— Какво? Да отвори запечатано послание, изпратено на покойния от самия майстор Робинтън? — Мави недоверчиво се взря в дъщеря си, сякаш тя беше казала нещо кощунствено. — Баща ти никога няма да го направи. Писмата на менестрелите не са наша работа!

— Просто си спомних, че Петирон изпрати послание до Главния менестрел. И си помислих, че в отговора има нещо за новия заместник. Само исках...

— Аз също чакам с нетърпение новия менестрел, мила моя. Че с това твоё преподаване съвсем си си навирала носа.

Следващите дни Менолли не можеше да си намери място от безпокойство — помисли си, че майка ѝ ще убеди Янус да я отстрани от занятията с децата. Но това разбира се не стана поради същата причина, заради която ѝ беше разрешено да ги обучава. Но Мави успя да се наложи в друго — още щом занятията приключеха, на момичето се струпваше най-гадната и най-противната работа, която можеше да се измисли. А Янус придоби навика всеки ден да се появява на уроците.

Но ето че времето се оправи и жителите на Полукръглия до изнемога преработваха улова от сутрин до мрак. Хлапетата бяха освободени от занятия и събираха по брега изхвърлените от щорма водорасли. Жените ги варяха в огромни котли и изготвяха гъста воняща отвара, която беше добро средство срещу всякакви недъзи и болки в ставите — във всеки случай така твърдяха старите лели. Но те

бяха майсторки в намирането на добро и в най-голямото зло и зло в най-голямото благо.

„А главното зло във водораслите е тяхната отвратителна миризма.“ — размишляваше Менолли, чиято работа в последните дни беше да стои до котлите и да разбърква вонящата отвара.

После от небето се посипаха Нишки, внасяйки в живота малко разнообразие. Менолли се отегчаваше затворена зад дебелите стени, докато огнедишащите дракони браздыха небето, изгаряйки Нишките. Поне веднъж да можеше да зърне това със своите очи — не е като да пееш песни за дракони и само да си представяш какво се случва зад каменните стени и тежките железни врати на холда! Когато Валежът приключи, тя се присъедини към наземния отряд с огнехвъргачките, който претърсваше околността за заровили се Нишки, изплъзнали се от огъня на драконите. Наистина Нишките едва ли биха намерили храна в продухваните от ветровете гибелни тресавища и блата обкръжаващи Полукръглия, а по голите крайбрежни скали не растеше абсолютно нищо — нито през зимата, нито през лятото, но все пак трябваше да се проверят и блатата и пясъчните дюни. Ако случайно някоя Нишка се зарови в блатната трева или попадне в корените на храсталаците, или в пясъчна слива — като начало ще изяде всички корени, а след това ще почне да лапа цялата зеленина подред, докато не остане и една тревичка.

Времето беше хладно, но Менолли категорично предпочиташе да бяга с огнехвъргачка по брега, отколкото да седи затворена. Отрядът им се добра до самите Драконови камъни. Петирон беше споменал, че по-рано тези скали издигащи се над бурните вълни са били част от крайбрежния риф, прорязан от дълбоки пещери, както и целият този участък от скалистото крайбрежие.

Но най-голямата изненада я чакаше, когато се завърна в холда. Менолли разбра, че самият Ф'лар на бронзовия си Мнемент е наминал в Полукръглия, за да поговори с Янус. Разбира се, момичето не се осмели да се приближи да послуша за какво си говорят мъжете, но дори от почтителното разстояние, на което стоеше, тя усещаше миризмата на огнен камък носещ се от бронзовия великан. Виждаше проблясващите му очи, които преливаха в лъчите на бледното зимно слънце, мощните мускули, които играеха под меката кожа. И когато в един миг драконът величаво обърна глава към нея и очите му, въртящи

се бавно, припламнаха в разноцветни огънчета, на Менолли се стори, че погледът на Мнемонт се спря върху нея! Момичето даже затаи дъх — колко беше красив само!

Но вълшебният миг бързо отмина. Ф'лар леко скочи на гърба на дракона, хвана поводите, издърпа ги и седна между издатините на шийния гребен. Драконът разтвори огромните си, крехки на вид криле и по двора се понесе порив на вятър.

Миг — и вече беше във въздуха, стремително набирайки височина. Още един мах и изчезна, сякаш никога не е бил там...

Менолли си пое дъх. Да видиш дракон в небето — това беше рядък късмет. А да го видиш заедно с ездача му толкова близо, и да присъстваш на излитането му и прехода в Помежду — това беше просто подарък на съдбата!

Веднага всичките песни за драконите и техните славни ездачи се сториха на Менолли бледи и неизразителни. Тя тайно се промъкна в малката стаичка в женската половина на холда, която дяляха със Селла — искаше ѝ се да остане сама. Извади своето съкровище — малка тръстикова свирчица. Момичето започна тихичко да свири — беше ѝ необходимо да изрази своето вълнение с музика, своя възторг, предизвикан от дивното зрелище.

— Хванах те! — в стаята влетя Селла, лицето ѝ червенееше и дишаше тежко. Изглежда беше бягала нагоре по стълбите. — Ще кажа всичко на Мави! — тя измъкна свирката от ръцете на Менолли. — И защо се криеш тук? Отново съчиняваш?

— Не Селла. Това е стара мелодия, — излъга Менолли и си прибра свирката.

Селла сърдито сви устни.

— Да бе, стара! Виждам през теб миличка! Само едно знаеш — да се измъкваш от работа. Хайде, марш към кухнята! Там отдавна те чакат.

— От никъде не се измъквам! Цяла сутрин се занимавах с децата докато не свърши Валеж. А после бях с наземния отряд.

— Оттогава мина половин ден, а ти още не си се преоблякла! Мотаеш се тук с мръсни вонящи дрехи, цялата стая умириса! Изчезвай веднага в кухнята или ще кажа на Янус, че отново съчиняваш!

— Ха! Та ти не можеш да различиш една мелодия от друга!

Но въпреки това Менолли побърза да свали работните дрехи — от Селла можеше да се очаква всичко. На Янус нямаше да каже, защото и тя избягваше да се появява пред погледа му. Но като нищо можеше да я изпорти на Мави, че е свирила в стаята си. Постъпка, сама по себе си доста подозрителна.

От друга страна никой не беше искал Менолли да се закълне, че няма да съчинява песни — тя просто беше обещала, че няма да изпълнява песните си пред хората.

За щастие, тази вечер всички в холда бяха в добро настроение. Как иначе — самият Ф'лар удостои Янус с внимание, а и ако времето се задържеше същото, утре можеше да се очаква богат улов. След Нишковалеж рибата винаги изплуваше на повърхността, за да се храни с падналите във водата Нишки, а този път фронтът на Валежа мина над Нератския залив. Значи, сутринта рибата щеше да се придвижва на пасажи. Хората в холда бяха радостни и спокойни. Нито една Нишка не беше паднала на земята. Така че не беше чудно, че извикаха Менолли да повесели събралите се. Тя изпя две дълги сказания за драконите, а после песен прославяща бенденските предводители на Крила — в морския холд трябваше да познават своите ездачи.

„Полукръглият се намира прекалено далече, размишляваше момичето, — в уейра може да е имали Излюпване, а ние да не знаем“.

Но Ф'лар би съобщил за такова събитие на Янус. Само че дали той щеше да каже на Менолли? Тя не беше менестрел и не ѝ се полагаше да знае такива неща. Рибарите искаха още песни, но момичето се умори. Запя им песен, който те можеха и сами да изпълнят и всички я подхванаха със загрубелите си от морските ветрове гласове. Тя видя как баща ѝ погледна недоволно към нея, макар да пееше с останалите. Може би не искаше момиче да пее мъжки песни? Защо? Та тя ги изпълняваше по-рано, когато Петирон беше жив. При мисълта за тази несправедливост от гърдите ѝ се изтръгна въздишка. Интересно, какво ли би казал Ф'лар, ако разбереше, че в Полукръглия задълженията на менестрела се изпълняват от момиче? Всички казваха, че той е човек справедлив и далновиден, и освен това е превъзходен ездач. За него и неговата съпруга се пееха песни.

Тя ги изпя в чест на днешната визита на Предводителя на Уейра и забеляза, че лицето на Янус леко се проясни. И пъ дотогава, докато

почувства, че вече не може да издаде и звук. Колко жалко, че никой в холда не можеше да я отмени дори за кратка почивка. Менолли огледа събралите се — не, никой от тях не можеше да бие дори и барабан както трябва, какво оставаше за флейта или китара.

Затова още на следващия ден започна да обучава едно от момчетата на изкуството да бие барабан — под съпровода на ударния инструмент можеха да се пеят доста песни.

А едно от двете хлапета на Сорил можеше да усвои тръстиковата свирка.

Но ето че Селла незабавно доложи за нововъведението на Мави.

— Беше ти забранено да съчиняваш!

— Но да уча децата да бият барабан не е никакво съчиняване...

— Да учи децата на музика е работа на менестрела, а не твоя, мила моя. Бъди благодарна, че баща ти е в морето, защото щете да ти удари един хубав бой. Така че, хайде без повече глупости.

— Нима това са глупости? Ако вчера вечерта ми бяха помагали барабанчик и тръбач...

Майка ѝ предупредително вдигна ръка.

— Разбра ли ме? Никакви волности!

Така приключи разговорът.

— А сега се заеми със светилниците, преди рибарите да са се върнали от морето.

Това занимание неизменно довеждаше Менолли до стаята на Петирон. Тя стоеше пуста, от вещите принадлежали на стария менестрел не беше останало нищо. Момичето си спомни за запечатаното послание, което чакаше своя час в бащиното ѝ хранилище на Летописите. Ами ако Главният менестрел очакваше от Петирон отговор за композитора на песните? По някаква причина Менолли беше уверена, че в писмото става дума за нея. Но нямаше полза да мисли за това? Дори и да го знаеше със сигурност нямаше какво да направи. И все пак, когато минаваше покрай стаята на Янус, не можа да се сдържи и хвърли един поглед на лежащия на полицата пакет.

Въздъхна огорчено и сви зад ъгъла. Навярно Главният менестрел е изпратил замяна, след като е узнал за смъртта на Петирон. Може би новият менестрел ще отвори посланието и ще прочете нещо за нея. Може би, ако там се казваше, че песните ѝ не са толкова лоши, Янус и

майка ѝ ще престанат да ѝ се карат за композирането, съчиняването и другите неща...

Вече се виждаше края на зимата, а Менолли все още скърбеше за Петирон. С времето чувството за загуба само се усилваше. Само той я беше поощрявал да прави това, което сега ѝ забраняваха. Но независимо от всички забрани, музиката продължаваше да звучи в душата ѝ, да блика от крайчеца на пръстите ѝ. И тя продължаваше да съчинява — за себе си. Това никой не ѝ го беше забранил.

Тя стигна до извода, че Янус и Мави се безпокоят повече за това, децата, които обучаваше, да не си помислят, че нейните песни също са към задължителните балади и сказания дадени им от Гилдията на менестрелите. Но ако родителите ѝ смятаха, че измислиците ѝ са толкова добри, каква вреда можеха да нанесат?

Важното беше да не изпълнява произведенията си пред хора — някой можеше да ги запомни, а след това да ги повтори някъде не на място.

Менолли не можеше да разбере, какво лошо има, ако просто записва новите мелодии? И започна тихичко да ги просвирва в класната зала, след като децата се разотиваха и ѝ се отваряше свободна минутка преди ежедневните задължения.

Записките си криеше на стелаж, където се пазеха нотите. Там нищо не ги заплашваше — до пристигането на новия менестрел нямаше кой друг да пипа там.

Но даже и това малко нарушение на строгата забрана наложено от баща ѝ на любимото ѝ занимание не можеше да спаси Менолли от растящото униние и самота.

Момичето не очакваше, че майка ѝ ще следи всяка нейна крачка забелязала признаците на зараждащия се бунт. Мави не искаше холдът им да се покрие с позор. Тя се опасяваше, че Менолли, чиято глава се беше завъртяла от похвалите на Петирон е все още твърде малка и може да допусне някаква глупост. А и Селла се оплакваше, че малката ѝ сестра съвсем се е отпуснала. Вярно, че оплакванията ѝ бяха породени по-скоро от завист, но когато ѝ каза, че Менолли е решила да учи децата да свирят на музикални инструменти, Мави реши да се намеси. По-добре тя да я стегне навреме, защото ако Янус и с едно крайче на ухото си дочуеше...

Наближаваше пролетта, а с нея и ясното време. Може би скоро щеше да пристигне и новият менестрел.

Настъпи първият топъл и слънчев ден. Вятърът носеше през отворените прозорци аромат на цъфтящи дървета. Децата пееха с пълен глас, сякаш колкото по-силно пееха, толкова по-добре щеше да се получи. Те изпълниха дълго старинно предание, вярно не сбъркаха нито дума, но сложиха в песента повече въодушевление, отколкото изискваха правилата. Може би именно това въодушевление се предаде на Менолли и ѝ напомни за мелодията, която се опитваше да нахвърли миналата вечер.

Замислено, девойката докосваше струните забравила, че мелодията излизаща изпод пръстите ѝ не е признато творение на гилдията на менестрелите.

И трябваше само в този момент Янус да мине под отворения прозорец. Той неочаквано се появи на прага и нареди на хлапетата да отидат на брега да помогнат при разтоварването на улова. След това мълчаливо с жест заповяда на Менолли да свали ризата си и да легне по лице на високата маса на менестрела.

Когато приключи с „екзекуцията“, момичето рухна на колене, хапейки устни, за да не се разплаче. Никога не я беше бил толкова жестоко. Кръвта така оглушително бучеше в ушите ѝ, че дори не чу как Янус излезе от залата. Мина немалко време докато може да облече ризата си върху нашарения с кървящи ивици гръб. И едва когато се изправи, Менолли забеляза, че баща ѝ е взел китарата. И ѝ стана ясно, че бързият му съд е окончателен и безвъзвратен. И несправедлив! Тя успя да изсвири само няколко такта... и то само защото последните акорди на учебната балада сякаш от само себе си преминаха в нова мелодия. Нима от такова съчинение може да има някаква вреда? Децата бяха разучили добре всички задължителни балади, които трябваше да знаят! Не, тя съвсем не смяташе да наруши забраната нарочно.

— Менолли! — майка ѝ се появи на прага, в ръцете си държеше празен чувал. — Свършила си рано? — Тя спря рязко и погледна момичето; на лицето ѝ се изписаха гняв и досада. — Значи все пак се насвири! Казвах ти — не смей да съчиняваш...

— Не исках, Мави, наистина не исках! Песента... сама ми влезе в главата. Изсвирих само няколко такта...

Но майка ѝ не желаше да слуша оправдания. Във всеки случай, не сега. Когато Менолли разбра, че Янус е взел китарата ѝ, я обхвана отчаяние. А сега при тази хладна неприязън у майка ѝ, то стана просто непоносимо.

— Вземи чувала. За кухнята трябва пресни зеленчуци — равнодушно каза Мави — Потърси златожила трева, вече трябва да е израснала.

Менолли безропотно взе чувала и разсеяно го метна през рамо. И се задъха от болка — той с размах се удари в разранения ѝ гръб.

Майка ѝ със замах смъкна ризата ѝ и от устните ѝ се откъсна сподавен възглас.

— Ще трябва да те намажа с обезболяващ мехлем. — Мави овладя гласа си.

Менолли рязко се дръпна. Каква полза ако първо те бият, а после те лекуват. В майка ѝ нямаше искрица състрадание, единственото, което искаше, е момичето да е здраво, за да работи повече.

Тежките мисли я караха да крачи из дома, макар всяко движение болка прорязваше разранения ѝ гръб. Но тя не забавяше крачка — трябваше да пресече обширния холд и колкото по-бързо го направеше, толкова по-добре. Не искаше някоя леля да я спре и заразпитва, защото децата толкова рано са приключили със занятията...

За щастие не срещна никого. Хората бяха или в Корабната пещера, да разтоварват рибата, или се стараеха да се скрият от погледа на Морския управител, за да не ги накара да помагат в това начинание. Менолли бързо мина край къщите на рибарите, разположени в края на холда, покрай пътя и сви по пътеката, която обхождаше Полукръглия от юг. Нямаше търпение да избяга по-далече, за щастие този път съвсем „законно“ — нали я бяха пратили за билки.

Крачейки по пясъчната пътека, момичето търсеше с очи островчетата свежа пролетна трева, мръщеше се от болка, но продължаваше да ускорява ход.

Веднъж Алеми, големият ѝ брат, беше казал, че тя бяга не по-лошо от момчетата в холда, а на дълги разстояния можеше да надмине всяко от тях. Защо ли не се беше родила момче... Тогава, след като Петирон умря, тя можеше да го замени. А и Янус никога нямаше да бие момче, ако то си беше съчинило и изпяло някоя песен.

Открилата се пред нея низина пъстрееше с розови и жълти цветя. Тук-там се виждаха черни обгорени места — следи от пламък, които бяха оставили драконовите кралици, когато летейки над самата земя ловяха Нишките изплъзнали се от Крилата.

А ето и следа от огнемет, тук някоя Нишка бе успяла да се вкопае в земята. Менолли се закле пред себе си, че един прекрасен ден ще отвори стоманените прозорци на холда и със свои очи ще види как драконите изпепеляват Врага в полет. Това сигурно щеше да е незабравима гледка.

Но щеше да е и твърде рисковано. Веднъж и се беше наложило да наблюдава, как майка ѝ обработва изгаряне от Нишка. Раната беше страшна — сякаш някой беше прокарал нажежен прът по ръката на рибаря. Остана дълбока бразда, а по края кожата се обгори до черно. Сега Торли цял живот ще носи сбръчкания червен белег — изгарянията от Нишките никога не заздравяваха както трябва.

Наложи се Менолли да забави ход. Изпоти се и разгорещеният ѝ гръб нетърпимо гореше. Момичето свали ризата си, за да може вятърът да охлади раните ѝ. Краката ѝ я носеха сами — през блатото, на гребена на каменистия хълм, в следващата заблатена низина. Тук трябваше да се придвижва внимателно. Коварните подвижни пясъци бяха навсякъде. И никъде нямаше следа от трева златожилка...

Имаше наистина още едно място — зад двата гърбати хълма. Миналото лято там растеше толкова много, че можеше да се коси с коса...

Менолли чу странен звук и с ужас погледна към небето. Дракони? Започна уплашено да се оглежда, страхувайки се, че може да види сребърни отблясъци на изток — предвестници на приближаващ се Нишковалеж. Но в лазурното небе нямаше и следа от този коварен дим, шума на криле... Тя съвсем отчетливо чу свистене.

Дракони?

Не, нямаше начин, драконите не летят така. Те винаги летят в строй. А тук премятания, спирали, спускания. Менолли заслони очи от слънцето. Проблясъци в синьо, кафяво, зелено и... И разбира се, стремителен проблясък, като златна мълния — кралица! Но, толкова малка...

Момичето затаи дъх — беше изумена. Нима това беше кралица на огнени гущери? Наистина!

Само огнените гущери могат толкова да приличат на драконите, само че са много, много по-малки. Не можеше да са птици. Такива птици няма. А и птиците не се чифтосваха при полет. Ето такава картинка се представи пред очите на възхитената Менолли — брачен полет на кралица, следвана от пет бронзови.

Значи, огнените гущери не бяха момчешки измислици! Затаило дъх, момичето следеше стремителния, грациозен полет. Кралицата се издигаше толкова бързо, че по-малките мъжки — сини и кафяви постепенно изоставаха. Сега те кръжаха над земята като ято, като се стрелкаха и премятаха във въздуха, подражавайки на кралицата и нейните бронзови преследвачи.

Менолли беше запленена от красотата на невероятното зрелище. Ето какви са били — същински дракони, макар и много по-малки. Ненаправно беше назубрила учебните ръкописи. Кралицата на драконите трябваше да бъде златна, тя се чифтосваше с бронзовия, който я догони. Именно това събитие наблюдаваше сега, само че участници бяха огнени гущери.

Какво възшебно зрелище! Кралицата се устреми право към слънцето, и сега даже Менолли, въпреки че имаше прекрасно зрение, едва можеше да различи малките точки във висините.

Тя вървеше все по-нататък, следвайки останалите огнени гущери. Момичето беше уверено — те щяха да я заведат до Драконовите камъни. Брат ѝ Алеми разказваше, че миналата есен е видял там огнени гущери и ги е наблюдавал как са ловували морски звезди. Неговите думи тогава дадоха начало на поредната „треска за огнени гущери“, както я нарече тогава Петирон. Всички малчугани от Полукръглия мечтаеха да си хванат. И тормозеха Алеми да им разказва видяното отново и отново.

Добре, че от морето нямаше достъп до брега — дори и най-опитният гребец нямаше да рискува да влезе в битка с коварните течения. Но ако само някой надушеше, че тук се въдят огнени гущери...

Менолли си обеща, че няма да каже на никого. Нямаше да каже дори и на Петирон, ако беше жив. Старецът никога не беше виждал огнени гущери, но неведнъж разказваше на децата, че в Летописите често се споменава за тези удивителни създания.

— Могат да бъдат видени — беше ѝ казал той, — но никога не могат да бъдат хванати! Макар хората да не престават с опитите откакто се е разпукало първото яйце.

— А защо не могат да бъдат хванати?

— Защото са много бързи и хитри. Тук са и изведнъж... хоп и ги няма!

— Изчезват в Помежду? Като драконите?

— Никой не знае, — отрязва я Петирон, сякаш бе допуснала кощунството — да ги сравни с великите дракони на Перн.

— Къде другаде могат да изчезват? — продължаваше да пита Менолли. — И какво е това Помежду?

— Помежду е такова място, каквото няма никъде. — Петирон се наежи. — Нито тук, нито там, — той показва първо единия ъгъл на залата, после Морският пристан на другия край на залива. — Там е ужасно студено и няма нищо. Нито образи, нито звуци, нито усещания.

— Ти яздил ли си дракон? — попита поразената Менолли...

— Случи ми се веднъж преди много Обороти, — той отново се наежи, спомняйки си преживяното. — А сега, понеже стана въпрос за това, я ми изпей Песента загадка.

— Всичките ѝ загадки отдавна вече са разгадани. Какъв смисъл има да я повтаряме отново и отново?

— Тогава я изпей заради мен, за да съм сигурен, че не си я забравила — избухна Петирон.

Менолли така и не разбра защо. Но тя знаеше, че той я обича. Както винаги, споменът за неотдавнашната загуба накара гърлото ѝ да се свие. Може би и той е отишъл в Помежду. Както драконите, които загубят ездача си или от старост вече не могат да летят? Впрочем не, когато преминат в Помежду, от тях не остава нищо. След Петирон остана неговото тяло, което отдадоха на морската бездна. А на нея, като наследство останаха всичките песни, които пазеше паметта му, всички романси, мелодии. Нямаше такъв похват при свиренето на различните струнни инструменти, който тя не владееше, нямаше барабанен ритъм, който тя да не възпроизведе абсолютно точно. Но имаше нещо в живота, на което Петирон не успя или не можа да я научи. Може би имаше тайни, които са подвластни само на мъжкия ум — размишляваше момичето. Както и имаше женски тайни, които не

може да разгадае кой мъж — това им беше казала веднъж Мави на двете със Селла.

— Ето и още една точка в полза на жените — каза си Менолли следвайки огнените гущери. Едно обикновено момиче успя да види това, за което всички момчета и мъже в Полукръглия само мечтаеха. — Брачен полет на огнени гущери.

Ятото вече не следваше кралицата и бронзовите, и сега играеше, стрелкаше се ту високо, ту ниско над земята. И изведнъж сякаш се провали в дън земя. Менолли не разбра веднага, че гущерите се скриха зад стръмния откос. Пясъкът се ронеше изпод краката ѝ. Рискуваше да падне от склона или да пропадне в скрита пясъчна яма. Съвсем наблизо се чуваше шума от приборя. Менолли реши да промени тактиката и започна да се придвижва като прескачаше от едно обрасло островче с блатна трева на друго. Там и почвата бе по-сигурна, а и гущерите нямаше да я забележат лесно.

Така тя се добра до върха на склона, зад който земята рязко се откъсваше чак до ивицата крайбрежен пясък. Съвсем близо, размити в обедната мараня от морето се издигаха Драконовите камъни. До Менолли достигаха писъците и глъчката на огнените гущери. Тя легна на тревата и пълзейки се приближи до ръба, надявайки се поне с едно око отново да ги зърне.

И наистина, отгоре всичко се виждаше отлично. Беше отлив и огнените гущери се суетяха в плитките води, измъкваха молюски изпод показалите се камъни или лудуваха по тясната полоса бял пясък — весело пляскаха в малките локви, а после разтваряха крехките си крилца и ги сушаха на слънцето. Тук-там имаше и сбивания — гущерите не можеха да разделят някое лакомо късче храна. Това впрочем беше и единствената им разлика с драконите — реши Менолли — не можеше да си представи, че драконите могат да се бият помежду си. Но беше чувала, че на драконите им трябват цели стада ездитни животни или птици, за да се наситят. Истински ужас! Добре, че не ядяха често, че иначе целият Перн нямаше да може да ги изхрани.

Интересно, обичаха ли драконите риба? — Менолли неволно прихна, като си помисли, че едва ли щеше да се намери в морето такава риба, която да удовлетвори драконовия апетит. Може би само приказната Цар-Риба, която по разказите на старите рибари винаги се

измъкваше от рибарските мрежи. Полукръглият редовно изпращаше на Уейр Бенден положения десятък осолени, сушени и опушени морски дарове. А понякога ездачи идваха с молба за прясна риба за някой особен случай, пир или по повод поредното Излюпване. А през пролетта и есента жените от Уейра идваха да събират ягоди, да берат грозде от крайбрежните лози и да косят трева. Дори веднъж на Менолли и се падна честта да помага на Манора — главната управителка на Долните пещери. Тази жена беше прелест! Наистина момичето не се застоя дълго при нея — Мави изрита дъщеря си от стаята под предлог, че иска да говори насаме с Манора.

Ятото гущери се изви нагоре — тяхната кралица се беше върнала заедно с догонилият я бронзов. Двойката уморено се спусна в плитчините — изглеждаха толкова изнемощели — нямаха сили дори да си приберат крилете. Нежно преплели шии кралицата и бронзовият се полюшваха върху прибрежните вълни, а сините огнени гущери услужливо им предлагаха морски звезди и молюски.

Скрита между избуялата трева, Менолли очаровано следеше за всяко тяхно движение. Не можеше да откъсне очи — всичко ѝ беше много интересно — как ядат, как се къпят, как си почиват. Постепенно, поединично или по двойки, огнените гущери започнаха да излитат и да се насочват към най-близките, обкръжени от морето скали и да се усамотяват в малки пещери — уейрове.

Последни, величествено полетяха кралицата и бронзовия. И летяха толкова близко, че почти се докосваха с блестящите си криле. Като едно цяло те се стрелнаха във висините, после по плавна спирала се спуснаха към Драконовите камъни и се скриха зад тях.

Едва тогава Менолли се опомни, усети палещите лъчи на слънцето върху изранения си гръб, пясъка забил се в крачолите и ботушите, и полепил се по потното ѝ лице и ръце. Подпирайки се внимателно на земята, тя припълзя обратно.

Ако гущерите я забележеха, никога повече нямаше да се завърнат в залива. Така, че, дори и след като отпълзя на достатъчно голямо разстояние, тя дълго бяга приведена.

Ама че късмет — ликуваше Менолли — Все едно я бяха удостоили с покана в Уейр Бенден. Момичето изпадна в еуфория. После, като забеляза в блатото дебели стъбла острица, отрязва едно,

почти над самата вода. Е, можеше Янус държи китарата ѝ заключена, но това нямаше да ѝ попречи да измисли друго.

След като отмери правилната дължина, тя отрязва края. Ловко направи шест отверстия отгоре и две отдолу, както я бе научил Петирон, и ето че вече си имаше тръстикова флейта.

И полетя лека, игрива, пърхаща мелодия — отглас от препълнилия я възторг. Мелодия за малката огнена кралица, която седи на скалата, слуша плясъка на вълните, гизди се и чака бронзовия си поклонник.

Отначало музиката не можеше да се вмести в необходимата форма, трябваше да се потруди малко, но след като я просвири няколко пъти, Менолли остана доволна. Музиката ѝ се отличаваше много от тази, на която я беше учил Петирон, от всички традиционни произведения. И най-важно — звучеше като песничка на огнен гуцър: лукаво, дръзко и малко тайнствено. Менолли остави флейтата и се замисли: дали драконите знаеха за съществуването на огнените гуцери?

ГЛАВА 3

*Холдър, истината ти търси
Не се обръщай и оглеждай
Със всеки Оборот стреми се
Всичко ново да познаеш*

Вече притъмняваше, когато Менолли най-накрая се добра до дома. Както винаги, привечер там цареше суматоха. Възрастните жени слагаха масите, оправяха главната зала и оживено приказваха, сякаш се бяха виждали не сутринта, а преди няколко Оборота.

Момичето се постара незабелязано да се промъкне с чувала в миялното, но не успя. Пред нея, сякаш изпод земята изникна Мави.

— Да не би да ходи чак до Нерат за билки? — заплашително се осведоми тя.

— Почти — отвърна Менолли и веднага разбра, че момента не е удачен за шегги. Майка ѝ измъкна чувала от ръцете ѝ и придирчиво огледа съдържанието му.

— Мисли му, ако се окаже, че цял ден си се мотала без полза. В далечината се показва платно.

— Платно?

Мави затвори чувала и го мушна обратно в ръцете ѝ.

— Точно така, платно! Трябваше да се върнеш отдавна. Какво ти беше на ума, че си се замъкнала толкова далече. Когато...

— По-близо билки нямаше...

— Когато можеше да се появят и Нишки. Ти явно си по-глупава, отколкото си мислех.

— Нищо не ме заплашваше — видях патрул от Уейра...

Мави леко омекна.

— Провървя ни, че сме под опеката на Бенден. Най-достойният Уейр. — Тя побутна дъщеря си към кухнята. — Измий ги по-бързо и

гледай да не остане и песъчинка!

Менолли се промъкна през тълпата в кухнята, като пропускаше покрай ушите си указанията, които се сипеха от всички страни — жените наоколо се опитваха да ѝ прехвърлят част от работата си. Но Менолли само им помахаше с чувала и се скри в миялното. Там, няколко старици, все още способни да помагат старателно търкаха различната метална посуда с пясък.

— Лельо, трябва ми купа, за да измия билките. — Менолли се приближи до редицата каменни раковини.

— За старите ръце билките ще са по-добре, отколкото пясъка — с треперещ глас се отзова една от стариците и с готовност премести една дълбока чиния в съседната раковина и пусна струя вода.

— По тревата също има пясък, — язвително отбеляза една от жените.

— Нищо, бързо ще го измия, — каза услужливата старица, — колко много златожилка! Откъде я намери дъще, за нея не е ли малко рано?

— На половината път към Нерат — Менолли едва удържа смеха си, като чу как жените разтревожено закудкудаха. Те и в най-ясен ден не смееха да излизат извън холда.

— Ах ти немирнице! Нима не знаеш, че всеки момент могат да се появят Нишки? А за платното чу ли? Кой мислиш, че може да е? Новият менестрел — кой друг! — Те захихикаха и зашумяха, обсъждайки достойнствата на новия менестрел.

— Тук обикновено изпрацат младички.

— Но Петирон беше старец!

— Невинаги е бил стар!

— Като те слушам, мога да си помисля, че си спомняш!

— А защо да не помня? Преживяла съм повече менестрели от теб, приятелко!

— Да, ама не! Мен ме доведоха тук от Иста, от Червената пустиня.

— Съвсем си се побъркала, глупачке! Та ти си родена тук, в Полукръглия и не къде да е другаде, а при мен!

— Не, само чуйте...

Менолли слушаше караницата на четирите старици, докато Мави не се появи, за да види изчистени ли са билките и докъде старите

сплетници са стигнали с миенето на празничната посуда.

Момичето изнамери голямо решето, изсипа в него всичката трева и я показа на майка си.

— Добре, за главната маса ще стигне, — реши Мави, разбърквайки с вилица блестящата зелена купчина. После огледа дъщеря си. — Не можеш да се появиш пред гостите в такъв вид. Ей, Барди, вземи билките, подправи ги със сос — този, който пазим в кафявия буркан, на четвъртата полица в склада. А ти, Менолли, отиди и се приведи в прилично състояние. Дядо ти ще е под твоя опека. Искам като си отвори устата да му напъхаш нещо в нея, иначе ще се наложи да му слушаме мърморенето цяла вечер.

Менолли застана. Миризмата извираща от стария ѝ дядо беше по-страшна от дрънканиците му.

— Но, Мави, Селла се справя много по-добре...

— Селла ще обслужва главната маса. А ти ще правиш каквото ти е наредено, и няма да мрънкаш! — Мави прониза непокорната си щерка със заплашителен поглед. Щеше да добави и още нещо, но я извикаха да опита заливката за пушената риба.

Менолли неохотно се вмъкна в къпалнята, стараейки се да убеди сама себе си, че ѝ е провървяло: можеше въобще да не я пуснат в залата. Да се грижи за дядото, беше малко по-добре. Просто Янус спазваше свято традициите и считаше, че цялото домочадие трябва да присъства при срещата с новия менестрел.

Момичето захвърли омачканите дрехи и се плъосна в топлата вода. Тя се въртеше от страна на страна и се стремеше безболезнено да отмие цялата мръсотия от възпалените рани на гърба. В косата ѝ се беше набил пясък, наложи се да измие и нея. Момичето бързаше, дядо ѝ я чакаше. Щеше да е добре да го настани до огнището, преди да се е събрал много народ.

Менолли рискува да мине от горната страна, надявайки се, че този път няма да срещне никого. Едва-едва прикрила се с мръсните дрехи, тя хукна към слабо осветената стълба, водеща до спалното ниво. Всички светилници сияеха с пълна сила, което означаваше, че менестрелът, ако беше пристигнал точно той, щеше да бъде почетно преведен по целия холд. После се метна надолу, по големите стълби спускащи се към спалните на момичетата, и незабелязана от никого се добра до стаята си.

Когато най-накрая успя да стигне при дядо си, се наложи да го измие и да го облече с чиста жилетка. И през цялото време той дрънкаше без почивка.

— Най-накрая в холда да се появи ново лице. Хи-хи! А интересно за кого ще се ожени новият менестрел? Трябва да му кажа няколко думи. Слушай, миличка, може ли по-внимателно. И така ме болят костите. Май времето ще се променя! Не предупредих ли тогава, че ще има щорм. Не ме послушаха и загубиха две лодки заедно с екипажите. Синът ми спореше повече от всички. Защо толкова бързаш? Обичам да върша нещата с майсторлък. Я ми подай синята жилетка, която ми подари дъщеря ми. А защо Турлон днес не дойде да ме види? Толкова пъти го молих, ама кой да ме слуша?

Старецът беше толкова отслабнал, че за Менолли не представляваше трудност да го отнесе до долу на ръце. Докато се спускаха по стълбата, той се жалваше без умора от връстниците си, макар те да се бяха отправили на оня свят, много преди тя да се появи на този. Дядо й съвсем се беше объркал във времето — така и беше казал Петирон. Най-добре помнеше онези далечни дни, когато е управлявал Полукръглия. Това е било още преди замоталата се рибарска мрежа да отсече краката му под коленете.

Когато Менолли се появи на прага в главната зала всичко вече беше готово за приема на гостите.

— Корабът вече влиза в пристанището, — дочу Менолли, докато слагаше дядото в специалното кресло до огнището. Тя грижливо го загърна с мека кожа и го завърза към облегалката. Трябваше той само да се разсее малко и напълно забравяше, че няма крака.

— Чий кораб? Кой е пристигнал? За какво е целия този шум?

Менолли отговори на въпросите му и старецът поутихна, но след минута започна жално да хленчи:

— Защо никой не ме храни? Искате да ме уморите от глад!

Покрай тях, като вихър прехвърча Селла, облечена с роклята, над която се беше трудила цяла зима и мушна в ръцете на Менолли пакет:

— Ако не можеш да се справиш, дай му ето от това! — и изчезна преди Менолли да успее да каже и дума.

Момичето отвори пакета. Вътре имаше сладки топчета — приготвяха ги от сок на водорасли смесен с раздробени семена на червена трева. Дъвчи ги колкото искаш, вкуса си оставаше приятен и

не изсъхваха в устата. Нищо чудно, че сестра ѝ прекрасно се справяше с приказливия старец. Менолли подсвирна и се учуди: защо Селла изведнъж стана толкова добричка? Та тя беше извън себе си от радост, когато разбра, че Менолли вече не изпълнява задълженията на менестрел. Или тя още не знае? Не може Мави да не ѝ е казала. Впрочем вече нямаше значение, нали вече пристигна новият менестрел.

След като настани дядото, Менолли, изгаряйки от любопитство, погледна през прозореца. Платната вече не се виждаха в пристанището, но пък забеляза група мъже. Високо вдигнали факли, те крачеха през Корабната пещера към холда. Само че дори силните очи на момичето не можаха да различат нови лица сред групичката.

Дядото започна пронизително да вреци и Менолли бързо се върна при него преди майка ѝ да е забелязала, че е напуснала поста си. За щастие, наоколо цареше суматоха — едни слагаха яденето, други наливаха вино, всички се готвеха за достойно посрещане на гостите, така че никой не ѝ обърна внимание.

Внезапно старецът дойде на себе си и като погледна момичето изпитателно, започна да я разпитва:

— Каква е тази бъркотия, малката? Богат улов? Или сватба? За какво е цялата тази дандания?

— Очакваме новият менестрел, дядо.

— Пак нов? — възмути се старецът. — Да, менестрелите вече не са такива каквито бяха едно време. Помня, когато управлявах Полукръглия, имахме един менестрел...

В настъпилата тишина, гласът му прозвуча неочаквано гръмко.

— Менолли! — тихо, но с явна заплаха се обади майка ѝ.

Момичето порови в джоба на роклята си, измъкна две сладки топчета и ги набути в устата на дядото. Потокът от красноречие мигновено секна, срещайки на своя път два странични кръгли предмета. Старецът започна да дъвче, мърморейки и мляскайки.

Сложиха предястието и всички седнаха. Менолли успя да мерне гостите. Наистина беше новият менестрел. Тя чу името му, преди да му види лицето — Елгион. Менестрел Елгион. Жените наоколо зашумяха — зашушнаха, че бил млад и много добър. Бил донесъл две китари, две дървени флейти и три барабана — всеки инструмент бил опакован грижливо в кожен калъф. И че се разболял от морска болест, когато

пресичали Керунския залив, и сега не може да отдаде нужното внимание на обилната вечеря. С него пристигнал и майстор от ковашката гилдия — трябваше да се направи метален такелаж за новия кораб — работа оказала се непосилна за местния ковач. И казваха още, че игенци помолили да им се прати в обратния курс повечко солена или пушена риба.

От мястото си, Менолли можеше да види само тиловете на седящите на главната маса и от време на време профила на единия от гостите. Какво наказание само! А най-лошото бяха дядо ѝ и останалите престарели родственици, чиято преклонна възраст им даваше правото на топло местенце до самото огнище. Лелите ѝ, както обикновено, започнаха да се карат за някое тлъсто парче риба. Дядото реши да ги скастри, но забрави, че устата му е пълна и се задави. Лелите сякаш само това чакаха и се нахвърлиха върху Менолли с упреци, че ще умори добрия старец. Те устройха такава какофония, че момичето си запуши ушите. Тя се надяваше, че може би все пак ще успее да чуе песните на менестрела, когато тази ужасно дълга вечеря приключи. Но това никак не намаляваше нетърпимата жега лъхаща от огнището, отвратителната миризма на дядо ѝ и умората събрала се през деня...

От унеса ѝ я извади тежкия тропот на десетки крака. Момичето видя как иззад главната маса се изправи висок млад менестрел. Сложи крак на каменната скамейка и вдигна китарата си.

— Сигурни ли сте, че залата не се клати? — попита той. Изсвири няколко акорда, за да чуе как е настроен инструментът.

Побързаха да го успокоят — откакто е направена, досега никога не се е разлюлявала.

Но менестрелът се направи, че не повярва, затегна лекичко седмата струна и удари по струните така, че китарата застана като човек страдащ от морска болест.

По залата премина смях. Менолли изпъна шия да види, как баща ѝ приема такова изпълнение — Морският управител много, много не разбираше от шегички. Посрещането на новия менестрел беше доста сериозно събитие. Изглежда на Елгион не му беше ясно това. Нима никой не беше предупредил менестрела за нрава на баща ѝ?

Внезапно, звукът от струните беше заглушен от хрипков старчески хохот.

— Най-после се появи човек, който разбира от шеги! Ето какво не достигаше в холда: смях и музика! А как обожавам веселите мелодии и забавните песнички. Хей менестреле, я изкарай нещо весело!

Менолли направо онемя от ужас. Докато умоляваше дядо си да млъкне, тя трескаво търсеше спасителните сладки топчета в джоба на полата си. Как можа да допусне това, майка й толкова пъти я предупреждаваше!

Дочул властната заповед на дядото, менестрелът се обърна към стареца и се поклони учтиво.

— С радост бих го направил, почтени — с най-любезен тон произнесе той. — Но времената сега съвсем не са весели, — изсвири няколко ниски печални акорда — Съвсем не весели, така че със смеха и шегите ще трябва да почакаме. Нека да сплотим редовете си пред лицето на Напастта... — и запя нова балада, която призоваваше да се подчиняват на Уейра и да почитат ездачите.

От топлото топчетата се бяха размекнали и слепили в джоба, но все пак Менолли успя да отлепи няколко и да ги напъха в устата на дядото. Старецът съобрази, че са му запушили устата нарочно и започна сърдито да дъвче, за да може по-скоро да се избави от пречката и да продължи с жалбите си.

В настъпилото затишие момичето най-после успя да чуе мелодията — тя звучеше мощно и енергично, а думите проникваха в душата. Менестрелът Елгион имаше силен и уверен тенор.

Внезапно дядо й започна звучно да хълца, а между пристъпите се опитваше да продължи да се оплаква. Менолли му прошепна да си задържи дишането, но старецът озверя от това, че не му дават да говори и започна да удря по масата с юмруци. Честите и не в такт удари заглушаваха песента на менестрела и иззад главната маса към Менолли се устремиха възмутени погледи. Една от лелите подаде чаша вода на стареца, която той веднага разля върху роклята на Менолли. Секунда по-късно се появи Селла, която предаде заповедта — дядото да бъде върнат в стаята си.

Докато го слагаха на леглото той продължаваше да хълца, като между пристъпите ръкомахаше и изнасяше непонятни тиради.

— Ще се наложи да останеш с него, докато не се усмири, иначе може да падне от постелята, — каза Селла. — Защо не му даде сладки

топчета, докато ги дъвче не говори?

— Дадох му, но от тях започна да хълца.

— Вечно нещо ще объркаш!

— Моля те Селла, поседи с дядо! Толкова добре се справяш. Проседях с него цялата вечер, не чух нищо от песните...

— Струва ми се, че на теб ти бяха казали да го наглеждаш да не прави поразии. Ти не се справи, така че ти ще си стоиш при него! — Селла изскочи от стаята и остави Менолли с неусмиримия старец.

Така завърши първият от поредицата черни дни очакващи момичето. Мина не един час, докато дядото се умори и заспа. Когато най-накрая измъчената Менолли се дотътри до своята стаичка, се появи Мави да накаже дъщеря си за проявената немарливост. Заради нея дядото изложи целия холд. Менолли се опита да се оправдае, но майка ѝ даже не я слушаше.

На следващия ден имаше Нишковалеж — наложи се половин ден да стоят затворени. След Валежа Менолли отново кръстосваше с групата огнетчици из околностите. Този път предният край на Нишките беше минал над блатата, така че се наложи с часове да шляпат из тресавищата и лепкавия пясък.

А, когато се завърна уморена вкъщи, веднага се наложи да помага при товаренето на мрежите и при снабдяването на лодките за нощния риболов — започваше прилив.

На следващото утро я вдигнаха преди разсъмване — трябваше да се чисти и осолява рибата. Тази работа отне целия ден и вечерта тя толкова беше уморена, че едва намери сили да свали пропитата с миризма на риба риза и да изпълзи в постелята.

На следващия ден пък трябваше да се поправят мрежите. Обикновено Менолли обичаше това занимание — събираха се всички жени, пееха и оживено приказваха. Но сега баща ѝ искаше мрежите да са готови колкото се може по-бързо — искаше още един път да излезе в морето с вечерния прилив. Затова и всички седяха съсредоточили се в работата — какви ти песни, щом самия Морски управител броди наоколо. На Менолли ѝ се струваше, че той следи само нея и това ужасно я изнервяше.

Точно тогава тя започна да се замисля, да не би новият менестрел да се е оплакал, че децата неправилно са научили баладите и преданията? Но Петирон винаги беше казвал, че има само един метод

на обучение и тя го спазваше точно. Значи и другите е научила правилно. Но защо баща ѝ беше недоволен? Нима все още се сърди заради дядото?

Тази мисъл не даваше покой на момичето и вечерта, когато лодките излязоха в морето тя не издържа и попита сестра си.

— Да се ядосва? Заради дядо? — Селла сви рамене. — Какви глупости са ти в главата, глупачке? Всички отдавна са забравили за това. Прекалено много си въобразяваш, Менолли, а това е лошо. От къде накъде Янус въобще ще ти обръща внимание?

Презрението в гласа на сестра ѝ веднага постави Менолли на място: разбира се, тя е само момиче, прекалено невзрачна за възрастта си, а освен това и най-малката в голямото семейство — никой не се интересуваше от нея. Само че, да бъдеш никому ненужна не беше кой знае какво утешение, дори това да означаваше по-малко тормоз от страна на баща ѝ. Макар че, надали беше забравил, че точно тя беше пляла на децата свои песни. Или Селла е запомнила? Или може съвсем да не е знаела? Най-вероятно беше така — размишляваше Менолли, стараяйки се да се свие по-удобно върху стария дюшек. Само че думите на сестра ѝ, че Менолли прекалено много си въобразява, много повече подхождат за нея самата: Селла мислеше само за външността си. Отдавна трябваше да си е намерила мъж, това щеше да е облекчение за целия холд. Янус държеше в Полукръглия само трима възпитаници, а четирима от шестте братя на Менолли изучаваха рибарския занаят в другите морски холдове. Може би сега, когато вече имаха менестрел, нещо щеше да се промени...

На следващия ден жените в холда се заеха с пране. Нишки не се очакваха, времето беше слънчево и бельото бързо щеше да изсъхне. Менолли се надяваше да намери минутка свободно време да попита майка си дали менестрелът не е казал нещо за уроците ѝ, но възможност нямаше. Затова пък получи от Мави поредната порция конско — този път за разпасаните ѝ дрехи, непроветрените ѝ завивки, невчесаната коса, разпуснатия ѝ вид и въобще за мързела и непохватността ѝ. Така че до вечерта Менолли се радваше на компанията на мръсните котли и тенджери в тъмния край на кухнята, за да не попадне отново пред очите на майка си. И се чудеше, защо толкова не ѝ върви.

Сигурно защото изсвири няколко такта от своята песен, точно когато не трябваше. И защото беше момиче и при това единственото, която при липсата на менестрел да свири и да обучава децата. Именно заради това изпадна в немилост. Никой не би желал менестрелът да разбере, че с децата се е занимавало някакво момиче. Но ако тя ги бе учила неправилно, значи неправилно я беше научил Петирон. Но това никак не беше логично. А ако старецът наистина беше написал писмо до майстор Робинтън, нима на новия менестрел нямаше да му е поне малко любопитно да я види? Вярно, песните ѝ можеше да не са толкова хубави, както предполагаше Петирон. А може би въобще не ги беше пратил до Главния менестрел. И в писмото нямаше и думичка за нея. Но пакетът беше изчезнал от мястото си в хранилището на Летописите, а съдейки по това, което се случваше, Менолли никога нямаше да може дори да се запознае с Елгион...

Знаеше, какво ще трябва да прави на следващия ден — да реже трева и тръстика, за да напълни всички дюшеци в холда. Много подходяща работа за човек изпаднал в немилост.

Но сбърка. С изгрева, в залива се завърнаха лодките натъпкани догоре с жълтоопашатки и главоци, и целият холд се хвърли да чисти и осолява риба.

От всички морски твари Менолли най-много мразеше главоците. Това беше отвратителна риба — цялата покрита с остри шипове и мазна слуз, която се пропиваше в ръцете и кожата им дълго се лющеше. Затова и я наричаха главок — освен муцуна с големи зъби по нея нямаше друго. Но ако се отрежеше голямата глава, отделеше се гръбнака, а месото се запечеше, то можеше да си оближеш пръстите. А сушената риба можеше да се накисне, после да се свари или задуши и пак щеше да е толкова вкусна, колкото и прясно уловената. Но да чистиш главоци — това беше най-гнусното, гадно, отегчително занимание.

Малко преди обяд ножът, с който Менолли чистеше рибата се приплъзна по мазната кожа и разряза ръката ѝ. Девојката замръзна на място от острата пронизваща болка, гледайки тъпо показалите се кости, докато Селла не забележа, че сестра ѝ не работи.

— Ти какво, заспа ли? Ох ти, мъка моя... Мави! Мави! — Селла често беше непоносима, но не можеше да се отрече, че никога не

губеше самообладание. Тя веднага хвана Менолли за ръката, притисна разрязаната вена и спря кръвотечението.

Мави дойде и отведе момичето. Минаха покрай редиците мъже, жени и деца, които работеха, така че пушек се вдигаше. Менолли беше обхваната от чувство за вина. Всички я гледаха така, сякаш нарочно се беше порязала, за да се измъкне от работата. Очите ѝ плувнаха в сълзи, но не от болка, а от унижението и мълчаливата враждебност на околните.

— Не беше нарочно! — изхлипа Менолли, когато майка ѝ я заведе в лечебницата.

— А кой казва, че е нарочно? — сурово я погледна Мави.

— Никой, но всички така ме гледаха...

— Прекалено много си въобразяваш, мила моя. Уверявам те, че никой не си е помислил нещо подобно. А сега си дай ръката тук, ето така.

Мави охлаби хватката и кръвта отново рукна като ручей. Менолли се изплаши и за малко да припадне, но се стегна и си представи, че това не е нейната ръка и се успокои.

Майка ѝ стегна над китката с превръзка и започна да промива раната с билкова отвара. Ръката веднага изтръпна сякаш наистина не беше нейна. Кръвта престана да тече, но момичето не можа да си наложи да погледне раната. Наблюдаваше съсредоточеното лице на Мави, която бързо насложи прерязания кръвоносен съд и заши дългия прорез. После намаза шева с целебна мас и превърза ръката с мек плат.

— Готово! Струва ми се, че успях да измия всичката слуз.

Мави озадачено се мръщеше, гласът ѝ звучеше неуверено и Менолли се притесни. Тя си спомни, че в подобни случаи хора са оставали без ръце...

— Ще ми си се размине ли?

— Да се надяваме на най-доброто.

Мави никога не лъжеше и сърцето на Менолли се сви от страх.

— Но що може да ползваш ръката си.

— Какво означава да я използвам? Ще мога ли да свиря?

— Да свириш? — Мави изгледа дъщеря си дълго и втръчено, сякаш тя беше докоснала забранена тема. — Какво общо тук има свиренето? Ти повече никого няма да учиш...

— Новият менестрел донесе песни, които никога не съм чувала — например тази балада, която изпя при пристигането си. Не зная нотите и бих искала да я науча. — Менолли млъкна на половин дума. Ужаси я неочакваната жалост преминала за миг по каменното лице на майка ѝ.

— Дори да можеш да си движиш пръстите, забрави и да си помислиш за свирене. И кажи благодаря, че след смъртта на Петирон, Янус прояви такава снизходителност.

— Но Петирон...

— Повече никакво „но“! Ето, пий! И веднага в леглото, докато отварата не е подействала. Изгубила си много кръв и нямам намерение да те нося на ръце.

Зашеметена от думите на майка си Менолли гаврътна наведнъж горчивата напитка и даже не почувства вкуса. И едва се домъкна до каменните стъпала на своята стая опирайки се на рамото на Мави. Макар че беше завита с дебело кожено одеяло, момичето усещаше леден студ — студ на тъга и самота. Но отварата започна да действа и Менолли заспа. Последната ѝ мисъл беше, че сега, когато се лиши от единствената радост в живота си, вече разбираше как се чувства ездач загубил дракона си...

ГЛАВА 4

*Няма по-черна от тази бездна
В безмълвие светът е застинал
тъмнината на Между, а над нея
Само крехкият мах
на крилете на дракона*

Въпреки че Мави много внимателно проми раната, вечерта ръката се поду и Менолли се замаята в треска.

До постелята ѝ седеше една от възрастните жени. Тя сменяше студените компреси и тихичко напяваше нещо изпод носа си, за да успокои болната. Но пеенето имаше обратно действие — даже в бълнуванията си Менолли за миг не забравяше, че музиката вече е забранена за нея и още повече стенеше и се мятеше. Най-накрая Мави не издържа и ѝ даде вино със силна сънотворна отвара. Така момичето отново изпадна в безсъзнание.

Това беше за добро, защото ръката ѝ така се поду, че стана ясно, че слюзта на главока е попаднала в кръвта. Наложил се да извикат жена, която разбираше от такива неща. За щастие на Менолли решиха да отпуснат шева, за да може заразата да изтече. Постоянно ѝ даваха сънотворна отвара и на всеки час слагаха на ръката топли компреси.

Отровата на главока беше опасна и Мави ужасно се боеше да не се наложи да отрежат ръката, за да не може възпалението да плъзне нагоре. Тя не се отделяше от постелята на дъщеря си.

Менолли никога не беше получавала такова внимание — но тя беше в безсъзнание и не можеше да оцени майчинската грижа. За щастие към вечерта на четвъртия ден зловещите алени ивици избили на подпухналата ръка започнаха да изчезват. Отокът постепенно спадна и краищата на страшната рана избледняха и придобиха здравословния цвят на заздравяваща тъкан.

В бълнуванията си Менолли непрекъснато молеше някого да ѝ позволи да посвири още един път, за последно, толкова жално, че сърцето на Мави се късаше. Но тя, както никой друг знаеше, че безпощадната съдба не остави на дъщеря ѝ никакъв шанс. Китката ѝ завинаги щеше да остане сгъната. Може би така беше и по-добре, новият менестрел непрекъснато досаждаше на Янус с въпроса „Кой е разучавал с децата задължителните песни и балади“. Отначало Янус си беше помислил, че Менолли е допуснала някаква грешка в обучението и беше казал, че с тях временно се е занимавал един от възпитаниците му, който малко преди да пристигне менестрела се е завърнал в холда си.

— Момчето има данни да стане добър менестрел, — отбеляза Елгион. — А и старият Петирон беше истински учител.

Похвалата хвана Янус неподготвен. Той не можеше да вземе думите си обратно и не можеше да признае, че става въпрос за момиче. А после реши — нека всичко остане както си е. Момичетата не ставаха менестрели. Менолли беше на възраст, на която вече не трябваше да посещава занятия, а той щеше да проследи тя да има достатъчно работа, докато музиката започне да ѝ се струва детска забава. Добре, че не беше опозорила холда.

Жалко, че дъщеря му толкова неудачно се поряза, и не само защото холдът загуби добър работник. От друга страна, сега тя щеше да се държи по-далече от менестрела докато не забрави глупавата си страст към съчиняване. Вярно, няколко пъти, докато Менолли боледуваше, той си спомни гласа ѝ — колко нежно и чисто звучеше, когато с Петирон пееха в дует. Но Янус бързо изхвърли от главата си тези мисли. Жените имаха друга работа, не само да пеят и да дрънкат.

А и имаше по-важни дела. Съдейки по сведенията, които новият менестрел му събщи на четири очи, в холдовете и в Уейровете се случваха небивали неща и сериозни неприятности. Всичко това бързо отвлече вниманието му от такова незначително събитие, като болестта на дъщеря му.

Един от въпросите, които менестрелът му задаваше често се отнасяше до отношението на морския холд към Уейра, към Бенден. Елгион се интересуваха още дали обитателите на Полукръглия се срещат с Древните в Иста. Какво Янус и неговите холдъри мислят за ездачите? За Предводителя на Бенден и Стопанката Лесса? Не

възразяват ли, че ездачите правят Търсене на младежи и девойки за Впечатване в гилдиите и холдовете? И бил ли е Янус някога поканен в Уейра на Излюпване?

Янус отвърщаше на въпросите немногословно и засега менестрелът изглежда беше доволен.

— Полукръглият винаги навреме е плащал десятъка си на Бенден, даже преди да се появят Нишките. Ние знаем дълга си пред Уейра, а те знаят своя. Откакто започнаха Валежите, а това са седем Оборота, нито една Нишка не е паднала на наша земя.

— Древните? Е, нашият холд е под закрилата на Бенден и рядко виждаме хора от другите Уейрове. Но в Керун или Нерат е друго — там често се случват Валежи на границата между двата Уейра. Помня само, че се радвахме, когато Древните дойдоха от миналото да ни помогнат.

— Ездачите винаги са желани гости в Полукръглия. А жените от Уейра са тук всяка пролет и есен да събират билки.

— Не съм срещал лично Стопанката на Уейра. Само понякога съм я виждал след Валеж как прелита с Рамот. А Ф'лар, Предводителят на Уейра е човек на място!

— Търсене? Е, ако в Полукръглия се намери някой подходящ младеж, за нас ще бъде велика чест. Разбира се, ще го пуснем.

В интерес на истината, такъв проблем никога не се беше появявал пред Морския управник. Никой от Полукръглия никога не беше забелязван при Търсене. Но може би така беше по-добре. Ако бяха взели някое момче, всяко второ щеше да е недоволено, че изборът не е паднал върху него. А в морето трябваше да се работи, а не да се мечтае за глупости.

Другата неприятност — гадните гущери се появиха на Драконовите камъни. Добре че никой не можеше да се добере до там, за да ги улови, така че особена вреда от тях нямаше засега.

Първоначалното мнение на новия менестрел за Янус беше, че холдърът е ограничен работар, лишен от всякакво въображение. Но годините учене го бяха подготвили напълно за това. Той прекрасно беше усвоил задачата си — постепенно, стъпка по стъпка да подготви промените, нищо че в началото щяха да са едва забележими. Главният Менестрел искаше всеки холдър, всеки майстор от гилдиите да излезе от тесните рамки на потребностите на своя холд, гилдия, хора.

Менестрелите бяха не само певци и разказвачи. Те бяха и съдии, доверени съветници на холдърите и майсторите, възпитатели на младежите. И сега, повече от всякога беше необходимо да се променят закостенелите навици и възгледи, да се накарат всички, започвайки от младежите и завършвайки със старците, да мислят от позицията на целия Перн, а не само за своето парче земя. Трябваше да се преразгледа и промени много. Ако Ф'лар Бенденски не беше почнал да нарушава Традициите, ако Лесса не се беше решила на този фантастичен полет на четиристотин оборота в миналото, за да доведе петте Уейра, сега Перн щеше да гъмжи от Нишки, не би оцеляло и едно островче земя! Благодарение на Предводителите на Бенден, всички Уейрове разцъфтяха, а с тях и целия Перн. И нито холдовете, нито гилдиите щяха да загубят, ако възприемеха новите тенденции и възгледи.

„Полукръглият може да се разшири, — размишляваше Елгион. Сега тук е голяма теснотия. Хлапетата казваха, че в околните скали е пълно с пещери. А и Корабната пещера може да смести повече от сега наличните тридесетина лодки.“

Но въпреки това, менестрелът беше доволен от видяното тук — все пак това беше неговото първо назначение. В холда му дадоха отделна, добре обзаведена стая, храната беше достатъчно, а обитателите на Полукръглия бяха мили хора, макар и малко мрачни.

Един въпрос обаче не му даваше мира — кой толкова безукорно беше обучил децата? Старият Петирон беше пратил на майстор Робинтън съобщение, че в Полукръглия има даващ надежди съчинител на песни и беше приложил две простички мелодии, които направиха на главния менестрел голямо впечатление. Съобщаваше още, че споменатият съчинител има проблеми в холда и че новият менестрел — когато Петирон пишеше това писмо, вече знаеше, че няма да живее още дълго, — трябва да намери към него специален подход. Полукръглия беше доста отдалечен холд и държеше на старите порядки.

Поради тази причина, следвайки съветите му, Елгион не бързаше. Очакваше, че момчето рано или късно ще се появи само. Музиката му говореше сама за себе си и съдейки по двете песни изпратени в гилдията, малчуганът явно имаше дарба. А ако

действително беше възпитаник и в момента го нямаше в холда, щеше да се наложи да почака докато се върне.

За кратко време новият менестрел успя да обходи всички малки холдове, приютили се на бреговете скали на Полукръглия и да се запознае с обитателите им. Момичетата се заиграваха с него, а когато вечерите пееше в Главната зала, тъжно го заглеждаха и въздишаха.

Откъде можеше да знае Елгион, че Менолли е именно човекът, който му трябва? Янус внушаваше на децата, че на новия менестрел няма да му хареса, ако разбере, че тях ги е учила момиче, и че ще опозорят холда си, ако се раздрънкат. А, когато Менолли така ужасно нарани ръката си, започнаха да разправят, че тя никога няма да може да я използва отново, и че ще е много жестоко, ако я накарат да пее.

Когато момичето се оправи от болестта и ръката ѝ заздравя, но пръстите не се разгъваха, околните се стараеха да не ѝ напомнят за музиката. А и тя сама не се появяваше в главната зала. И доколкото вече не можеше да върши тежка работа, изпращаха я да събира зеленчуци или ягоди самичка.

Първоначално Мави се чудеше на неразговорчивостта и затвореността на по-малката си дъщеря, но после го приписа на дългата, тежка болест, а не с раздялата ѝ с музиката. Тя знаеше, че времето е най-добрият лекар и единственото, което правеше, е да следи Менолли да не стои със скръстени ръце. Мави обичаше да кипи работа и Менолли се стараеше да не попада пред очите на майка си.

Да събира ягоди, билки и зеленчуци напълно устройваше момичето. Целия ден прекарваше далеч от холда и хората. Утрините, когато всички наоколо се суетяха и бързаха да нахранят рибарите, които се готвеха да излязат в морето или се връщаха от нощен риболов, тя сядаше в ъгълчето на огромната кухня, спокойно изяждаше парче хляб с риба и изпиваше купичка клах. После слагаше в торбичка рибени кюфтета, мрежа или кожен чувал и докладваше на старицата, която отговаряше за склада, къде отива. И тъй като паметта на старицата беше като продупчено сито — тя съвсем не помнеше дали Менолли е ходила там вчера или ще ходи утре.

Пролетта беше в разгара си, блатата се покриха със зелен килим, цветята разцъфнаха, дойде времето, когато клещозъбите излизаха от морето да снасят яйцата си в плитчините. Тези месести морски раци бяха покрити с твърда черупка, но имаха чудесен вкус и младите

обитатели на холда, включително Менолли, въоръжени с мрежи и капани тръгнаха на лов. За четири дни очистиха всички околни заливи и се наложи да търсят по-далечни места. Но тъй като се очакваше Нишковалеж, не беше безопасно да се отдалечават от холда.

Още една опасност грозеше крайбрежните жители — този Оборот донесе необичайно високи приливи. Нивото на водата в Корабната пещера се вдигна толкова, че два от най-големите кораби не можеха нито да влязат нито да излязат, без да свалят мачтите си.

Гледайки отметките, които с цели две педи надвишаваха предишното рекордно ниво моряците само клатеха глави. Наложиха се да проверят долните пещери на холда, да не се е получил теч, а долната част на стената обграждаща пристанището укрепиха с чували с пясък. Ако се случеше по-силен щорм всички диги щяха да бъдат отнесени от раз. Янус беше толкова загрижен, че даже се отби при стария дядо и дълго беседва с него, надявайки се той да си спомни подобен случай, когато е управлявал холда. Старецът беше радостен да си поговори с някого и се впусна в пространни разсъждения за влиянието на звездите върху приливите, но когато Янус заедно с Елгион и двама опитни корабни майстори се опитаха да извлекат нещо полезно от разказите му, се оказа, че той не им казва нищо ново.

Никой не се съмняваше, че приливите се управляват от двете луни, а не от трите ярки звезди.

Тогава изпратиха съобщение за тези необичайни приливи в холд Иген — с молба да бъде препратено час по-скоро във Форт холд в Главния морски холд. Янус не искаше да загуби големите си плавателни съдове и затова внимателно следеше приливите, твърдо решен да не ги вади от Корабната пещера, ако нивото на водата се вдигнеше с над една педя.

Когато хлапетата отиваха да ловят клещозъби, им беше нареждано да следят за необичайни неща, например за нови отметки на нивото на приливите по околните заливчета.

Само страхът от Нишките удържаше най-палавите хлапета да не забегнат по-далеч от дома. Менолли знаеше това и непрекъснато им го напомняше, макар самата тя да предпочиташе да изследва отдалечените места самичка.

Когато премина последния Нишковалеж и всички отново се отправиха за клещозъби, Менолли се постара да се измъкне от

компанията хлапетии.

„Страхотно е все пак, да си тичаш ей така“ — помисли си тя, след като изпревари с още едно възвишение останалите. Но теренът стана каменист и ѝ се наложи да забави ход. Оставаше и крака да си счупи. А да бяга бързо, може даже и момиче с повредена ръка...

Не, тя нямаше да мисли за това. Менолли си беше измислила начин — за да не мисли за нищо, трябваше през цялото време да брои. Сега например броеше крачките. Така тя бягаше все напред и напред, внимателно гледайки под краката си. Беше отишла толкова напред, че момчетата нямаше как да я настигнат, но продължаваше да бяга, усещайки радостта от ритмичното движение, броейки на глас, докато хълбокът не я заболя и краката ѝ не запулсираха.

Тогава премина в крачка, предоставяйки разгорещеното си лице на прохладния вятър и дълбоко вдъхна свежия морски аромат. Менолли се огледа и се учуди — беше се отдалечила твърде много. В далечината отчетливо се виждаха Драконовите камъни и момичето изведнъж си спомни за малката кралица. За беда си спомни и песничката, която беше съчинила този ден — сега момичето разбираше, че това е бил последният ден от безоблачното и доверчиво детство.

Тя закрачи нататък, покрай крайбрежните скали и от време на време се поглеждаше надолу, за да провери линията на прилива по каменния склон. Сега приливът не достигаше и половината си височина. Високо над водата се виждаха следи оставени от прилива, а този залив беше доста дълбок.

Нещо премина над главата ѝ и за миг заслони слънцето. Менолли погледна нагоре — ездач облиташе крайбрежието. Тя му помахаше с ръка въпреки че знаеше, че няма да я забележи и дълго стоя, наблюдавайки как драконът плавно изчезва в далечината.

Веднъж сестра ѝ и беше казала, че Елгион няколко пъти е летял на дракон. Селла даже настръхна от ужас и възторг и се закле, че никога в живота си няма да се осмели на такъв подвиг. Не че някога щеше да ѝ се отдаде възможност.

Сега всичко, за което говореше, а и мислеше сестра ѝ, се въртеше около новия менестрел. И не беше само тя. Всички момичета в холда направо се бяха побъркали по него.

Отново чу огнените гуцери. По развълнуваните им писъци си пролича, че нещо се е случило. Менолли приклепна и на четири крака припълзя до самия край на скалата, надвиснал над плоския бряг. Само че от брега нищо не беше останало — гуцерите се виеха над тясна ивица пясък, току под мястото, където се беше притаила Менолли.

Тя се примъкна още по-близо до края и погледна надолу. Кралицата пикираше над пенещите се вълни, сякаш искаше с бясно пляскащите криле да ги спре. После отстъпваше, а останалите огнени гуцери продължаваха да кръжат объркано на място, като изплашено стадо, почувствало хищник. Кралицата издаваше резки повелителни кръсъци, сякаш призоваваше останалите да направят нещо. Менолли, която никак не можеше да разбере причината за бъркотията се наведе още повече. И внезапно корнизът под нея се отчупи.

Напразно момичето се опитваше да се задържи за буните с острица. Тревата само остро поряза пръстите ѝ, измъкна се от дланите ѝ и Менолли рухна долу. Мокрият пясък смекчи удара, но тя още няколко минути лежа оглушена от падането без дори да има сила да диша. После се претърколи и отпълзя по-далече от надигащите се вълни.

Погледна нагоре и зашеметена разтръска глава — беше паднала от височина, колкото дължината на възрастен дракон. Интересно, как щеше да се изкачи обратно? Но като огледа скалистия склон, тя се убеди, че той не е толкова непристъпен, както изглеждаше на пръв поглед. На места се издигаше почти отвесно, но се виждаха издатини и вдлъбнатини на места доста дълбоки. Само трябваше да намери по-надеждни опори и щеше да се изкачи. Менолли отръска пясъка от дланите си и се запъти към далечния край на залива, за да потърси по-удобен път. Но не успя да измине и няколко крачки, когато нещо с яростен кръсък се метна в лицето ѝ. Момичето прикри очите си с ръце, но малката златна кралица продължи безстрашно да се мята отгоре ѝ. Странно се държаха тези огнени гуцери — сякаш защитаваха нещо и от нея и от вълните. Менолли се огледа... Оказа се, че едва не е настъпила люпилото на огнения гуцер!

— Прости ми, прости ми, моля те! Не видях. Не се ядосвай толкова — завика Менолли, но малката кралица не и даваше да мръдне. — Престани! Няма да ти взема яйцата!

За да докаже искреността си Менолли тръгна към скалистия бряг и се скри под нисък скален корниз. Но трябваше само да се покаже обратно и малката кралица отново се нахвърляше върху нея като фурия. Момичето се скри навътре и се опита да се настани удобно. Огледа склона над главата си. Тук-там се виждаха някои издатини, които можеха да се използват за изкачване. Момичето внимателно се измъкна навън и се опита да се качи на първия подстъп.

Но кралицата беше на стража.

— Махни се! Изчезни! Аз не те закачам. — Острите нокти я цапнаха по бузата.

— Моля те! Не ми трябват яйцата ти!

Кралицата отново се хвърли в атака и Менолли отново се прибра под корниза. От дългата драскотина потече кръв и тя я изтри с края на блузата си.

— Имаш ли поне капка разум? — попита Менолли невидимия противник. — За какво ми са глупавите ти яйца? Дръж си ги при себе си! Искам просто да си ида вкъщи!

„Може би, ако седя и не мърдам, тя ще ме забрави?“ — помисли си момичето и сви коленете си към брадичката. Но стъпалата и лактите ѝ все пак стърчаха навън.

Внезапно отнякъде се появи бронзов самец и врецейки развълнувано закръжи над люпилото. Кралицата излетя и се присъедини към него. Значи все пак е била на корниза, чакайки Менолли да се покаже.

„А съчиних толкова хубава песничка за теб — помисли си момичето, наблюдавайки как огнените гущери се суетят над гнездото. — И това беше моята последна мелодия. Къде е твоята благодарност?“

Тялото ѝ започна да се схваща от дългото седене, но въпреки това тя не можа да се стърпи и да не се разсмее. Ама че глупаво положение! Трябваше да седи сгъната на три под корниза, спасявайки се от мъниче с размер не повече от лакът!

Щом чуха смеха ѝ, огнените гущери изчезнаха. Нима се изплашиха? Неслучайно Мави обичаше да повтаря, че усмивката и смехът предвещават успех.

Може би, ако се смееше през цялото време, те щяха да разберат, че не им е враг? Или пък щяха да се изплашат и да избягат? Нима само смехът можеше да я спаси?

За всеки случай Менолли старателно започна да хихика — забеляза, че водата се покачва доста бързо. Измъкна се изпод корниза, метна чувала на рамо и се закатери.

Но се оказа, че да се катери и да се смее едновременно е практически невъзможно — не ѝ достигаше въздух. А сега и двата огнени гуцера се нахвърлиха върху нея. Целеха се в лицето ѝ, вкопчваха се в косите ѝ. Крехките на вид криле се оказаха опасно оръжие.

На момичето вече не ѝ беше до смях. Завря се обратно под корниза и се замисли, какво да прави.

Ако смехът ги беше изплашил, може би си струваше да пробва с песен?

„Ще им изпея някоя моя песен“ — реши Менолли. Запя, но гласът ѝ не звучеше много уверено. Е, може би огнените гуцери щяха да разберат, какво иска да им каже. Обаче се оказа, че е пяла напразно. Огнените гуцери бяха изчезнали.

— А, така! — промърмори Менолли. — Никой вече не се интересува от моята музика.

Тя забързано се измъкна от укритието си и за малко да се сблъска с двойката огнени гуцери. Момичето бързо се дръпна назад, после крадешком погледна към корниза, но гуцерите ги нямаше. Изчезнаха...

А беше сигурна, че за секундата, когато ги погледна, в погледа им имаше любопитство и неподправен интерес.

— Хей! Ако ме чувате... може би ще си поседите там, а аз ще си тръгвам. А, някой ден ще се върна и ще ви пея цял ден. Само ме пуснете, моля ви!

Менолли отново внимателно изпълзя от укритието си и запя песен прославяща драконите. Обаче, не успя да се изкачи и на пет стъпки, когато се появи кралицата с помощника си и пронизително пищейки я подгони обратно надолу.

Седейки под корниза, момичето чуваше драскането на ноктите им по камъка. Тя се усмихна тъжно — най-последно се бяха появили слушатели за песните ѝ, но по-добре да не се бяха появявали.

Тя подаде внимателно глава навън — от корниза я зяпаха вече около десетина чифта въртящи се очи.

— Хайде да се уговорим! Аз ще ви изпея една дълга песен, а вие ще ме пуснете. Съгласни?

Очите продължаваха да се въртят.

Менолли прие това за съгласие и запя. Огнените гущери зачирикаха удивено и развълнувано. Нима по някакъв начин разбраха, че в песента се говори за благодарните холдове, почитащи славните ездачи? Когато завърши и последния куплет, стана свидетелка на удивително зрелище: кралицата на огнените гущери и деветте бронзови възторжено размахаха криле.

— Свободна ли съм? — попита момичето и постави ръка на корниза.

Кралицата стремително протегна шия.

Менолли се отдръпна.

— А аз си мислех, че сме се разбрали...

Кралицата умолително изчирика и Менолли разбра, че не я заплашват. Просто не ѝ дават да си тръгне.

— Не искаш да си тръгвам? — стори ѝ се, че очите на гущерчето заблестяха по-ярко.

— Аз наистина трябва да тръгвам! Ако остана, ще потъна, виж как се надига водата! — Менолли се опита да обясни с жестове.

Внезапно кралицата гръмко изписка, за миг увисна във въздуха, а после, съпроводена от бронзовите полетя към песъчливия бряг към своето люпило и започна да кръжи над него и пронизително и настойчиво запищя.

Бързо покачващата се вода, която така безпокоеше Менолли, вече съвсем се беше приближила до гнездото, заплашвайки да го залее. Бронзовите също се мятаха насам-натам в паника. Най-смелите подлитаха към момичето, покръжаваха над нея и отново се връщаха над яйцата.

— Искате да се приближа? И няма да ме нападате повече? — Менолли направи няколко крачки.

Пищенето леко утихна и момичето се забърза. Когато се приближи, малката кралица с труд хвана едно яйце и отчаяно махайки с криле се вдигна във въздуха. Бронзовите се виеха около нея, пищейки тревожно, но бяха прекалено малки, за да ѝ помогнат.

Едва сега Менолли видя, че подножието на скалата е осеяно с черупки от яйца и разбити телца на дребни неродени гущерчета.

Кралицата пусна яйцето на един корниз, който Менолли по-рано не беше забелязала. Той се намираще на височина половин дракон от морската повърхност. Момичето видя, как кралицата пусна яйцето на корниза и с предните си лапки го търколи навътре — изглежда в скалата имаше отвор. След малко, отново се появи на корниза и се спусна надолу, плъзгайки се над разпенените върхове на вълните, които почти бяха стигнали до гнездото. После изведнъж се стрелна към Менолли и замра пред лицето ѝ, врещейки, като стара свадлива леля.

При това сравнение, момичето не можа да съдържа смеха си, но сърцето ѝ се изпълни с жалост и възхищение — мъничето се опитваше да спаси потомството си съвсем самичка! Загиналите крилати гущерчета бяха почти сформирали се, значи излюпването можеше да стане в следващите няколко дни. Нищо чудно, че кралицата едва се справяше с яйцата.

— Искаш да ти помогна да пренесеш яйцата? — досети се Менолли.

Момичето нерешително се доближи до гнездото, готова веднага да отскочи, ако се окажеше, че неправилно е изтълкувала настойчивостта на кралицата, и взе едно яйце. На пипане беше топло и съвсем твърдо. Менолли знаеше, че яйцата на драконите отначало са меки, а после постепенно се втвърдяват, лежейки на горещия пясък на Люпилната площадка. Значи, малките огнени гущери съвсем скоро ще се излюпят.

Внимателно държейки яйцето в осакатената си ръка, Менолли започна бавно да се изкачва нагоре по скалата, внимателно избирайки опора за ръцете и краката си. Най-накрая се изравни с корниза и сложи яйцето върху него. Малката кралица веднага кацна до него, положи собственически лапка върху му и се наклони така, че момичето съвсем отблизо видя фантастичното въртене на фасетъчните преливащи очи. Мъничето нежно изчирика и затъркаля яйцето по-далеч от края, като едновременно с това властно изпищяваше към момичето.

На втория заход Менолли успя да занесе три яйца. Но видя, че едва ли ще успее да изпревари стремително настъпващата стихия — оставаха още прекалено много яйца.

— Ако дупката беше малко по-широка — каза тя на малката кралица, полагайки на корниза поредната партида яйца, — бронзовите

можеха да ти помогнат.

Но кралицата, без да я слуша, деловито местеше яйцата едно след друго.

Менолли се опита да погледне в дупката, но гущерчето заслоняваше прохода. Ако корнизът беше по-широк, може би щеше да успее да пренесе останалите яйца в чувала.

Стараяйки се да не счупи издадения край на скалата и така да засипе кралицата заедно с яйцата, Менолли започна внимателно да разширява входа. Надолу се изсипа поток пясък.

Кралицата започна да се кара на момичето, но то без да обръща внимание на свадливите крясъци на гущера продължи да смята от корниза пясък и боклук. Изглежда по-нататък имаше твърда каменна порода. Менолли разчисти входа, докато не се получи достатъчно просторен тунел с широк вход.

След това, въпреки протестите на кралицата се спусна надолу и започна да развързва чувала. Но щом огненият гущер забеляза, че Менолли прибира яйцата в чувала изпадна в бурна истерия и се нахвърли върху нея, драскайки й лицето и ръцете.

— Виж какво скъпа, — строго каза момичето. — Яйцата ти не ми трябват! Опитвам се да спечеля време, за да ги спася. А за това ми е нужен чувал, а не само ръце!

Менолли изчака малко, гледайки на пърхащата пред нея кралица.

— Разбра ли? — Менолли показва вълните, стремително настъпващи към брега. — Водата се надига. Даже драконите не могат да я спрат, камо ли ти. — Тя продължи внимателно да прехвърля яйцата в чувала. — И дори и така, ще се наложи да ги пренасям на два или даже три пъти, за да не ги разбия. Ще ги сложа ето там, — тя махна с ръка към корниза. Сега разбра ли, глупава главо?

Изглежда гущерчето разбра, във всеки случай, тревожно пищейки, тя влетя на корниза и размахвайки полуразтворените си криле, започна да наблюдава действията на Менолли.

Сега, когато и двете й ръце бяха свободни, момичето можеше да се катери по-бързо. А също така успя внимателно да търколи яйцата по-навътре в тунела.

— Да беше извикала бронзовите на помощ, а то на корниза скоро няма да остане свободно място.

Наложи се да се връща още два пъти, последният път водата се плискаше на две педи от гнездото.

Малката кралица организира всички бронзови — Менолли чуваше как свадливите ѝ писъци с ехо се отразяваха в стените на тунела. Съдейки по всичко, там трябваше да има доста просторна пещера. Нищо чудно — всички крайбрежни скали бяха прорязани с ходове и кухни. Менолли хвърли последен поглед на заливчето. Водата в него беше вече до колене. После погледна нагоре. Тя се намираше на половината път от върха на скалата и имаше достатъчно сигурни опори за ръцете и краката по спокойно можеше да се изкачи.

— Ами, прощавайте и довиждане! — провикна се тя.

В отговор се раздадоха многогласни трели и Менолли прихна, като си представи, как кралицата кара бронзовите да слагат правилно яйцата.

Да се добере до върха на скалата не се оказа толкова лесно, на няколко пъти Менолли за малко да падне. Най-накрая, тя изнемощяло се тръшна върху жилавата трева поникнала на края на обрива. От непривичното усилие лявата ѝ ръка сякаш щеше да се откъсне. Момичето полежа малко, поемайки си дъх, докато сърцето ѝ не спря с опитите да изхвъркне от гърдите ѝ. Духацият откъм морето вятър охлади лицето ѝ, а и нея самата. И веднага усети празнина в стомаха си. От разправията с яйцата, питките се бяха превърнали в трохи, но това не ѝ попречи да ги изгълта наведнъж.

Внезапно тя погледна на приключението си отстрани и не знаеше как да реагира — да се смее ли или да се чуди. За да си докаже, че всичко това се е случило наистина, Менолли внимателно припълзя към края на скалата. От пясъчния бряг не беше останало нищо. На мястото на гнездото, където се бяха грели яйцата, се плискаха вълни. Парчетата камъни и боклук срутили се заедно с нея, бяха отнесени от прилива. А когато водата се отдръпнеше, на брега нямаше да остане и следа от нейните отчаяни усилия да спаси себе си и люпилото на огнения гушер. Момичето успя да разгледа издатината на скалата, под която се намираше убежището на кралицата, но самата тя не се виждаше. Момичето преведе поглед към морето. Вълните яростно се биеха в Драконовите камъни, но на фона на мрачните стръмни скали не се виждаха проблясващи малки криле.

Менолли опипа бузата си. Драскотината, оставена от ноктите на огненото гущерче се беше покрила със засъхнала кръв и пясък.

Значи, все пак се беше случило!

Откъде малката кралица знаеше, че ще я разбере?

Но нима някой беше казал, че огнените гущери са глупави? Колко Оборота вече избягват ловко примки и капани. И се държаха толкова хитро, че хората започваха да се съмняват дали съществуват наистина. Макар че болшинството все пак вярваше, че не са измислица.

Менолли можеше да се закълне, че малката кралица я разбра. Иначе нямаш да може да ѝ помогне. Ето ти го и доказателството — тези мъничета бяха съвсем разумни. Във всеки случай — да се скрият от хлапетата от холда, които горяха от желание да ги хванат... Тази мисъл ужаси Менолли. Да хванат огнен гущер? Да го затворят в клетка? Впрочем, момичето веднага с облекчение си помисли, че огнените гущери не биха търпели такова отношение — достатъчно беше да скочат в Помежду.

Защо тогава малката кралица не се скри в Помежду с яйцата си, вместо да ги мъкне едно по едно с толкова труд? Да, но Помежду е най-студеното място на света, а студът е гибелен за яйцата. Във всеки случай — за драконовите. А дали беше студено в хладната каменна пещера?

Менолли погледна надолу. Ако кралицата беше толкова съобразителна, щеше да накара ятото да седи върху яйцата до тяхното излюпване.

Момичето обърна чувала в надежда да намери на дъното някоя троха. Беше още гладна. Можеше да набере ранни ягоди и сочни корени, само че някак си не ѝ се искаше да си тръгва. Макар че сега, след като опасността отмина, кралицата надали щеше да се появи.

Менолли се изправи и се протегна. От непривичното усилие цялото тяло я болеше. Болната ѝ ръка пулсираше с тъпа болка, а белегът беше почервенял и леко подут. Но след като размърда пръсти, момичето се убеди, че вече ѝ е по-лесно да свива и разгъва китката си. Да, значително по-лесно. Дори ѝ се удаде почти напълно да изправи пръстите си. Болеше, но това беше здравословна болка, от разтягане, не от рана. Тя се опита да постави пръстите си така, сякаш свири на китара. Пак болеше, но напълно търпимо. Може би щеше да успее да

разработи ръката си... Досега несъзнателно я щадеше. А е трябвало да я натоварва...

— Виждаш ли, малка кралице, ти също ми помогна — извика Менолли, размахвайки ръка. — Ръката ми вече е по-добре!

Никой не отговори — само вятърът тихо шумеше в жилавата трева и вълните се биеха в подножието на скалите. На Менолли ѝ се искаше думите ѝ да са били чути. Тя тръгна към дома, доволна и щастлива от късмета си.

Сега трябваше да се забърза и по-бързо да набере ягоди и билки. А клещозъби щеше да налови следващия път — приливът беше прекалено висок.

ГЛАВА 5

*Пей силно за радостта отново получена
за да се върне при нас на крилете на
дракона!*

Както обикновено Менолли успя да се прибере незабелязано в холда. Докладва чинно на пристанищния майстор за новите отметки на прилива.

— Не трябва да ходиш толкова далече, момиче — добродушно каза той. — Сама разбираш, Нишки могат да се появят ненадейно. Как е ръката?

Менолли се нареди да каже, но в този момент се появи корабният майстор и тя се прибра. Вечеряха набързо, защото майка ѝ бързаше за Корабната пещера, където всички майстори се събираха, за да проверяват отметките на прилива и да оглеждат лодките и мачтите. При тази суета Менолли успяваше да остане в сянка.

А след това тя се промъкна в стаичката си и се шмугна в постелята — искаше ѝ се още веднъж да преживее днешните събития. Момичето беше убедено, че малката кралица я беше разбрала! Значи огнените гущери усещат чувствата на хората. Затова им е толкова лесно да се изплъзват от момчетата, които се опитват да ги ловят. И още — на малките хвъркати им харесваше как тя пее!

Менолли се протегна, без да обръща внимание на наранената си ръка, после замря като си спомни как бронзовите чакаха какво ще предприеме тяхната кралица. И ето какво измисли тя. Както казваше Петирон „Нуждата ще те научи!“

Нима огнените гущери наистина разбираха хората? За драконите това беше ясно — те си обменят мисли с ездачите, те се Впечатваха с тях още при раждането. Тяхната връзка е нерушима, само че драконът

слуша само един човек — така казваше Петирон. Тогава как малката кралица можа да я разбере? Или може би нуждата я бе научила?

Бедното мъниче! Колко ли трябва да се е уплашила, когато е разбрала, че приливът ще залее гнездото ѝ! Навярно отдавна полагаше яйцата си в това заливче. Интересно, колко ли живееха огнените гущери? Животът на дракона се измерваше с живота на ездача му. Сега, когато Перн беше нападнат от Нишките, този срок не беше толкова голям. Вече няколко ездача бяха загинали от смъртоносните изгаряния на Нишките, а техните дракони отидоха завинаги в Помежду. Но може би огнените гущери живеят повече — те са много по-малки и не се намират в постоянна опасност... Въпросите се рояха в главата на Менолли като ято огнени гущери. Тя се усмихна на сравнението и се сгуши в топлото кожено одеяло. Утре щеше да се постарее да се върне в заливчето и да вземе със себе си повечко храна. Клещозъбите сигурно щяха да им харесат. Може би щеше да ѝ се отдаде да спечели доверието на кралицата! Или може би е по-добре да не ходи утре? Нека да почака няколко дни. А можеше да има и Нишковалеж — ще е да е опасно да се отдалечава от холда.

Интересно как ли ставаше Излюпването? Сигурно беше забавна гледка! Ама че работа! Всички момчета от Полукръглия спят и сънуват как ловят огнени гущери, а тя, Менолли, не само че беше в залива, а и държа яйцата им в ръце! А ако имаше късмет, можеше да попадне и на Излюпване. Щеше да е прекрасно! Все едно да си на Излюпване на дракони в Уейра. В Полукръглия никой, дори и Янус не беше удостоен с такава чест.

Удивително как при такова изобилие на мисли Менолли изобщо успя да заспи.

На сутринта ръката ѝ пулсираше, а цялото тяло я болеше от падането и носенето на яйцата. За връщане в залива на Драконовите камъни и дума не можеше да става заради лошото време. През нощта от морето налетя щорм и вълните с грохот се разбиваха на входа на залива. Даже в Корабната пещера вълнението беше много силно, а вятърът духаше с такава неистова сила, че никой не смееше да си подаде носа навън.

Рибарите се събраха в Главната зала и се заеха с поправянето на мрежите. Мави изпрати жените да разтребят вътрешните помещения на холда. Менолли и сестра ѝ толкова пъти ги пращаха за светилници

до склада, че Селла започна да твърди, че ще намери пътя дори и в пълна тъмнина.

Менолли се трудеше охотно и скоро провери светилниците в целия холд, до последния затънтен коридор. По-добре да работиш, отколкото да мислиш. Вечерта тя се опита да се измъкне от залата. Днес хората цял ден бяха стояли затворени и непременно щяха да искат да се поразвлекат. А това означаваше, че ще има музика. Какво да се прави, нямаше къде да се дене. Все едно, все някога щеше да ѝ се наложи да слуша музика... Нямаше как да се крие през целия си живот. В крайна сметка щеше да пее заедно с всички. Но се оказа, че и тази малка радост ѝ бе отказана. Още щом менестрелът започна да настройва китарата си, майка ѝ я заплаши с пръст. А когато той прикани слушателите да подхванат припева, Мави така я ощипа, че момичето едва не извика.

— Не реви! — прошепна Мави. — Ако не можеш да пееш тихо, както подобава на момиче на твоята възраст, по-добре мълчи!

Селла, която седеше до срещуположната стена, разпяваше с цяло гърло така, че можеха да я чуят чак в Бенден и при това отчайващо фалшиво. Но Менолли трябваше само да си отвори устата да възрази и получи още едно ощипване от майка си.

Момичето се намуси и мълчаливо преживяваше чудовищната несправедливост. Даже музиката престана да я радва. Не стига, че не можеше вече да свири, а сега ѝ забраняваха и да пее! Когато Петирон беше жив, всички обичаха да я слушат и винаги я молеха да пее.

Внезапно Менолли забеляза, че баща ѝ не сваляше очи от нея. Янус седеше и хлопаше с длани по коленете си, но не в такт с музиката, а по-скоро сякаш обзет от някакво вътрешно безпокойство. Значи баща ѝ не искаше тя да пее! Каква несправедливост! Навярно са били щастливи, докато беше болна и не можеше да се появява в залата! Родителите ѝ не искаха да идва тук...

Менолли се измъкна от ръцете на майка си, която се опита да я задържи и въпреки заповедта ѝ да се върне веднага на мястото си и да се държи прилично избяга през вратата.

Тези, които видяха как си тръгна, със съжаление си помислиха, че бедното момиче вече дори не иска да пее, след като си нарани ръката...

Независимо дали я искаха в залата или не, наказанието за самоволното напускане нямаше да ѝ се размине. Менолли събра спалните си принадлежности и се скри в една запусната вътрешна камера в най-крайните коридори. Тук никой нямаше да я намери. Взе също и дрехите си. Ако щормът престане до сутринта, щеше да отиде да види огнените гущери. Поне те харесваха нейното пеене.

Менолли се събуди, преди всички в холда. Изгълта половин купа студен клах и набързо сдъвка крайшник хляб. После напъха по джобовете си храна и излезе. Наистина, наложи се да се поизпоти, докато отвори железните врати на холда.

Сърцето на момичето биеше тревожно — никога не и се бе налагало да отваря вратата сама и не очакваше да са толкова тежки. Не успя да ги затвори отвън, но надали беше нужно.

Над притихналия залив се стелеше мъгла, отворието на Корабната пещера като тъмно петно зееше сред сивата пелена. Но слънцето започваше да пробива през плътната завеса и Менолли, която предусещаше промените във времето разбра, че скоро ще се проясни.

Тя закрачи по широкия павиран път, обхождащ холда и валмата мъгла се разтваряха пред нея. Какво пък, поне едно нещо беше с нея, та било то и такова неосезаемо като мъглата!

Менолли не виждаше пътя, но знаеше къде отива — ориентираше се по камъните и скоро, обкръжена от плътната млечнобяла завеса, тя се изкачи по хълма.

Момичето свърна в посока към морето и навлезе в блатото.

Чаша клах и къшей хляб — нима това можеше да се нарече храна? За щастие Менолли си спомни, че наблизо имаше необрани храсти блатни боровинки. Тъкмо се изкачи на върха на първия хълм, когато мъглата внезапно се разсея и яркото пролетно слънце блесна право в очите ѝ.

Ето ги и храстите с боровинки. Менолли се зае да бере сочните плодове — едно в устата, едно джоба.

Сега, когато мъглата не скриваше пътя тя леко се спусна към морето и погледна в едно от заливчетата. Водата беше спаднала — чудесен момент да се ловят клещозъби. Една торба от тях щеше да е добър подарък за огнените гущери. Момичето напълни торбата си и

пое нататък. Но след като преодоля няколко просторни низини и високи хълма и се изпоти и задъха Менолли започна да съжاليا, че толкова рано я е напълнила. И освен това, емоционалният импулс, който я накара да извърши това неочаквано бягство започна малко по малко да затихва и вместо него се появи нарастващо безпокойство.

Разбира се, може би никой не е забелязал изчезването ѝ. И сигурно никой няма да разбере, че е оставила вратите на холда отворени — едно от възможно най-лошите нарушения на всички правила за безопасност. Само че Менолли не знаеше защо въобще някой трябва да ги спазва. На кого ще му хрумне да влиза в морския холд без работа. Да се промъква през блатата и пропастите?

В Полукръглия свято се спазваха старите правила, абсолютно безсмислени според Менолли, — например като това да се заключват вратите на холда през нощта и никога да не се оставя неизгасен светилник в празна стая. Светилникът не можеше да причини пожар, затова пък колко синини и цицини можеха да бъдат спестени, ако стаите бяха осветени.

Не, по-скоро нямаше да се сетят за нея, докато не изскочеше някоя мръсна и досадна работа. Такава, която може да свърши и едноръка. Така че, никой нямаше да заподозре, че тя е отворила входната врата. Освен това Менолли често по цели дни изчезваше нанякъде и едва ли някой щеше да се сети да я потърси до вечерта. И евентуално могат да се замислят: Къде ли изчезна това момиче?

Сега тя окончателно разбра, че повече няма да се върне в холда. От тази дръзка мисъл момичето даже спря на място. Да не се връща в холда, при нескончаемите досадни задължения? Никога повече да не чисти риба, да я соли и опушва? Да не поправя мрежи, платна, дрехи? Да не чисти стаите, посудата, постелките? Да не събира ягоди, клещозъби, зеленчуци? Да не се грижи за дядото и лелите, за децата, котлите и светилниците? А в замяна да пее, да танцува, да вика с цяло гърло, да свири колкото и душа иска! Да спи, да, но къде щеше да спи? И къде щеше да се крие от Нишките?

Менолли се катереше по пясъчния склон и постепенно свикваше с тази еретична мисъл. Нали за нощта всички трябва да се връщат в холда си! В холда, в Уейра. Вече седем Оборота откакто Нишките падат от небето и пътниците не се отдалечават много от надеждите укрития. Менолли помнеше смътно, когато беше малка, през пролетта,

лятото и началото на есента в холда през заблатените равнини пристигаха търговци. И наставаше веселие, танци, пирове... Тогава вратите на холда не се затваряха. Момичето въздъхна. Ех, това беше живот — точно тези добри стари времена, които възрастните в холда толкова обичаха да си спомнят. Но откакто започнаха Нишковалежите всичко се измени към по-лошо... поне на нея така и се струваше.

Внезапно Менолли беше поразена от усещането на странна тишина и неясно усещане за опасност. Тя започна да се оглежда неспокойно. Разбира се, в този ранен час наоколо нямаше нито една жива душа. Стелещата се над морето мъгла бързо се разсейваше. Видя как се вдига и изчезва на запад. На изток небето синееше ярко и само далече на североизток се виждаха последните остатъци от сутрешната пелена. И все пак, тревожното чувство не изчезваше. Каква ли беше причината?

Тя почти беше стигнала до Драконовите камъни и се намираше в последната низина, точно пред склона, по който се стигаше до прибрежните скали. И тук забеляза, че наоколо все още виси някаква зловеща тишина. Наистина, вятърът продължаваше да духа откъм морето, разнасяйки остатъците мъгла, но, от блатото не се чуваше никакъв звук. Всички насекоми, зверчета, даже дивите птици, гнездящи в ниския храсталак, сякаш бяха измрели. А, доколкото помнеше, тук имаше непрестанен шум, който не стихваше и през нощта, тогава дори беше по-силен, защото нощните твари цвърчаха по-силно от дневните.

Тази тишина, сякаш всичко живо се е затаило, очаквайки опасност, накара Менолли да застане нащрек. Тя неволно ускори крачка и тревожно се заоглежда през дясното си рамо на североизток, където сив дим застиляше хоризонта.

Сив... или сребрист!?

От страшната догадка Менолли потрепери — надеждните стени на родния холд бяха прекалено далеч и ако се опиташе да се върне въкъщи, Нишките щяха да я настигнат. И тежките железни врати, които тя толкова лекомислено остави отворени, ще бъдат залостени здраво. А дори и да разберат, че е изчезнала, никой няма да си и помисли да тръгне да я търси.

Момичето хукна да бяга. Краката сами я понесоха към залива, преди още да си спомни за корнизата до пещерата с огнените гуцери. Но

той не беше толкова широк... Дали да влезе във водата? Нишките се давят в морето... както навярно ще се удави и тя — не е възможно да стои под водата докато свърши Нишковалежът. А кой знае колко ще продължи той.

Менолли стигна до края на обрива, спря и погледна надолу. Оттук се виждаше корнизът, на който се криеше от гущерите. А ето и парчетата от скалата, които се срутиха под тежестта ѝ. Това беше най-бързият път за надолу, но сега не си заслужаваше да се рискува.

Тя се огледа. Сивият дим вече застилаше целият североизточен край на небето. И на фона му тук — там се мяркаха огнени избухвания. Това бяха дракони! Драконите се биеха с Нишките. Огненото им дихание изгаряше мерзката гадост във въздуха. Но боят се водеше толкова далече, че мигащите огънчета приличаха повече на падащи звезди, отколкото на дракони, водещи битка за бъдещето на Перн.

Може би щеше да ѝ провърви? Може би предният край на Нишките няма да я достигне? Но, както казваше Мави, това, което може да бъде, рядко се сбъдва.

Изведнъж, в застиналия въздух се раздаде непознат звук — тихо ритмично бучене — така напяваха без думи малките деца. Само че този шум се разнасяше изпод земята. Менолли приклепна на четири крака и притисна ухо към скалата. Точно — звукът се носеше отдолу...

Разбира се, скалата беше куха! Ето защо огненият гущер...

Менолли допълзя до самия край на обрива и погледна кралския корниз. Миналия път тя беше разширила входа. Сега единствената ѝ надежда беше да се промъкне вътре. Малката кралица трябваше да приюти този, който спаси гнездото ѝ! И освен това тя не идваше с празни ръце! Менолли преметна на гърба си тежкия чувал с клещозъби. Хвана се за туфата трева в края на обрива и бавно започна да търси опора с краката си. Намери вдлъбнатина, стъпи здраво с левия си крак и затърси следваща.

За малко не падна един път, но издатината на скалата я спаси. Тя притисна лице към грапавия камък, вдиша дълбоко и се опита да се успокои. И тук, през скалата се дочуваше далечно бучене, което, колкото и странно да изглеждаше, и придаде смелост. В него имаше нещо ободряващо, внушаващо увереност.

В края на краищата, момичето благополучно се добра до корнизата. Само два пъти се осмели да хвърли поглед надолу — гледката отгоре беше достатъчна да загуби равновесие. От напрежението така затрепери, че се наложи да спре и да си почине. Вече нямаше никакви съмнения — бученето се носеше от пещерата.

Менолли успя да мушне главата си във входа на тунела... но за нещастие, само главата. Наложил се да разширява входа с ръце, докато не си спомни, че на колана ѝ висеше кинжал. С негова помощ успя да отдели от стената доста голям къс. Отгоре се посипаха парчета камък и пясък. Наложил се да спре работа, за да си прочисти очите и устата от праха. После продължи, докато не удари на твърда скала. Вече можеше да се вмъкне в отворието до раменете, но това не беше достатъчно. Както и да се извиваше и извърташе — полза никаква! За кой ли път Менолли съжали, че не се е родила малка. Селла щеше спокойно да влезе в тази дупка. Тя отчаяно започна да дълбае камъка с ножа. Ударите болезнено караха раменете ѝ да изтръпват, но не мислеше да отстъпва. Мислеше си, колко ли време е отнело спускането по склона. И колко време остава докато върху беззащитното и тяло се изсипе дъжда от Нишки.

Тяло? Нека раменете ѝ засядат в тясната дупка, но можеше да пробва по друг начин... Тя бързо се обърна и стъпалата, коленете, бедрата, цялото тяло до самите рамене благополучно се оказа в укритието. Навън стърчеше само главата ѝ, защитена от малкия скален навес.

Интересно, виждаха ли Нишките къде падат? Ами ако я забележат, когато прелитат наблизко? Менолли си спомни за останалия на корнизата чувал. Беше го провесила там, за да не ѝ пречи. Ако нишките се доберяха до клещозъбите...

Тя се измъкна от дупката и погледна навън. Сребристият дим засега не се виждаше. И както преди, нищо не се чуваше, освен усиливащото се бучене. Ами ако имаше отношение към Нишките?

Ремъкът на чувала се закачи за ръба на корнизата и Менолли, бързайки да освободи хранителния си запас, рязко го дръпна към себе си. Ремъкът се скъса и момичето по инерция полетя назад, и си удари главата в камъка. И изведнъж долната част на дупката заедно с част от корнизата започнаха да се свличат. Отворът стана достатъчно голям и Менолли скочи вътре съвсем навреме — частта от корнизата с грохот се

стовари на брега. Момичето се дръпна още навътре, опасявайки се, да не би да се срути още някоя част от скалата и неочаквано се оказа в просторна пещера. Вкопчена в чувала си тя ошашавено гледаше зейналото пред нея отверстие.

Сега бученето се раздаваше иззад гърба ѝ и обезпокоена тя рязко се обърна.

По стените, хванати за вдлъбнатини и корнизи седяха огнени гуцери и погледите им бяха приковани в купчинката яйца лежащи на пясъка в центъра на пещерата. Загадъчното бучене издаваха самите огнени гуцери! Те толкова бяха погълнати в ставащото с яйцата, че не обърнаха никакво внимание на неочакваното нахълтване на Менолли.

И още преди момичето да осъзнае, че е попаднала на раждане, едно от яйцата започна да се клати, по черупката му се появиха пукнатини.

Ето че то се търкулна надолу, удари се в камък и се разби! Изпод парчетата изпъзля мъничко създание, не по-голямо от човешка длан. Мократа кафява кожа на мъничето блестеше, а то започна да се оглежда и да пици от глад. Направи няколко несигурни крачки и спря. Прозрачните му кафяви крилца се разтвориха треперейки и малкото гуцерче се почувства уверено. Писъкът премина в недоволно съскане, мъничето започна подозрително да се оглежда.

Възрастните гуцери запискаха в хор, сякаш ободряваха новороденото и го подтикваха да действа. Кафявото мъниче изкрюка сърдито и се отправи към изхода на пещерата. И мина толкова близо до Менолли, че тя можеше да го докосне с ръка.

Малкият огнен гуцер стигна до изхода и смело се хвърли надолу, махайки отчаяно с крилца. Менолли се ужаси щом мъничето изчезна, но си отдъхна, когато го видя плавно да лети над вълните. Пронизителен писък отново привлече вниманието ѝ към яйцата — гуцерите започнаха да се излюпват един след друг, всеки изтръскваше крилца и поощряван от големите с подскоци се отправяше към изхода на пещерата — слабичък, гладен, но удивително безстрашен.

Покрай нея вече преминаха няколко сини и зелени, един бронзов и още два кафяви. Но докато наблюдаваше полета на синия от небето се посипаха Нишки. Те мигновено обвиха телцето на гуцера със смъртоносните си пипала. Той издаде душераздиращ писък и изчезна от погледа ѝ. Нима загина? Може би се беше измъкнал в Помежду?

Още два новоизлюпени минаха покрай нея и тя се опомни.

— Спрете! Не отивайте там! Ще загинете! — момичето заслони изхода с тялото си.

Но, разярените гущери започнаха да я хапят по лицето, а когато се прикри с ръце, те се шумгнаха отстрани, излетяха от корниза и миг след това запищяха. Менолли също закрещя.

— Спрете ги, — замоли тя възрастните огнени гущери, безстрастно наблюдаващи случващото се. — Вие знаете какво ще им се случи.

Кралицата гледаше Менолли и фасетъчните ѝ очи се въртяха бързо. Тя зачирика, рязко изсвири, после загърголи и в този момент още едно мъниче заподскача навън към сигурна гибел.

— Моля те малка кралице! Направи нещо! Спри ги!

Възторгът обхванал Менолли, когато попадна на излюпването се смени с ужас. Драконите трябваше да се пазят — та те пазеха Перн! От страх и вълнение мислите на момичето се объркаха и тя сбърка малките огнени гущери с огромните им роднини.

Тя се обърна и към останалите гущери, умоляваше ги да направят нещо, поне докато свърши Валежа. В отчаянието си тя се върна към изхода на пещерата, загради отвора с тялото си и се опита да отблъсне мъничетата с ръце. И изведнъж я заля вълна от разкъсващ вътрешностите глад. В следващите минути разбра — това чувство кара малките към гибел, именно то ги водеше така безразсъдно напред. Искаха да ядат! Драконите също се раждаха гладни и момчетата, които ги впечатваха веднага им даваха храна.

Менолли хвана чувала. С една ръка примъкна гущерчето от изхода, а с другата измъкна клещозъб. Бронзовото мъниче изписка още веднъж, а после решително клъвна рака в окото и го довърши. Запляска с криле, измъкна се от ръцете ѝ и със сила, която трудно можеше да се предугади, че може да има в новоизлюпено, замъкна плячката си в ъгъла и гладно започна да я разкъсва.

Момичето протегна ръка на сляпо сграбчи следващото гущерче и с учудване забеляза, че е попаднала на кралица, единствената в това люпило. Тя бързо измъкна от чувала два клещозъба и ги отнесе заедно с кралицата в друг ъгъл. Съобрази, че един по един няма да може да нахрани всички и изсипа чувала на пода на пещерата.

Новоизлюпените се нахвърлиха на разпълзелите се раци. Менолли успя да хване още два огнени гущера преди те да се доберат до изхода и ги сложи до купчината с храна. Тя се постара всяко мъниче да получи приблизително поравно храна. Изведнъж нещо я ощипа по рамото. Тя се обърна и с изумление видя, че за куртката ѝ се беше вкопчило бронзовото мъниче. Кръглите му очи се въртяха неспирно, личеше си, че е още е гладен. Менолли му даде клещозъб и го отнесе обратно в ъгъла. Останалите раци даде на малката кралица и на останалите свои подопечни.

Повече никой от новородените не се стремеше да излезе навън. В чувала имаше порядъчно количество храна, но не успя момичето да се обърне и лакомите гущери бяха омели всичко до троха. С гладни вопли те се ровеха из купчината щипци и черупки с надеждата да намерят нещо за ядене. Но все пак останаха в пещерата и сега възрастните гущери ги обкръжиха, и започнаха да ги докосват и гаят гъргорейки ласкаво.

Менолли уморено се опря на стената, гледайки суетенето на гущерите. Съвсем беше останала без сили. Истинско щастие, че не всички огнени гущери загинаха. Момичето внимателно погледна навън, но не видя дъжда от гърчещи се Нишки. Тя се приближи до изхода — на хоризонта нямаше и следа от сивата мараня. Изглежда Валежът беше приключил.

И съвсем навреме! Сега Менолли възприемаше глада в мислите на всички спасени гущери наведнъж! Те просто умираха от глад.

Кралицата майка закръжи из пещерата задавайки на ятото си властни команди. След това излетя навън, а възрастните гущери след нея. После и новоизлюпените се закандилкаха, бързащи да пробват крилете си за пръв път. Скоро в пещерата останаха само Менолли с разкъсания си чувал и купчината черупки и рачешки остатъци.

Трябваше гущерите да се отдалечат и измъчващия я глад леко премина. Тя си спомни за хляба, който пъхна в джоба си сутринта. Изпитвайки закъсняло чувство за вина пред гущерите, момичето изяде хляба до последната троха. После отъпка пясъка, легна, зави се с чувала и мигновено заспа.

ГЛАВА 6

*Владетелю на холда погрижи се
чист, каменен да блесне твоят дом
стени дебели и врати железни
В това се мери твоята безопасност*

Нишковалежът отдавна приключи и отрядите с огнеметите се завърнаха в холда. И едва тогава забелязаха липсата на Менолли. За нея се сети Селла — въобще не ѝ се искаше да се занимава със стария дядо. Старецът отново бе получил пристъп и някой трябваше да го наглежда.

— Така и така, тя вече не става за нищо друго, — изнедоволства Селла и като срещна неодобрителния поглед на майка си продължи, — само знае да се скатава от работа, оправдава се с ръката си, сякаш е някаква скъпоценност. А ние сме затрупани с истинска работа... — Селла лицемерно въздъхна.

— Млъкни! Стигат ни неприятностите за днес. Само като си помисля, че някой беше оставил вратите на холда отворени, и то преди самия Нишковалеж... — Само от мисълта за подобна немарливост Мави настръхна. Стана ѝ противно, като си представи, че гадните, извиващи се Нишки могат да проникнат в холда. — Върви и намери Менолли, ѝ кажи какво да прави, ако старецът пак направи припадък.

Села търси сестра си почти цял час, докато най-накрая се убеди, че я няма никъде. Нито в холда, нито сред жените, които слагаха примамки. При отряда с огнеметите също я нямаше. И изобщо, никой не помнеше да е попадала пред очите им.

— Няма начин да е отишла да бере билки — замислено каза една от възрастните жени. — Нишковалежът започна точно когато раздаваха сутрешния клах. И в кухнята я нямаше. Горкичката, толкова добре ни помагаше, въпреки че е с една ръка.

Отначало Селла просто се ядоса. Типично за Менолли — да изчезне някъде, точно когато всички я търсят! Мави се отнасяше прекалено снизходително с това момиче! Ако сутринта не е била в холда, значи е попаднала под Нишковалежа. Това ще ѝ бъде за урок!

Но после, момичето се притесни и разтревожи. Ако Менолли се беше оказала под открито небе по време на Нишковалежа... Но трябваше... поне нещо да остане от нея... След като се справи с гаденето, предизвикано от прекалено живата, ужасяваща картина, изникнала в мислите ѝ, Селла намери брат си, който оглавяваше отряда на огнеметчиците.

— Алеми... не си ли забелязал нещо... нещо по-особено, докато оглеждаше околността?

— В какъв смисъл странно?

— Ами, например някакви следи...

— Следи от какво? Слушай, Селла, сега не ми е до гатанки!

— Искам да кажа, че ако някой е попаднал под Нишките, как ще разбереш...?

— Престани да увърташ!

— Менолли я няма никаква — нито в холда, нито на пристанището. Не е била и с никой от отрядите.

Алеми се намръщи.

— Да, не беше и с нас, но аз си помислих, че Мави я е оставила в холда.

— Да, ама не. Никоя от бабите не си спомня да я е виждала днес сутринта. И още — вратите на холда са били отворени!

— Мислиш, че Менолли е излязла рано сутринта? — Алеми знаеше, че такава високо, силно момиче, като сестра му спокойно можеше да се справи с резетата на вратата.

— Знаеш, че откакто си повреди ръката, все гледаше да се скрие някъде.

Алеми знаеше. Той обичаше сестра си, особено му липсваха песните ѝ. И не беше съгласен с Янус, когато той реши да не казва на Елгион истината, още повече че сега, когато той можеше да я обучава.

— И сега какво? — нетърпеливият възглас на Селла го отвлече от размислите му.

— Не съм забелязал нищо.

— Но трябва да е останало поне нещо! Имам предвид, ако е попаднала под Нишките.

Алеми внимателно изгледа сестра си. Човек можеше да си помисли, че тя ще само ще се зарадва, ако с Менолли се случеше такова нещо.

— Ако е попаднала, от нея не е останало нищо. Но нито една Нишка не е успяла да се измъкне от бенденските Крила. — С тези думи той рязко се обърна и се отдалечи, оставяйки Селла с отворена уста.

Странно, но увереността на брат ѝ не ѝ донесе облекчение. Но тъй като Менолли я нямаше никъде, тя не можа да не си направи удоволствието да доложи това на Мави, добавяйки своите предположения, че сестра ѝ е извършила чудовищно престъпление, оставяйки вратите на холда отворени.

— Менолли? — Когато Селла се появи с новините, майка ѝ и главния готвач разпределяха морската сол и подправките. — Та какво казваш за Менолли?

— Няма я никъде. Изчезнала е. Никой не я е виждал. Навярно тя е оставила вратите на холда незатворени и то точно когато наоколо падат Нишки!

— Когато Янус видя, че вратите са отворени, Нишките още не бяха започнали да падат! — машинално поправи дъщеря си Мави. Тя потръпна от мисълта, че някой, бил той и непокорната ѝ дъщеря може да попадне под сребристия порой Нишки.

— Алеми казва, че нито една Нишка не се е изплъзнала от драконите, но пък откъде може да знае?

Майка ѝ не отговори, докато не приключи с подреждането на подправките и не затвори шкафа. После се обърна към Селла.

— Ще предам на Янус. Ще поговоря и с Алеми. А ти се заеми с дядото.

— Аз?

— Разбира се, това не може да се нарече истинска работа, но пък много ти подхожда на характера.

Янус дълго мълча, след като изслуша подробностите относно изчезването на Менолли. Той не обичаше, когато се случваха непредвидени неща, например, като оставената отворена врата на холда. Това произшествие не му даваше мира по време на целия

Нишковалеж, а и дълго след това. А всеки знаеше — мислите на морския владетел не трябваше да се отвличат от неотложните дела. Сега, когато загадката се разреши, той изпита някакво облекчение. И в същото време — тревога — ама че непокорно момиче! Каква глупост! Да избяга от холда толкова рано. Откакто я наказва, тя през цялото време само се мусеше. Изглежда Мави не ѝ беше намерила достатъчно работа, иначе отдавна щеше да е изхвърлила от главата си нелепите приумици.

— Чух, че крайбрежните скали са пълни с пещери — вметна Елгион. — Може момичето да се е скрило в някоя от тях?

— Напълно е възможно, — поривисто каза Мави, благодарейки мислено на менестрела за това разумно предположение. — Менолли познава крайбрежието като петте си пръста, пролазила е всяка цепнатина.

— Значи ще се върне — каза Янус. — Изглежда е набрала страх по време на Нишковалежа. Като се опомни и ще се върне. — След като направи този извод, той напълно се успокои и се зае с по-малко обременяващи дейности.

— Сега все пак е пролет, — промълви Мави, по-скоро на себе си, отколкото към събеседниците си. И само менестрелът забеляза оттенък тревога в гласа ѝ.

Но когато Менолли не се върна и след два дни, целият морски холд се разтревожи. Никой не я беше виждал от деня на Нишковалежа. Хлапетата, които обикаляха да събират ягоди и клещозъби също не я бяха срещали — нито в блатата, нито в пещерите.

— Защо трябва да се размотават хората напразно? — каза един от корабните майстори, уверен, че риболовът е по-необходим отколкото търсенето на глупаво едноръко момиче. — Или е жива и здрава, но не иска да се връща, или...

— Ами ако е паднала някъде и се е наранила, ако е получила изгаряне, ако си е счупила крак или ръка? — намеси се Алеми.

— Във всеки случай е странно, че е излязла кой знае къде, без да предупреди никого, — корабният майстор погледна изкосо Мави, но тя не прие упрека му.

— Менолли често ходеше за билки сутрините, — каза Алеми, виждайки, че освен него, никой не иска да се застъпи за сестра му.

— Тя имаше ли нож? Или колан с метална тока? — попита Елгион. — Нишките не докосват метала.

— Да, щяха да ги намерят, ако се беше случило нещо с нея, — отвърна Янус.

— Щяха да ги намерят, ако я бяха застигнали Нишките, — мрачно отбеляза корабостроителят. Той предполагаше, че щом са се появили Нишките, момичето се е паникьосало и е паднало в някоя пукнатина или от склона. — А тялото ѝ може да е отнесено от теченията към Драконовите камъни. Морето изхвърляше там всякакви неща.

Мави конвулсивно въздъхна, но въздишката ѝ прозвуча като сподадено ридание.

— Не познавам момичето ви — побърза да каже Елгион, виждайки мъката на Мави, — но ако, както казвате, е пребродила цялата околност, надали е паднала от склона.

— Нишките са такова нещо, че от страх, всеки може да се побърка... — отбеляза корабният майстор.

— Но не и Менолли! — така ожесточено възкликна Алеми, че всички учудено го погледнаха. — Тя достатъчно добре знае какво да направи ако Нишките я застигнат на открито.

— Прав си — съгласи се Янус и стана. — Но, ако беше жива и здрава, отдавна щеше да се е върнала. Отсега, всеки, който излиза от пределите на холда да се оглежда внимателно за следи. И на сушата, и в морето. А сега, като морски владетел, честно казано не мога да направя нищо повече. Всички по лодките. Приливът започва.

Макар Елгион да предполагаше, че морският владетел надали ще прати всички да търсят изчезналото момиче, решението на Янус доста го удиви. И най-странното беше, че Мави се примири с него и сякаш дори се зарадва. Човек можеше да си помисли, че момичето е било в тежест на всички. А корабният майстор явно беше доволен, че владетелят не се е поддал на бащинските чувства. И само в Алеми, младият менестрел забеляза признак на тъга. Когато всички тръгнаха към изхода, той направи знак на младежа да остане.

— Аз имам свободно време. Къде според теб трябва да я търся?

В очите на Алеми проблесна надежда, която почти веднага се смени с обреченост.

— Според мен е по-добре Менолли да остане там, където е в момента...

— Даже мъртва или ранена?

— Не, разбира се! — младежът въздъхна дълбоко. — Искрено ѝ желая щастие и дълъг живот.

— Така, значи ти мислиш, че тя е жива, но просто предпочита да не се връща в холда?

Алеми спокойно посрещна удивения поглед на менестрела.

— Вярвам, че е жива и където и да е сега, се чувства много по-добре, отколкото в Полукръглия. — Младият моряк тръгна след останалите, давайки на менестрела интересен повод за размисъл.

Той самият не се чувстваше зле в Полукръглия. Но Главният менестрел не беше сбъркал, когато предположи, че на Елгион ще му се наложи да се приспособява към порядките и живота в морския холд.

— Пред теб стои важна задача, — беше му казал майстор Робинтън. — Да разшириш тесния кръгзор и ограниченото мислене на тези отрязани от света хора.

Но сега Елгион започна да се съмнява. Не беше ли надценил Главният менестрел неговите способности — не можеше да накара морския владетел и семейството му дори да се опитат да потърсят детето си изпаднало в беда! Но по-късно, като си припомняше разговора, той разбра, че Менолли с нещо много е досадила на своето семейство и то не само с ранената си ръка. Колкото и да се стараеше менестрелът да си спомни как изглежда момичето, не можеше да сети, въпреки че смяташе, че познава в лице всеки обитател от холда. Сега той прекарваше много време да навещава семействата на рибарите, да обучава децата в малката зала на холда, да беседва със старците.

Стараеше се да си спомни как изглежда момичето с наранената ръка, но в паметта му се беше съхранило едно мимолетно впечатление — високо, непохватно момиче, което изскочи от залата, когато свиреше. Менестрелът не беше видял лицето ѝ, но беше сигурен — ако види отново тази фигура, задължително ще я познае.

Жалко, че Полукръглия се намиреше на такова глухо място — тук даже и барабанна връзка не можеше да се използва. Разбира се, можеше да пробва да подаде сигнал на някой прелитащ наблизко ездач и така да извести Уейр Бенден. Тогава всички дозорни щяха да предупредят холдовете по крайбрежието и покрай блатата и да търсят

момичето. Елгион се съмняваше, че Менолли е могла да се добере толкова далече, но считаше, че е длъжен да направи нещо за нейното спасение.

Не стигна много далеч и в търсенето на младия съчинител. А майстор Робинтън беше настоял, колкото се може по-скоро да изпратят младежа за по-нататъшно обучение в гилдията на Менестрелите. Рядко можеше да се срещне толкова надарен музикант, който сам можеше да съчинява песни. За такива редки птици трябваше да се полагат сериозни грижи.

Елгион разбра, защо старият Петирон не беше казал името на младежа. Янус мислеше само за морето, улова и как да използва всеки обитател от Полукръглия — било то мъж, жена или дете в полза на холда. Всички те бяха отлично обучени за работа. Разбира се, Янус щеше да гледа с неодобрение на всеки младеж дръзнал да отдели повечко време за музика. Така се получи, че никой в холда не можеше да помогне на Елгион да развлича хората вечерно време. Едно момче имаше чувство за ритъм и менестрелът започна да го обучава на барабани, но повечето ученици бяха като вързани в ръцете. Вярно, учебните балади хлапетата знаеха наизуст, но музиката не ги влечеше.

Нищо чудно, че Петирон се беше отнесъл така със своя единствен талантлив ученик. Жалко, че старецът умря, без да получи вестта от майстор Робинтън. Тогава момчето щеше да знае, че в Гилдията на Менестрелите с радост ще го вземат на обучение.

Елгион изпрати с поглед излизащата от пристанището флотилия, после събра няколко малчугана, взе от кухнята пакет с провизии и ги поведе покрай брега под предлог, че ще търсят храна.

Той се познаваше с тях отдавна, но хлапетата за миг не забравяха, че той е менестрел и се държаха отчуждено, макар и с подходящото уважение. А в момента, в който им каза да гледат внимателно за следи от Менолли, отчуждението им, кой знае защо нарасна. Изглежда знаеха, макар Елгион да се съмняваше, че възрастните са им казали, че Менолли е изчезнала от няколко дни. И явно не искаха да я търсят или дори да загатнат на менестрела, къде може да е. Струваше му се, че нарочно не искат да я намерят. Тогава, за да спечели доверието им отново, им каза, че сам Янус е наредил на всички, които излизат от холда да се оглеждат внимателно за изчезналото момиче.

Върнаха се в холда с богат улов — клещозъби, ягоди, билки. Но единственото, което младите му спътници се осмелиха да кажат за Менолли беше, че тя винаги е успявала да хване повече клещозъби от всички.

Не се наложи Елгион да сигнализира на дозорния ездач. На следващия ден, при него в холда долетя бронзовият командир на крилото от Форт. Той приветливо поздрави Янус, а после помоли менестрела да му отдели няколко минути.

— Така, значи ти си Елгион, — каза младият водач. — Аз съм Н'тон, ездач на Лиот. Чух, че теб са изпратили тук.

— С какво мога да услужа? — Елгион предвидливо отведе бронзовия ездач по-далеч, за да не ги чува Янус.

— Чувал ли си за огнените гущери?

— Стари приказки! — Елгион недоверчиво погледна събеседника си, а после се усмихна.

— Не е приказка, приятелю, — възрази Н'тон. Въпреки веселите пламъчета в очите си, той говореше сериозно.

— Как така не е приказка?

— Ами ето така! Слушай, предполагам ще можеш да разбереш, ако тукашните хлапета намерят люпило на брега? Гущерите обикновено гнездят на пясъчни плажове. А на нас спешно ни трябва яйца.

— Наистина ли? Впрочем, синът на тукашния управител сподели, че е видял огнени гущери. А той не изглежда лъжец. Тогава не му повярвах, но той каза, че е заварил някакво ято над скалите — наричат ги още Драконовите камъни. Ето там, по-нататък край брега. — Елгион махна с ръка, указвайки посоката.

— Трябва аз самия да погледна. Ф'нор, ездачът на кафявия Кант беше ранен. — Н'тон се поколеба. — Накратко, той беше на лечение в Южния холд. И там намери и впечатата... — Н'тон направи пауза, за да подчертае важността на казаното, — ... кралица!

— Впечатата? А аз си мислех, че само драконите...

— Огнените гущери са все едно дракони, но съвсем малки.

— Но, това означава, че... — от изненадата Елгион съвсем се обърка.

— Именно — с широка усмивка потвърди Н'тон. — И сега всички с нетърпение чакат да получат огнен гущер. Не ми се вярва

обаче Янус да позволи на хората си да губят времето в търсене на яйца. Но ако наблизко са видени гущери, то гнездата им могат да се намират във всяко едно слънчево заливче, където има пясъчен бряг.

— Тази пролет приливите са толкова високи, че почти всички крайбрежни заливи са залети.

— Лошо. Но все пак пробвай да изпратиш тукашните хлапета да потърсят гнезда. Не мисля, че ще възразят.

— Разбира се, че няма. — Внезапно менестрелът разбра, че и Н'тон, сега смел ездач, някога също, както и сам Елгион, е мечтал да си хване огнен гущер. — Да предположим, че намерим люпило, какво да правим после?

— Щом намерите, веднага вдигнете сигнален флаг, дозорният ще докладва в Уейра. А ако приливът е прекалено висок, вземете яйцата и ги дръжте в топъл пясък или в нагрята кожа.

— Стори ми се, че каза, че при излюпването могат да бъдат впечатани?

— Надявам се, че ще ти провърви. Новоизлюпените трябва да бъдат нахранени веднага. Давайте им всичко, каквото ви се окаже под ръка и през цялото време трябва да им се говори. Така ще ги впечататате. Впрочем, ти навярно си присъствал на Излюпване? Значи трябва да си наясно — принципът е един и същ.

— Представи си само — огнени гущери... — Елгион още не можеше да се опомни.

— Само че, менестреле, постарай се да не впечатваш всички. На мен също ми трябва поне един.

— За да ти завиждат другите?

— Не, просто те са много забавни. Макар че по ум са далече от моя Лиот. — Н'тон погледна бронзовия си, който търкаше бузата си в пясъка. Обърна се отново към Елгион и забеляза групичка хлапета, които очаровано гледаха огромния дракон. — Мисля, че няма да имаш проблем с помощниците.

— Между другото командире, от Полукръглия изчезна едно момиче. Тръгнала е към блатата в деня на последния Нишковалеж и оттогава никой не я е виждал.

Н'тон тихичко подсвирна и съчувствено поклати глава.

— Ще предам на патрулните ездачи. Ако девойката е била достатъчно умна, е намерила укритие. Тукашните скали са пълни с

холдове и пещери. Докъде са стигнали търсещите групи?

— Там е работата, че никой не си направи труда да я търси.

Н'тон се намуси и хвърли поглед натам, където стоеше морския управител.

— На колко години е момичето?

— Честно казано, не знам. Според мен е най-малката му дъщеря.

— Ех, има в живота и други неща, освен риба — усмихна се Н'тон.

— И аз така си мислех... преди.

— Не се отчайвай, Елгион. Ще се постарая да получиш покана за следващото Излюпване в Бенден.

— Ще ти бъда много благодарен.

— До скоро! — махна с ръка Н'тон и се запъти към бронзовия дракон.

Елгион го проследи с поглед. На душата му стана леко и спокойно. Бъдещето обещавахе приятни промени в еднообразния му живот в Полукръглия.

ГЛАВА 7

Минаха три дни докато Менолли намери подходящ камък, с който можеше да изсече искри, за да запали огън. Затова пък, имаше достатъчно време, за да изсуши водорасли, да събере сухи съчки за подпалки и даже да направи малко огнище до далечната стена на пещерата, където имаше естествен комин. За постеля си набра голяма купа дъхава трева, а след като разпори чувала, от него се получи чудесно одеяло. Наистина, то беше малко късичко, но огнените гущери спяха до нея и я сгряхаха с телата си. А когато успееше да разпали огън ставаше идеално. Менолли намери горичка млади дървета клах, и макар отварата от кората им да се получаваше малко горчива, я ободряваше не по-зле от тази, която правеха в Полукръглия. След това тя отиде до глиненото находище, от което грънчарите в холда вземаха глина за посудата и скоро момичето се сдоби с чаши, чинийки и груби делви за съхраняване на припаси. А след като замаза с глина отвътре един порест кух камък — се получи чудесен котел за вода. Не изпитваше недостатък на риба — цялото море беше на нейно разположение — така че момичето се хранеше не по-зле отколкото в холда. Единствено хлябът и липсваше...

Менолли даже успя да отгъпче пътечка по стръмния склон — изкопа стъпала и опори за ръцете, за да може безопасно да се спуска и качва.

Но най-важното — сега тя имаше компания. Около нея постоянно хвърчаха девет огнени гущера.

На сутринта, след зашеметяващото приключение, Менолли, едва събудила се, не можа да разбере какво става — върху нея се беше струпало нещо меко и топло. Момичето даже не успя да се изплаши — гущерите излетяха и тя с всичка сила усети мислите им — в тях имаше остър глад и любов, и нежност към нея.

Бързайки да ги нахрани, тя се спусна по коварния склон към морето и започна да събира морски звезди в малките локви останали от отлива. Когато не можеше да ги достигне изпод големите камъни, тя

ги показваше на гущерите и те пускаха в ход своите дълги езици. Когато мъничетата най-после се наситиха, Менолли усети такава умора, че дори не си направи труда да търси кремък, за да запали огън, а утоли глада си със сурова риба. После заедно с гущерчетата се върна в пещерата и отново заспа.

Дните минаваха и на Менолли се налагаше да се отдалечава на по-голямо разстояние от пещерата, за да храни огнените гущери, отколкото би го направила, за да удовлетвори собствения си глад. В резултат, тя нямаше свободно време да съжاليا за миналото или да се тревожи за бъдещето. Налагаше ѝ се да храни, да забавлява и да успокоява своите нови приятели. Трябваше да се грижи и за себе си, доколкото ѝ стигаха силите, а както се оказа сили, имаше повече, отколкото някога е предполагала. Постепенно момичето започна да се замисля за неща, които в холда се подразбираха от само себе си.

Тя винаги беше твърдо уверена, както впрочем и всички около нея, че да останеш под открито небе по време на Нишковалеж е сигурна смърт. Но на никого не му идваше наум, че ездачите прочистват небето, без да дават на Нишките да достигнат земята. Постепенно битуващото в холда мнение беше прераснало в нерушимо правило, гласящо: *„Нямаш ли покрив над главата си по време на Нишковалеж — значи си мъртъв“*.

Въпреки получената независимост, Менолли след време можеше и да съжали и да се върне в холда, но компанията на огнените гущери и радостта, която и носеха, разсейваха самотата. И освен това, те харесваха музиката ѝ!

Да се направи тръстикова флейта не беше проста работа, но тя искаше да свири по-сложни мелодии — приятелите ѝ обожаваха музиката — сядаха около нея и слушаха, поклащайки в такт изящните си главички. А щом Менолли запееше, започваха да ѝ пригласят. В началото не съвсем в ритъм, но постепенно се спяха, така че се получи нелош хор. Момичето им изпълни всички учебни балади, включително и тези, които възхваляваха драконите. Може интелигентността на гущерите да не беше по-голяма от тази на малко дете, но слушайки песните за драконите, те всеки път кряскаха и размахваха криле, сякаш разбираха, че се пее за техните роднини.

Самата Менолли изобщо не се съмняваше, че тези прелестни същества са свързани с драконите. Не знаеше как, но този въпрос

особено не я вълнуваше. Затова пък знаеше: ако говориш с гущерите, както ездачите говорят с драконите, то те отговарят!

Постепенно тя се научи да разбира техните настроения и желания, и се стараяше да ги удовлетворява, доколкото е възможно.

Първите дни огнените гущери растяха с часове — толкова бързо, че момичето едва успяваше да ги нахрани. Старшата кралица заедно с бронзовите си често наблюдаваше Менолли и компанията ѝ, кръжейки над главата ѝ. А понякога започваше да ги мъмри — момичето не знаеше кого хока старшата кралица — дали нея или мъничето на рамото ѝ.

Старшата кралица с бронзовите си, често наблюдаваше Менолли и компанията ѝ, кръжейки над тях. От време на време даже започваше да ги гълчи, но може би недоволството беше насочено към мъничето на рамото на момичето — Менолли не можеше да разбере към кого е насочено нейното недоволство. Понякога златното мъниче налиташе на някой от младите огнени гущери и му се караше. Момичето никога не разбра защо, но дребосъците безропотно търпяха тези възпитателни мероприятия.

Менолли неведнъж се опитваше да предложи храна на възрастните огнени гущери, но те никога не я вземаха, ако момичето беше наблизо. В края на краищата тя стигна до заключението, това е за добро: иначе щеше да ѝ се наложи ден и нощ да храни размързелували се гущери. Заради грижите за деветте, които беше впечатала, в края на деня се строполяваше от умора.

Веднъж видя, че на младата кралица започна да ѝ се нацепва кожата, и се замисли: откъде може да вземе масло? Скоро всички мъничета щяха да имат нужда да бъдат мазани.

Нацепената кожа можеше да е смъртоносна за младите гущери — ами, ако им се наложеше да се крият Помежду?

Наоколо беше пълно с врагове — предимно хищни птици, но и хлапетата от близките холдове бяха проблем. Помежду беше единствения сигурен начин да се скрият.

Най-достъпния източник на масло се намираще в морето. Но тя нямаше лодка, за да налови тлъста дълбоководна риба. Налагаше се да търси по брега. Бродейки покрай ивицата на прибоя, Менолли намери изхвърлен от прилива главок. Тя внимателно го почисти, стараяйки се да държи острието на ножа далече от себе си и изстиска мазнината в

купа. Не беше най-приятното занимание! Мазнината стигна колкото да се покрие дъното на купата — жълта субстанция с противна рибна миризма. И все пак помогна. Кралицата може и да не ухаеше приятно, но от мазнината нацепената кожа бързо заздравя. За всеки случай Менолли намаза всичките си приятели.

Тази нощ, вонята в пещерата беше непоносима! Заспивайки, Менолли се чудеше как да реши проблема. Най-накрая, сутринта, тя се сети за единствения възможен начин да пресече миризмата на рибята мазнина, като добави към нея дъхава блатна трева. Истинско ароматно масло нямаше как да си набави — то се продаваше само в Нерат и се добиваше от сока на плодовете на тропически дървета, които растяха в изобилие в тамошните гори. Месестите стръкове на крайбрежния храсталак щяха да узреят едва есента. Можеше да пробва да добие масло от черните ягоди, но за целта щеше да отиде огромно количество. Не, по-добре да си ги изяде сама.

В съпровождението на крилатата си свита, Менолли предприе пътешествие в южна посока, към места рядко посещавани от жителите на морския холд — в сегашните неспокойни времена те предпочитаха да не се отдалечават много от дома.

Момичето тръгна на път на разсъмване и бързо закрачи напред, от време на време преминавайки в лек бяг. Тя реши да върви без почивка до обяд, а после да се върне назад — не и се искаше да остане далеч от пещерата, когато се стъмни.

Огнените гущери се радваха на разходката и без умора се носеха напред-назад, докато Менолли не ги успокои: нямаше нужда да хаят енергията си напразно.

Тук, покрай блатата нямаше почти нищо за ядене — само ягоди и кисели, незрели сливи, така че те поред започнаха да кацат на раменете ѝ и с лапките си закачаха косата ѝ. Накрая така и досадиха, че тя ги разгони.

Скоро се озоваха в непознати места и Менолли забави крачка — трябваше да се оглежда внимателно, за да не попадне в тресавище. До обяд успяха да стигнат до средата на блатото, като момичето събираше в кошницата ягоди и дъхава трева за масло. Жалко, че кошницата се оказа малка.

Тъкмо се събираше да потегли обратно към пещерата, когато в далечината се дочу писък. Малката кралица кацна на рамото ѝ и

тревожно изсвистя.

Момичето ѝ заповяда да млъкне и за учудване, мъничето се подчини. Притихнаха и останалите. Менолли се заслуша и безпогрешно разпозна писъците на попаднала в беда хищна птица.

Тя тръгна към звука и след като премина невисоко хълмче, видя птицата — тя протягаше шия и биеше с криле, но краката и тялото ѝ бяха потънали в коварен плаващ пясък.

Под изплашените крясъци на огнените гущери, признали в хищника извечния си враг, Менолли извади ножа от пояса си и се хвърли напред. Изглежда птицата беше кълвала плодове от надвисналите над пясъците клони на ягодовите храсти и така беше паднала в тресавището. Момичето се приближи към опасното място, като внимателно избираше къде да стъпи. Успя да се приближи съвсем близо, без птицата да я забележи и заби ножа си в основата на шията ѝ.

Последен крясък и птицата утихна, разперила мъртви криле. Менолли свали коланчето си и направи примка. После се хвана поздраво за клоните на храсталака, протегна се и я надяна на шията на птицата. Затегна я и се опита да измъкне плячката си от тресавището.

Птицата не означаваше не само месо за нея и гущерите — под дебелата кожа имаше дебел слой мас — чудесна смазка за тънките кожи на мъничетата.

И отново, за учудване на момичето, кралицата явно разбра какво трябва да се направи. Тя впи малките си нокти в крилото на птицата и го измъкна на пясъка. След това пронизително започна пици на останалите и докато Менолли се опомни, всички огнени гущери хванаха трупа и го задърпаха към храстите. След няколко съвместни опита, съпроводени с резките повелителни викове на кралицата, най-после успяха да измъкнат птицата на твърда почва.

Целия останал ден Менолли се занимаваше с одирането на дебелата кожа и разфасоването на трупа. Огнените гущери пируваха с кървавите остатъци. На момичето започна да ѝ се повдига от тази гледка, но стисна зъби и се опита да не обръща внимание, как нейните приятели, обикновено така кротки и нежни, алчно се нахвърлиха на неочакваното угощение.

„Надявам се, че като се нахранят със сурово месо, те няма да изменят нрава си, — размишляваше Менолли. — Все пак драконите не озверяват, а те постоянно се хранят с дивеч. Значи, може да се

предположи, че и гущерите няма да се променят. Затова пък, днес се наядоха до насита.“

Птицата беше голяма — явно се беше хранила в низините на Нерат, затова и месото ѝ се оказа тлъсто и сочно. На север птиците не бяха такива. На Менолли се наложи два пъти да заточва ножа, докато се справи с кожата. После обезкости месото, и го зави в свалената кожа, като в чувал. Получи се доста обемист и тежък товар, макар да беше останало още месо по костите. Жалко, че нямаше как да каже на старшата кралица, къде ги оставят.

Момичето тъкмо завързваше с ремък чувала, когато над нея внезапно се появи ято огнени гущери. Пронизително пищейки от радост, старшата кралица и нейните бронзови се спуснаха върху птичите кости. Менолли бързо се отдръпна, опасявайки се да не би те да я нападнат, виждайки я, че прибира месото.

Пътят обратно не беше кратък, така че тя имаше достатъчно време да си поблъска главата над загадката на неочакваната им поява. Тя напълно допускаше, че младата кралица и другите мъници под опеката ѝ са способни да разбират мислите ѝ. Може би малката кралица беше повикала останалите? Или самата Менолли също имаше връзка със старшата кралица?

Питомците ѝ не проявиха особено желание да останат със старшите и я последваха, като от време на време изчезваха или лениво описваха в небето сложни фигури. А малката кралица понякога кацаше на рамото ѝ и нежно чирикаше.

Когато Менолли се добра до подслона си, вече отдавна се беше стъмнило. Само лунната светлина и познатият път ѝ позволиха благополучно да се спусне по склона. Въглените в огнището мъждееха едва, едва и тя, преборвайки с труд умората, успя да разпали пак огъня. Силите ѝ стигнаха само да завие парче месо в листа и да го закопае в горещия пясък до огнището — до сутринта щеше да е готово. После мигновено заспа.

Цялата следваща седмица Менолли топеше мазнината, и неведнъж съжали за липсата на по-вместителен котел. В кипящата мазнина, тя добавяше дъхави треви, а после я разливаше в глинени купички. Месото се оказа със забележим привкус на риба — изглежда глупавата птица беше обитавала крайбрежието, а не горите или далечните равнини. Затова пък, изстиналата мазнина благоухаше на

билки. Менолли подозираше, че огнените гущери изобщо не ги интересуват на какво миришат — важното беше, да спре да сърби кожата.

Те обичаха, когато Менолли ги мажеше с мазнината — лягаха по гръб, разперваха криле за устойчивост и обвиваха ръката ѝ с опашка. Докато тя обработваше гущера, той издаваше доволни звуци, а когато процедурата приключеше, всяко мъниче не забравяше нежно да потърка триъгълната си глава в бузата ѝ, и в святкащите му очи проблясваха разноцветни искри.

Постепенно момичето започна да различава във всеки от своите девет подопечни, характерни, присъщи за всеки уникални черти. Малката кралица напълно съответстваше на ранга си, гонеше подчинените си и беше също така властна и взискателна, както морския лорд. Прислушваше се към думите на Менолли, както и към старшата кралица. На останалите не обръщаше внимание и искаше пълно подчинение. Непокорните ги очакваше сурово наказание.

В ятото бяха още два бронзови, три кафяви, син и две зелени. Менолли съжаляваше синия — останалите страняха от него, а понякога го тормозеха. Двете зелени почти непрекъснато свадливо го порицаваха. Тя го нарече Чичо, а зелените Първа Леля и Втора Леля. Втората беше съвсем малко по-малка от първата. Единият от бронзовите — по-силният, обичаше да измъква изпод камъните молюски, а вторият ловко се гмуркаше за морски звезди. Те получиха имената Здравеняка и Гмуркача. Кафявите много си приличаха и дълго останаха без имена. В края на краищата Менолли забеляза, че най-едрия от троицата заспива при първа възможност и го нарече Мързеливко. Вторият стана Преструванко, защото подражаваше на останалите, а третият — Кафявчо — той нямаше никакви особени качества.

Малката кралица беше наречена Красавица — то така си и беше, освен това тя винаги се стараяше да е красива и тънката ѝ златна кожа изискваше повече внимание. Тя старателно чистеше зъбите си с нокти, излизваше невидимите пращинки от дългата си опашка, излъскваше до блясък вратния си гребен, полирайки го с пясък и трева.

Отначало, Менолли разговаряше с гущерите, просто за да чува собствения си глас. Но после забеляза, че те разбират думите ѝ. Да-да, по всичко си личеше, че те я слушат съвсем осмислено: щом момичето

замълчеше, те започваха да бучат и попискват, сякаш я окуражаваха или молеха да продължи. А пеенето и свиренето ги довеждаха до неописуем възторг. Всеки път, когато Менолли започваше да свири, гущерите започваха тихо да припяват.

ГЛАВА 8

Случи се така, че Алеми заедно с Елгион се отплуваха с лодка под платна към Драконовите камъни, за да търсят неуловимите огнени гущери. А това стана възможно, защото, няколко дни след посещението на Н'тон, младия моряк си счупи крака — огромна вълна го изхвърли върху рубката на кораба. Те вече се връщаха в пристанището, но заради високия прилив се появи неочаквано вълнение. Янус започна да мърмори — Алеми, такъв опитен моряк, а така да се изложи, но Мави го успокои — ето че това ще е удобен повод да се прояви първият помощник Алеми в ролята на капитан — в Корабната пещера дострояваха нов баркас.

В началото Алеми се чувстваше добре, но след няколко дни в постелята се депресираща. На Мави така досади мрънкането му, че щом отокът спадна, му връчи патерица, въпреки че смяташе да го направи след седмица, и заяви, че ако синът ѝ си счупи още и врата, нека се сърди само на себе си.

Но Алеми беше внимателен — по тесните, тъмни улички на холда той се движеше бавно и внимателно, стараяйки се, по възможност да минава по по-широките проходи и осветените пространства. Можеше да се придвижва, но нямаше с какво да се занимава, особено след като флотилията отплува в морето. Скоро го привлече музика — хлапетата заедно с менестрела разучаваха нова балада. Елгион го видя и приветливо му помахаша с ръка, канейки го да влезе. Хлапетата дори и да се учудиха, не го показаха — прекалено голямо беше уважението им към менестрела, за да прекъснат урока.

Младият рибар искрено се наслаждаваше на урока, оказа се, че запомня думите и мелодията не по-зле от младите ученици. Той даже съжали, че заниманията толкова рано приключиха.

— Как е кракът ти, Алеми? — попита го менестрелът, когато класът опустя.

— Сега сигурно ще ме боли, когато се сменя времето.

— А, ето защо си го счупил? — с усмивка се пошегува Елгион.
— Чух още, че си искал да помогнеш на Тилсит да получи капитанския пост.

Алеми насмешливо изхъмка.

— Да бе? Просто, от последния петдневен щорм нямах и минута почивка. А вие разучавате красива балада.

— А аз искам да отбележа, че имаш красив глас. Защо никога не пееш? Вече започнах да си мисля, че морския вятър отнася гласовете на всички, които са навършили дванадесет години.

— Ако беше чул сест... — Алеми млъкна, без да довърши изречението и здраво стисна зъби.

— Впрочем, относно нея, — погледна го с разбиране Елгион — позволих си да помоля Н'тон, ездача на бронзовия Лиот, да съобщи за изчезването ѝ в Бенден. Ти сам каза, че може би е още жива.

Алеми кимна мълчаливо.

— У вас в Полукръглия е пълно с изненади, — каза Елгион, старайки се да насочи разговора към по-малко болезнена тема. Той отиде до лавиците, където се пазеха восъчните дъсчици и взе две от тях. — Ето това трябва да е дело на този възпитаник, който е заминал скоро след смъртта на Петирон. Останалото са нотни записи, направени от стария менестрел. А тези... Момчето, способно на това е желан гост в Гилдията на менестрелите. Ти случайно не знаеш ли къде е сега?

Алеми се разкъсваше между верността към родния холд и любовта към по-малката си сестра. Но нея вече я нямаше в Полукръглия, а здравият смисъл му подсказваше, че ако в близко време дозорните ездачи не открият Менолли, то, най-вероятно, тя вече не е между живите.

Освен това, тя е само момиче, какво от това, че менестрелът е харесал песните ѝ? И накрая, младежът не искаше да подстави баща си като лъжец. Затова, въпреки че Елгион така се възхищаваше от песните на Менолли, Алеми не излъга, като каза, че не знае къде е в момента „това момче“.

Елгион разочаровано въздъхна и внимателно загърна дъсчиците в мека кожа.

— Ще ги изпратя в Гилдията. Робинтън ще им намери приложение.

— Приложение? Нима са толкова добри? — Алеми все повече започна да съжалява, че скри истината.

— Първо качество! Може би, ако момчето ги чуе, само ще се появи. — Елгион се усмихна и укорително погледна Алеми. — Щом ти по незнайно каква причина, не искаш да кажеш името му.

— Навярно, хлапакът е направил нещо, заради което са го изгонили? — засмя се Елгион на смущението на моряка. — Случват се такива неща, всеки менестрел го знае и разбира. Честта на холда и прочее... Добре, добре, няма да те мъча повече. Той със сигурност ще дойде на зова на собствената си музика.

Така, те беседваха за различни неща, докато не се върна флотилията — двама млади мъже, на еднаква възраст, но с различни възгледи, единият, страстно желаещ да познае света зад пределите на своя холд, другият искрено стараещ се да удовлетвори това желание. Елгион с радост се убеждаваше, че Алеми не е наследил ината и твърдоглавието на баща си и придобиваше увереността, че постепенно ще успее да изпълни замисъла на майстор Робинтън — да разшири ограничените възгледи вкоренени в жителите на Полукръглия.

На следващия ден Алеми се появи отново и буквално засипа Елгион с въпроси. По някое време обаче се усети, спря на половин изречение и започна многословно да се извинява, за това, че е отнел от времето на менестрела.

— Виж какво, Алеми, ще те науча на всичко, което поискаш, но в замяна искам да ме научиш да плавам под платна.

— Под платна?

— Да, именно! — усмихна се Елгион. — Даже най-малките мои ученици разбират от морските дела повече от мен и това вреди на моята репутация. Все пак съм менестрел, а от менестрелите се очаква да знаят всичко. А то, ако не греша, можеш и с един крак да се справиш с малката лодка, на която плуват хлапетата.

На лицето на Алеми грейна усмивка и той радостно и от душа хлопна менестрела по рамото.

— Разбира се! Кълна се в първата черупка приятелю, с радост ще те науча.

Алеми нямаше търпение незабавно да пристъпи към обучението. И замъкна Елгион в Корабната пещера, за да му предаде основите на морската наука. Младият моряк се оказа също толкова добър

наставник, както и менестрелът. Към края на първото занятие, Елгион можеше самостоятелно да маневрира из залива, макар Алеми не пропусна да отбележи, че вятърът духа в подходяща посока и морето е изключително спокойно — с други думи, времето беше перфектно.

— Нима не се случва толкова често? — попита Елгион и чу в отговор красноречивия смях на Алеми. — Е, ненапразно казват, че упражненията са майката на учението, ще усвоявам вашите премъдрости на практика.

— Без да забравяш теорията!

Така, дружбата им беше скрепена от обмена на знания и дългите беседи. И макар те да засягаха много и различни теми, Елгион все така не се решаваше да започне разговор за огнените гущери и за това, че от Уейр Бенден го бяха помолили да потърси следи от тези неуловими създания. Той вече беше претърсил всички крайбрежия, до които можеше да се добере пеш. Останаха заливите, достъпни само от морето. Сега, когато Алеми го учеше да управлява лодката, менестрелът се надяваше скоро да усвои тази задача сам. Съмняваше, че Янус ще одобри търсенето на гущерите, а и не искаше да забърква младия моряк в неща, които щяха да му докарат недоволството на лорда.

Едно ясно, слънчево утро Елгион реши да провери, дали е готов да осъществи замисъла си. Той пусна хлапетата по-рано, после намери Алеми и му предложи да му устрои изпит — въпреки ясното време, морето беше доста бурно. Младият моряк се съгласи, разсмя се, погледна облаците и заяви, че към обяд морето ще се успокои.

Елгион изпроси от кухнята голям пакет с бухти и рибни кюфтета и двамата с Алеми се отправиха на път. Морякът вече бодро се придвижваше по сушата, ловко използвайки патерицата и беше неизказано щастлив за всеки повод да излезе в морето.

Още що напуснаха залива, надеждно защитен от полукръга от скали, лодката стана жертва на вятъра и страничното течение. Седейки на кърмата, Алеми не обръщаше внимание на пръските, когато вълните ги подхвърляха нагоре-надолу и играеше ролята на мълчалив пътник. Менестрелът самичък се сражаваше с румпела и платното, стараяйки се да удържи лодката в курса, който му беше зададен.

— Вятърът стихва. — Елгион улови промяната в поривите.

Морякът кимна одобрително. Той беше усетил това няколко мига по-рано. Премести шапката си над другото си ухо, приспособявайки се към новата посока на вятъра. Сега, когато вятърът надуваш платното едва-едва, те плуваха влачени напред от дълбочинното течение.

— Нещо огладнях, — обяви Алеми, когато от подветрената страна от морето се показаха сивите грамади на Драконовите камъни. Елгион изравни шкота, Алеми свали платното и привично движение го намота на гика. По негови указания, менестрелът закрепил румпела така, че течението само да ги завлече покрай брега.

— Кой знае защо, — с пълна уста изфъфли Алеми, — в морето, храната винаги ми се струва по-вкусна.

Елгион само кимна — той също отдаваше дължимото на рибените кюфтета, въпреки че — отметна менестрелът за себе си — не мога да кажа, че съм се преработил: държах се за руля и от време на време премествах платното.

— Впрочем, не ми се е случвало прекалено често да закузвам в морето, — продължи Алеми. — Налагаше ми се да стоя ето така, докато пораснах, а после ме сложиха на мрежите. — Той се протегна и неволно се намръщи от болка в счупения крак. Внезапно се наведе и измъкна от завързания за борда сандък въдица, кукичка и сушени червеи. — Точно на място — каза с доволна усмивка.

— Не можеш да седиш, без да правиш нищо?

— Е, как! И Янус после да ми бубне за напразна загуба на време? — Алеми ловко завърза кукичката и набучи на нея червей. — Ето така. И на теб няма да ти пречи да се научиш. Или Главният менестрел не ви разрешава да усвоявате други занаяти?

— Напротив, майстор Робинтън винаги е казвал, че колкото повече знаеш и умееш, толкова по-добре.

Алеми кимна със съгласие, без да отделя поглед от водата.

— Той е прав. А това, че ние изпращаме нашите младежи на възпитание по другите морски холдове не решава въпроса, нали? — с ловко движение на ръцете, морякът заметна въдицата.

Елгион, старателно подражавайки, също заметна въдицата и седна с Алеми да чака резултат.

— А какво може да се улови тук?

Алеми пренебрежително се намръщи.

— По-скоро нищо. Приливът в началото си, течението е силно, а и слънцето е точно над нас. Най-добре кълве сутрин, освен ако не смятаме Нишковалежите.

— Ето защо използваш за примамка сушени червеи — защото приличат на Нишки? — при мисълта за коварните Нишки, менестрелът потръпна.

— Вярно, позна.

В лодката се възцари мълчание — обичайният спътник на рибаря.

— В най-добрия случай — жълтоопашатки — каза по някое време Алеми, в отговор на въпроса, който Елгион вече беше забравил. — Жълтоопашатки или в краен случай — прегладнял главок — той яде каквото му попадне.

— Главок? Чудесна закуска!

— Въдицата няма да издържи. Прекалено са тежки.

— Жалко.

Течението неумолимо ги влачеше в посока Драконовите камъни. Въпреки че на Елгион много му се искаше да започне разговор за техните обитатели, той не знаеше с какво да започне. И когато най-накрая тъкмо реши да заговори, Алеми се заоглежда — бяха се приближили прекалено много и вълните можеха да ги изхвърлят на скалите. До най-близката ги дяляха не повече от седем драконови дължини. Вълните кротко се плискаха в подножието на скалите, ту оголвайки назъбените върхове на подводните камъни, ту завихряйки водовъртежи. Алеми разгъна платното и хвана руля.

— Трябва да се отдалечим, иначе може да налетим на някой подводен камък. Когато приливът се вдига, течението може да изблъска лодката прекалено близо. Ако плуваш тук сам, смятам, че скоро ще можеш да се справиш, старай се да се държиш на безопасно разстояние.

— Хлапетата говореха, че тук ти си видял огнени гущери, — изпусна се Елгион, преди да успее да помисли.

Младежът погледна менестрела дълго и замислено.

— Мога само да кажа, че не мога да се сетя какво друго може да е било — прекалено малки за птици, прекалено бързи и пъргави. А дали са огнени гущери... — разсмя се той и повдигна рамене, показвайки, че не особено вярва в догадката си.

— А ако ти кажа, че те действително съществуват? Че, Ф’нор, ездачът на кафявия Кант успя да впечатата кралица на Южния, а след него това успяха да направят още шестима ездачи? Че, на Уейровете им трябва нови люпила и ме помолиха да потърся по крайбрежието?

Алеми недоверчиво погледна менестрела, лодката се залюля от напречна вълна.

— Запомни: сега трябва да преместиш руля на левия борд. Не тук! Вляво!

Те благополучно минаха край опасните Драконови камъни и продължиха прекъснатия разговор.

— А ти би ли успял да впечаташ огнен гущер? — Въпреки че гласът на Алеми звучеше недоверчиво, в очите му проблеснаха алчни искри, и Елгион разбра, че вече има съюзник. Менестрелът с готовност сподели всичко, което знаеше.

— Та значи, ето защо толкова лесно се измъкват от капаните и трудно може да срещнеш възрастен гущер! — засмя се Алеми, клатейки глава. Като си спомня за времето, когато бях малък...

— Така, така — широко се усмихна Елгион, спомняйки си, как като момче се опитваше да изобрети безотказен капан.

— Значи, нашата задача е да изследваме пясъчните заливи?

— Това го предложи Н’тон. Да потърсим в пясъчните заливи, в малко достъпни места — там, където не биха могли да се доберат вездесъщите хлапета. Тук е пълно с прикрити места, където кралица на огнени гущери може да скрие люпилото си.

— Само не и в този Оборот. Приливите са прекалено високи.

— Трябва да има заливи, където ивицата пясък е достатъчно широка, — възраженията на Алеми започнаха да изнервят менестрела.

Морякът кимна на Елгион, за да сменят местата си и започна ловко да лавира срещу вятъра.

— Виждал съм гущери край Драконовите камъни. Тези скали са отлично място за техните гнезда. Не мисля, обаче, че днес ще можем да ги видим. Те се хранят по изгрев, тогава ги видях. Само че, тогава — изхъмка Алеми, — реших, че ми се привижда. Когато има силни отблясъци, не може да се доверяваш много на очите си. А пък бях и след нощна вахта.

Младият моряк прекара лодката съвсем близо до Драконовите камъни — сам Елгион не би се осмелил да го направи. Когато лодката

леко се плъзна покрай опасно надвесените скали, менестрелът несъзнателно се вкопчи в борда и се дръпна назад, по-далеч от суровите скалите. Без съмнение, драконовите камъни бяха пронизани от пещери и ходове — отлични уейрове за огнените гущери.

— Ето тук не бих се пъхнал, ако приливът не беше толкова висок, — отбеляза Алеми, когато минаха покрай последната отвесна скала и залетия от прилива бряг. — Даже когато отметката на прилива се държи на средно ниво, тук е пълно с остри камъни, които само и чакат, за да ги разпорят дъното.

Наоколо беше тихо, само вълните меко лижеха тясната ивица пясък в подножието на скалата — толкова тихо, че Елгион безпогрешно разпозна носещият се над водата напев от свирка.

— Чуваш ли? — той хвана Алеми за ръката.

— Какво?

— Музиката!

— Каква музика? — учуди се Алеми. „Да не би слънцето да му е напекло главата, макар че не е толкова горещо“ — помисли си той. Но за всеки случай наостри уши, силейки се да улови всеки непривичен звук идващ от скалите, към които беше прикован погледът на Елгион. За миг сърцето му заби по-силно, но каза:

— Музика? Глупости! Тези скали са пронизани от ходове и пещери. Ти чуваш вятъра...

— Но сега няма вятър...

Алеми се принуди да се съгласи: той вече изпънал шкота и вече се чудеше, дали ще стигне вятъра, за да излезе на галс, който да позволи да заобиколят Драконовите камъни от север.

— Погледни, — каза Елгион, — ето там в скалата се вижда дупка, достатъчно голяма, за да влезе човек. Давай да слезем на брега!

— Тогава ще се наложи да се връщаме пеш или отново да чакаме висок прилив.

— Но това беше музика, разбираш ли — музика, а не вятър в дупките. Някой свири на инструмент!

Върху лицето на Алеми се отразиха невесели мисли, които той напразно се опита да скрие, но Елгион разбра всичко. И всичко дойде на местата си.

— Сестра ти е написала песните. Тази, която изчезна. Тя е учила децата, а не някакъв възпитаник, който уж са го пратили някъде!

— Слушай, Елгион, Менолли не може да свири. Тя си разпра лявата длан, когато чистеше риба и от тогава пръстите ѝ не се сгъват.

Елгион замислено седна на палубата. Той беше уверен, че е чул чистия тон на свирка. Но за да свириш на такъв инструмент ти трябва две ръце, при това здрави. Музиката замлъкна и вятърът, който отново се появи, още щом заобиколиха Драконовите камъни, отнесе със себе си причулата се мелодия. Може би наистина, долетелият от сушата вятър свиреше в скалите, и бучеше в пещерите?

— Но децата ги е учила Менолли, нали?

Алеми неохотно кимна.

— Янус сметна, че ще е позор за морския холд, ако менестрелът бъде заменен от момиче.

— Позор? — Елгион за пореден път се удиви на тесногръдието на морския владетел. — Защо да е позор, та тя прекрасно ги е учила. И може да композира мелодии — като тези, които намерих!

— Но тя никога повече няма да може да свири. И ще е жестоко, ако ѝ се напомня за музиката. Тя даже не искаше да пее вечерите — избяга в момента, когато ти започна да свириш.

„Значи, не съм се объркал — помисли си Елгион, — това високо момиче действително е била Менолли.“

— Ако е жива, то далеч от холда, тя живее много по-добре, а ако не... — Алеми не се доизказа.

По-нататък те плуваха мълчаливо, без да се поглеждат. Драконовите камъни се отдалечаваха и се сливаха със синевата мъгла.

Сега на Елгион му станаха ясни много неща — и изчезването на Менолли, и това, защо обителите на холда толкова неохотно отговаряха на въпросите му за нея и защо не се и опитваха да я търсят. Той не се съмняваш, че момичето само е избягало от дома си. За чувствителната душа, способна да създава такива мелодии, животът в Полукръглия трябва да е бил непоносим. Двойно непоносим, ако се има предвид, че баща ѝ е и морски владетел. Да не повярваш — те смятат, че тя позори холда! Какво му струваше на Петирон да им обясни?! А ако беше информирал майстор Робинтън, че надареният музикант е момиче, тя можеше да е Гилдията на менестрелите, преди да си среже ръката.

— В залива на Драконовите камъни няма да намерим яйца, — проговори Алеми, нарушавайки размислите на менестрела. — По

време на прилива водата стига до самите скали. Но зная едно място... Като мине следващия Нишковалеж, ще те заведе. Ще трябва цял ден да плуваме покрай брега. Та... ти говореше, че можеш да впечаташ огнен гущер?

— Ще се свържа с Н'тон и ще му кажа да поговори с теб след Нишковалежа. — Елгион се зарадва на повода да разтопи възникналия между тях лед. — Мисля, че с теб бихме могли да впечатаме, макар скромният менестрел и младият рибар, надали се намират в първите редици на претендентите за получаване на яйца.

— Кълна се в Сестрите на изгрева, като малък съм прекарал толкова часове...

— Не само ти — разсмя се в отговор Елгион, предвкушвайки близкия успех.

Те отново замълчаха, но този път мълчанието беше дружелюбно. И двамата си спомняха детските си мечти — да хванат огнен гущер, толкова желан, толкова неуловим...

Когато вечерта се върнаха в Корабната пещера, Алеи каза още нещо на менестрела.

— Сега разбра ли, защо криеха от теб, че Менолли се занимаваше с децата?

— Но в това няма нищо срамно за холда. — Елгион почувства, как се напряга ръката на Алеми върху рамото му и разбиращо кимна. — Не се безпокой, няма да те издам.

Категоричният отговор успокои младия моряк. Но Елгион твърдо реши да разбере кой свиреше. Можеше ли да се използва свирка, ако лявата ръка не работи? Той беше напълно сигурен, че е чул музика, а не свиренето на вятъра в скалите. Трябваше по някакъв начин — под предлог, че търси огнени гущери или нещо подобно — да се добере до този залив при Драконовите камъни и да претърси както трябва.

През целия следващ ден морето беше бурно. Досадният ситен дъжд не спря рибарите, но Елгион и Алеми не пожелаха да се впускат в дълго и възможно — безплодно плувне в открита лодка.

Същата вечер Янус помоли менестрела да освободи на другия ден децата от занятия — беше дошло време да се събира трева за опушвалните. Елгион разбира се, се съгласи и трудно се удържа да не поблагодари на владетеля за неочаквания свободен ден. Той реши да стане по-рано, за да търси отговор на тормозещата го загадка.

Младежът стана с изгрева — пръв в холда — така че му се наложи сам да отваря железните порти. Трудейки се над резето, той не си и помисли, че повтаря постъпката, която разбуди неотдавна целия холд. Скоро Елгион закрачи към Драконовите камъни. В чантата му имаше рибни кюфтета и сушени плодове, на гърба — свирка, около кръста беше намотано дебело въже, в случай че в залива трябваше да се катери по стръмни скали.

ГЛАВА 9

*Пей гръмко за радостта отново
възвърната
Доляла при нас на крилете на дракон.*

Още щом се събуди, Менолли почувства, че огнените гуцери са гладни. В пещерата не беше останало нищо, което да става за ядене — предишният ден валеше такъв дъжд, че и носа си да не може да покажеш. Момичето погледна навън и видя, че водата е спаднала и небето се е прояснило.

— Ако побързаме, ще можем да хванем клещозъби на плитчините, преди да се са върнали в морето. — Каза тя на приятелите си. — А може да половуваме молюски. Стига спяхте, Красавице!

Малката кралица тихичко замърка в своето уютно тревно гнездо, след нея се размърдаха и останалите. Менолли протегна ръка и разбута Мързеливко, който се беше свил в краката ѝ. Очите на гуцера се отвориха широко и заблестяха с мътен оранжев цвят.

— Само не ми се умилквайте. Събудих ви, сега е време да тръгваме. И хайде по-живо, ако не искате да останем гладни.

Докато Менолли внимателно се спускаше по оврага, огнените ѝ гуцери един след друг стремително излитаха от пещерата. Техните „роднини“ вече се хранеха в плитчините. Менолли ги поздрави и за кой и път се зачуди дали другите гуцери, освен старшата кралица, я разпознават. Но въпреки съмненията, тя считаше, че би било неучтиво да не ги поздрави, без значение дали ѝ отговарят или не.

В далечния край на залива, момичето се подхлъзна на мокър камък и се смръщи от болка — остро парче за малко да пробие износената подметка на ботуша ѝ. Ето за това трябваше да помисли в най-скоро време — откъде да вземе нови подметки. Бос по скалите не можеш да ходиш, а наоколо има прекалено много натрошени камъни.

Оставаше вариант да убие още една уерр птица и да използва кожата ѝ. Но как да пришие новите подметки към старите ботуши? Тя започна по-внимателно да гледа под краката си, стараейки се да пази краката и ботушите си.

Заедно със своите спътници, тя се отправи към най-далечната от разучените заливчета. Оттам Драконовите камъни изглеждаха като мънички подутинки на хоризонта. Но ненапразно бяха дошли тук — широкият, полегат бряг беше препълнен с клещозъби. Крайбрежните скали бяха ниски, на най-високите си части се издигаха не повече от главата ѝ, а в края на полукръглата ивица, в морето се вливаше рекичка.

Огнените гущери, с Красавица начело, направо разгромиха стана на клещозъбите — избираха поредната жертва, хвърляха се отгоре ѝ, а после излитаха на скалите, за да изядат плячката. След като напълни мрежата Менолли започна да претърсва брега в търсене на изхвърлени от вълните остатъци от корабокрушения — тя искаше да запали огън. И се натъкна на люпило, засипано отгоре с пясък, почти незабележимо от плоския бряг. Но зоркият ѝ поглед веднага забеляза подозрително кръглото хълмче. Тя разкопа пясъка и видя петнистата повърхност на яйце от огнен гущер. Момичето внимателно се огледа — беше уверена, че кралицата е някъде наблизко, но с учудване забеляза, че около нея са само нейните девет спътника. Тя внимателно опипа най-горното яйце — беше още меко. После бързо покри мястото с пясък и се отдалечи. Люпилото не беше в опасност — съдейки по отметките на водата, приливът не я застрашаваше. Тя с облекчение си помисли, че заливът се намира далече от всички околни холдове, така че яйцата бяха в безопасност. Менолли събра изсъхнали клона от няколко нискорасли храста, направи каменно огнище и запали огън. После ловко счупи черупките на няколко клещозъба, сложи да се пекат на камъка и се отправи да изследва залива. Рекичката, вливайки се в морето, образуваше широко устие. Съдейки по множеството ръкави, нейните пясъчни брегове непрекъснато се променяха. Менолли тръгна срещу течението, надявайки се да намери дива салата. Тя растеше по бреговете, където не достигаше соленият прилив. Рибата също се качваше нагоре по реката и момичето се замисли, дали да не пробва да хване голяма, тлъста пъстърва. Алеми често се хвалеше, че може да хваща риба с голи ръце, когато тя плува срещу течението и се бори с

него. Но си спомни, че на огъня вече се пекат клещозъби и тя реши да отложи риболова за друг път. А салатата нямаше да е излишна — сочният ѝ остър вкус щеше да е отлична гарнитура за раците.

Тя намери няколко стръка по-нагоре, където не достигаха водите на прилива и в рекичката се вливаха тънки ручейчета, изтичащи от блатиста низина, през която тя лъкатушеше. Момичето напълни уста с хрупкава зеленина и едва тогава се огледа. В далечината, над самия хоризонт, на сивото небе, мигаха ярки проблясъци...

Нишки! Краката на Менолли се вдървиха от страх, а несдъвканата трева, като буца заседна в гърлото ѝ. Тя се опита да преодолее сковалия я ужас, броейки огнените проблясъци, рисуващи на небето зловещи шарки. Но ако ездачите вече бяха започнали да атакуват, то може би Нишките нямаше да стигнат дотук, разстоянието беше голямо...

Но нямаше как да бъде сигурна. Предишният Нишковалеж, тя едва успя да се добере до пещерата. А, сега беше прекалено далече — колкото и бързо да бяга, няма да успее. Зад нея беше морето. И реката — на две крачки. А нишките загиват във водата. Само че на каква дълбочина?

Менолли си наложи да не изпада в паника и с труд преглътна остатъка от салатата. Но не успя да се справи с краката си. Те сами я понесоха назад, към станалата и роден дом пещера.

Над главата ѝ се появи Красавица. Паниката обхванала момичето се предаде и на нея, и тя с протяжни писъци започна да се мята назад-напред. Миг — и към нея се присъединиха Здравеняка и Гмуркача, а след тях и Преструванко. Почувствали уплахата на Менолли, тя започнаха да се носят около главата ѝ, тръбейки пронизително. И след това внезапно изчезнаха. Стана по-лесно да се тича — можеше да се съсредоточи върху това, къде да стъпва.

Менолли се носеше право към залива. За миг и мина мисълта, че може би е разумно да се държи близо до водата. Прескочи изровена канавка, подхлъзна се и едва не се стовари на земята. Но успя да се задържи на крака. Няколко несигурни крачки и отново се понесе с пълна сила. Не, на брега има прекалено много камъни, щеше да се наложи да бяга по-бавно, а и може да си нарани краката.

Над главата ѝ проблеснаха в злато двете кралици, а с тях се появиха Здравеняка, Гмуркача, Преструванко и Кафявчо. Двете

красици съсредоточено пицяха, а самците, за учудване на Менолли, сега летяха напред и достатъчно високо, за да не ѝ пречат. Момичето хукна още по-бързо напред.

Менолли съвсем остана без сили докато качи възвишението, така че се наложи да премине в бързо ходене. Десният ѝ хълбок я заболя, тя се намръщи и го подпря с длан, но не спря. Драконовите камъни в далечината се виждаха малко по-големи, но все още бяха прекалено далече. Менолли хвърли поглед назад и проблясъците от драконовите пламъци и подсказаха, че Нишките приближават.

Тя отново хукна. Над главата ѝ продължаваха да се носят двете златни красици и колкото и странно да беше — тя се почувства донякъде защитена. Внезапно и се отвори втори дъх, стори и се, че така може да бяга вечно. Само ако можеше да бяга и по-бързо, за да не я настигнат нишките... Тя не сваляше очи от Драконовите камъни, страхувайки се да погледне назад — от злоещата гледка току-виж и се подкосили краката.

Менолли се стремеше да се държи близо до края на ската — веднъж беше падала по склона и нищо — все още е жива и здрава. Можеше да рискува още веднъж, ако останеше единствения вариант — да влезе във водата.

Тя бягаше, гледайки ту към Драконовите камъни пред краката си. Внезапно, нещо изсвистя във въздуха, огнените гущери запищяха изплашено и сянка закри небето. Менолли падна на земята, инстинктивно се прикри с ръце и се сви, очаквайки жилещите ухапвания на нишките. Отнякъде замириса на огнен камък, по гърба ѝ премина топъл вятър.

— Ставай бързо, тъпако! Мърдай! Всеки момент ще ни настигнат!

Не вярвайки на ушите си, Менолли вдигна поглед — и се срещна с преливащите очи на кафяв дракон. Той склони глава и настойчиво заръмжа.

— Качвай се! — викна ездачът.

Менолли хвърли изплашен поглед към проблясъците в небето и стремително настъпващата редица от дракони и не се подвоуми. Тя се изправи, хвана се за протегнатата ръка и провисналия край на полетния ремък и се качи на кафявата шия, зад ездача.

— Дръж се здраво за мен. И не се бой. Ще полетим към Бенден Помежду. Ще бъде тъмно и студено, но помни — аз съм до теб.

Спасена! А, почти се беше отчаяла! Менолли толкова беше потресена, че не можеше да промълви и дума.

А кафявият дракон стремително прекрачи края на склона, втурна се надолу, разпери криле и се извиси нагоре. От ускорението, Менолли така се притисна към кожената куртка на спасителя си, че дъхът и пресекна. С края на очите си, тя видя огнените гущери, които се опитваха да не изостават, — и... драконът се гмурна в Помежду.

Потта замръзна върху лицето ѝ, непоносим студ скова тялото, вледени одраните стъпала. Менолли почувства, че още миг и ще започне да се задушава. Момичето се вкопчи в рамото на ездача и... не почувства нито него, нито дракона!

И тук, с една мъничка част от разума ѝ, устоял на вледеняващия ужас, момичето разбра истинският смисъл на учебната балада. Подсказа ѝ го преживеният страх.

Миг, и всичко се върна — зрение, слух, осезание, дишане. Те се спускаха от умопомрачителна височина, кръжейки плавно над Уейр Бенден. Колкото и голям да беше Полукръглия, тази обител на дракони и ездачи, се оказа несравнимо по-голяма. Даже необятният залив на морския холд би се поместила в чашата на огромния Уейр.

Докато драконът се снижаваше, Менолли успя да разгледа огромните Звездни камъни и знаменитата Скала на Окото, предсказващ времето, когато Алената звезда ще започне съдбоносното си Преминаване. До скалите тя видя стражевия дракон, чу, как той приветствено затръби, посрещайки събрата. Кафявият отвърна на приветствието със силен рев. Когато се спуснаха по-ниско, момичето забеляза на дъното на чашата на Уейра няколко дракона, а до тях — групичка хора.

Ето и стъпалата, водещи в покоите на кралицата, а по-нататък — зеещият вход на Люпилната площадка. Да, Бенден се оказа още по-голям, отколкото очакваше. Кафявият се приземи близо до другите дракони и Менолли разбра: те бяха получили изгаряния в боя с Нишките и сега им лекуваха раните. Драконът сгъна криле наполовина, изви шията си и погледна ездачите си с очакване.

— Можеш да ме пуснеш, момче! — добродушно се усмихна кафявият ездач, разтягайки полетните ремъци. Менолли се извини и

припряно прибра ръцете си.

— Как да ви се отблагодаря? Ако не бяхте вие, щяха да ме настигнат Нишките.

— И кой те пусна от холда преди Нишковалежа.

— Трябваше да се наловят клещозъби, излязохме още на разсъмване.

Ездачът, като че ли се удовлетвори от отговора, но ако му хрумнеше да се поинтересува от подробности... Менолли изобщо не можа да си припомни името на най-близкия до Полукръглия холд от страната на Нерат.

— Слизай, момче. Трябва да се върна в Крилото си.

Вече втори път я наричаше момче.

— А ти добре бягаш! Да не би да се готвиш да ставаш бързоходец в холда си? — кафявият ездач побутна Менолли напред и тя се хлъзна по рамото на дракона, като пързалка. Но едва краката ѝ докоснаха земята, тя почти загуби съзнание от болка и се вкопчи в предната лапа на дракона, за да не падне. Той я побутна с носа си по рамото и съчувствено избоботи.

— Брант каза, че си ранен? — ездачът скочи на земята до нея. — А, ето какво било! Я почакай... — Той хвана момичето и явно с привично движение я преметна през рамо. Крачейки към входа на Долните пещери, ездачът подвижна на някой да му донесат изстудяващ балсам. Менолли се съвзе, когато я положиха на масата, ушите ѝ бучаха. Някой постави скамейка, за да може тя да постави изранените си крака, а от всички страни се стичаха жени.

— Фелена, Манора! — оглушително извика кафявият ездач. — Елате по-бързо!

— Не, само вижте краката му — одрали са се до живо месо!

— Слушай, Т'гран, къде го...

— Видях го, когато се опитваше да изпревари нишките, недалеч от Нерат. И може ли да си представите — почти успя.

— С цената на краката си! Манора, ела насам за минутка!

— За начало да му измием краката или...

— Не, дайте му първо от вашия сок, предложи Т'гран. — А, ботушите ще трябва да разрежем.

Някой поднесе чаша към устните на Менолли, уговаряйки я да я изпие до дъно. В стомаха ѝ нямаше нищо от сутринта, освен няколко

листа салата, затова приспивната отваря подејства мигновено и лицата на стълпилите се около нея жени се изгубиха в мъгла.

— Кълна се в небето, тези холдъри съвсем са се побъркали — да се мотаят на открито в разгара на Нишковалежа. — На Менолли и се стори, че разпозна гласа на Манора. — За днес този е вторият.

В следващия миг, гласовете се сляха в неразлично бучене. Момичето никак не можеше да овладее зрението си. Струваше и се, че тя плува на една ръка разстояние от земята. Но така беше по-добре — може би нямаше да ѝ се налага да стъпва на краката си.

Елгион, който в същото време седеше на масата в противоположния край на кухнята, отначало си помисли, че момчето е загубило съзнание от радост — все пак го спасиха от вярна смърт. Той, както никой друг можеше да го разбере — него също го забеляза ездач, когато бягаше с всички сили към Полукръглия и мислено се прощаваше с живота си. Сега, наял се до пръсване с отлично печено месо, починал си и поразмислил, Елгион бе принуден да признае грешката си. Не трябваше да се отдалечава толкова далече от холда преди самия Нишковалеж. И даже не му се мислеше, какъв прием го очакваше след връщането: Пак щяха да дуднат: позор за холда, позор за холда... А, оправданието му, че е тръгнал да търси яйца на огнени гуцери, още повече щеше да ядоса Янус. Кой знае какво щеше да си помисли и Алеми. Елгион въздъхна и проследи с поглед, как жените пренасяха момчето към жилищните пещери. Той тъкмо се намери да стане да им предложи помощта си, когато за пръв път в живота си видя огнен гуцер — и веднага забрави за всичко.

Причината за това беше малка златна кралица. Пищейки жално, тя влетя в пещерата, за миг увисна във въздуха и... изчезна. След минутка се появи отново и този път се държеше по-спокойно. Изглеждаше, че търси някого.

От жилищната пещера излезе момиче и щом видя огнения гуцер, протегна ръка. Малката кралица леко кацна на нея и започна да търка триъгълната си главичка в бузата на момичето, а то говорейки му нежно се запъти към изхода.

— Какво, менестреле, за пръв път ли виждаш огнен гуцер? — дочу се нечий добродушен глас наблизо. Елгион с усилие излезе от вцепенението си и отговори на въпроса на жената, която му донесе храна.

— Да, за пръв път.

В гласа му прозвуча такова съжаление, че жената се разсмя разбиращо.

— Това е Грал, кралицата на Ф'нор, — поясни Фелена и неочаквано му предложи още печено.

Той отказа вежливо, защото вече беше изял две порции — явно в Уейра смятаха, че спасените ще се оправят по-бързо с обилна храна.

— Трябва да разбере, кога мога да се върна в Полукръглия. Сигурно отдавна ме търсят и...

— По този повод, менестреле, може да не се безпокоиш — бойните Крила вече съобщиха в холда, че си жив и здрав.

Елгион поблагодари, но в главата му все се въртеше мисълта, че Янус ще бъде много недоволен от случилото се. Трябваше да накара владетеля да разбере, че е изпълнявал указанията на Бенден — Янус обичаше да изтъква своето покорство пред Уейра. Но въпреки всичко, Елгион не бързаше да се връща в Полукръглия. А и не можеше да иска да го доставят там незабавно — уморените дракони тъкмо се бяха върнали от боя с Нишките, успешно отразили поредното нашествие.

Скоро, най-лошите опасения на менестрела се върнаха и вина за това беше Т'геллан, бронзовият командир на Крилото, водещ силите на Уейра по време на днешния Нишковалеж.

— Съобщих им, че си жив и здрав, в пълна безопасност. Те тъкмо се канеха да изпратят хора да те търсят — съвсем неочаквано решение на стария Янус.

Елгион се намръщи кисело.

— Просто не искат да сменят менестрела си толкова скоро.

— Не си прав. Янус е успял да те оцени и да те постави над рибата. Така поне ми каза Алеми.

— Той сигурно много се е ядосал?

— Кой? Янус?

— Не, Алеми.

— От къде на къде? Бих казал, че се зарадва повече от Янус, когато чу, че си в Бенден и си цял и невредим. Но тук имаме и по-важна работа. Кажи, не си ли намирал гнезда на огнени гуцери?

— Не.

Т'геллан въздъхна, разкопча широкия ремък и разтвори тежката кожена куртка.

— Жалко. Отчаяно ни трябват тези глупави твари.

— Нима има някаква полза от тях?

Ездачът хвърли дълъг поглед към менестрела.

— Не бих казал. А Лесса смята, че са истинско наказание. Цялата работа е, че те са истински миниатюрни дракони, а и се държат като тях. Гледайки ги, тесногръдите, упорити, дебелокожи лордове и владетелите на холдове, могат да получат поне намек на това, какво означава да имаш дракон. А това ще улесни живота на Уейровете и... ще способства за едно по-добро бъдеще.

Елгион се надяваше, че това беше обяснено на Янус. Той тъкмо се накани много вежливо намекне, че е готов незабавно да се върне в Полукръглия, но извикаха бронзовия ездач, за да прегледа ранен дракон.

Въпреки това, забавянето се оказа от полза. Елгион реши, че щом се върне при Янус, ще може да използва видяното тук по най-добър начин — беше му се открил досега неведомия живот на Уейра, за който не се пее в баладите, не се разказва в преданията. Ето, раненият дракон стана жално като болно дете, докато мажат раните му с балсам и изстудяваща мас. А как душеразкъсващо реве драконът, когато ранят ездача му! Елгион стана свидетел на трогателна картина — зелен дракон разтревожено се беше склонил над ездача си, на когото жените превързваха обгорената ръка. Видя още, как младежи, съпроводжани от ято огнени гущери, къпят и мажат масло своите млади питомци. Видя, как хлапетата пълнеха чували с огнен камък, приготвяйки ги за следващия Нишковалеж и за себе си отбеляза, че тук, в Уейра, работата на децата е по-лека и не толкова досадна, колкото работата в морския холд. Той даже се осмели да погледне в Люпилната Площадка, където златната Рамот, свила се около люпилото, охраняваше яйцата си, но след няколко секунди бързо се изниза навън, надявайки се, че тя не го е забелязала.

Времето пролетя толкова бързо, че менестрелът остана изненадан, когато чу как жените подканват всички на вечеря. Той се спря колебаейки се на прага, чудейки се какво да прави, но Т'геллан го хвана за ръката и го помъкна към празна маса.

— Г'зел, ела насам с бронзовия си немирник! Нека менестрелът от Полукръглия му се полюбува. Огненият гущер на Г'зел е от най-първото люпило, която Ф'нор намери на Южния, — тихо поясни

Т'геллан, докато към тях се приближаваше здрав и набит млад ездач, държащ бронзов гуцер на протегнатата си ръка.

— Запознай се, менестреле — това е Рилл, — каза Г'зел, протягайки ръка. — А, ти Рилл, бъди вежлив с него — той все пак е менестрел.

Огненият гуцер разпери с достойнство криле и изобрази нещо като поклон — фасетъчните му очи с любопитство разглеждаха Елгион. Менестрелът неуверено протегна ръка, чудейки се как е правилно да се здрависва с гуцера.

— Почеша го над веждите, — подсказа Г'зел. — Гуцерите обожават това.

За изненада на Елгион, бронзовият прие ласките му и даже примижа от удоволствие.

— Ето още един, който попадна под магията на огнените гуцери, — подсмивайки се отбеляза Т'геллан и отмести стола. Шумът извади гуцера от сладкото забвение и той тихичко засъска срещу ездача. — Менестреле, приеми, че това са доста дръзки и нагли твари, които не изпитват никакво уважение към никого — скоро сам ще се убедиш.

Изглежда шегичката беше доста стара, защото Г'зел я пропусна покрай ушите си. Седна на стола и накара Рилл да се премести на рамото му, за да не му пречи да вечеря.

— А те разбират ли, като им се говори? — попита Елгион, намествайки се срещу Г'зел, за да вижда по-добре огнения гуцер.

— Ако питаш Миррим, то нейните три разбират всичко.

Т'геллан иронично изхъмка.

— Мога да накарам Рилл да достави писмо на всяко място, където поне веднъж е бил. Искам да кажа — на познат в друг холд или уейр, където двамата вече сме били. Той ме следва, където и да отида. Даже по време на Нишковалеж. — Г'зел чу, как Т'геллан отново изхъмка и добави — Т'геллан, днес ти предложих да се убедиш, че Рилл през цялото време беше с мен.

— Само не забравяй да кажеш на Елгион, колко време трябва да чакаш Рилл да достави писмото.

— Само мърмориш! — разсмя се Г'зел, нежно галейки гуцера. — Ще видиш ти, когато си вземеш свой...

— Ще поживеем, ще видим, — добродушно измърмори бронзовият ездач. — А докато Елгион не намери ново люпило,

единственото, което ни остава да завиждаме.

Разговорът постепенно премина в други теми — Т'геллан започна да разпитва менестрела за случващото се в Полукръглия, при това го правеше тактично — така, че да не обиди Елгион и да не го постави в неловко положение. Очевидно, ездачът добре познаваше нрава на Янус.

— И така, менестреле, ако там ти стане прекалено непоносимо, дай знак и ще те вземем при нас за ден-два.

— Още повече че скоро е Излюпването, — усмихвайки, се подсказа Г'зел и му намигна.

— Обещавам ти, че ще го видиш! — увери командирът на крилото, Елгион.

Внезапно Рилл протегна врат, намеквайки, че също не е против да хапне и бронзовият ездач започна да дразни Г'зел, наричайки огнения му гущер — нагъл просяк. Но това не му пречеше да му дава храна. Елгион също предложи на гущера парченце месо, което той с достойнство прие.

Към края на вечерята Елгион беше готов да изтърпи всякакви порицания и упреци от Янус, заради възможността да намери люпило и сам да впечатли огнен гущер. С тази надежда, перспективата от неизбежното завръщане в Полукръглия му се струваше напълно търпима.

— Може би ще бъде по-добре, ако аз те доставя обратно. — Т'геллан стана от стола. — А още по-добре ще е, ако се върнем по-рано. Не е нужно да изнервяме Янус повече от необходимото.

Елгион не разбра какво имаше предвид ездача и намигването му, още повече че отдавна се беше стъмнило и той знаеше, че вратите на холда се затварят за през нощта. Сега вече беше прекалено късно да съжалява, че не се върна веднага щом ездачите се върнаха от сражението с нишките. Но тогава пък нямаше да види Рилл...

Те излетяха. Нощното небе беше чисто и Елгион опиянен от полета, въртеше глава и се опитваше да разгледа колкото се може повече от високо. Но щом в далечината се показаха върховете на Главния Бенденски хребет, Т'геллан отпрати Монарт в Помежду.

Миг — и се оказаха в яркото привечерно небе. Когато се появиха над Полукръглия, слънцето тъкмо се спускаше в блещукащото в различни цветове, море.

— Казах ти, че ще се върнем по-рано — отбеляза ездачът усмихвайки се в отговор на изумения поглед на менестрела. — Никой няма да разбере, че сме се върнали във времето. А целта оправдава средствата.

Докато Монарт величествено кръжеше над залива, населението на Полукръглия се изсипа на главния площад. Отпред стоеше Янус, но Елгион търсеше сред тълпата лицето на Алеми.

Т'геллан скочи от рамото на бронзовия и под гръмките, радостни възгласи помогна на Елгион да слезе.

— Не съм нито старец, нито инвалид. — Прошепна менестрелът, виждайки наблизо Янус. — Преиграваш.

Ездачът приятелски го прегърна през раменете и лъчезарно се усмихна на приближаващия се управител.

— Нищо подобно — тихо възрази той. — Просто демонстрирам отношението на Уейра.

— Управителю, принасям дълбоките си извинения за безпокойството...

— Достатъчно, менестрел Елгион, — прекъсна го Т'геллан, — всички извинения поема Уейрът. Ти още от самото начало се стремеше да се върнеш незабавно в Полукръглия. Работата е там, Янус, че Лесса пожела да го изслуша, така че се наложи да се задържи.

Дори Янус да искаше да упрекне в нещо провинилия се менестрел, то явното одобрение на Уейра му затвори устата. Морският управител се опита да настрои мислите си, докато се поклащаше на петите си и мигаше объркано.

А Т'геллан продължи, сякаш нищо не се беше случило:

— При всеки признак за поява на огнени гуцери, незабавно докладвайте в Уейра.

— Нима тези небивалици се оказаха истина? — нацупено попита Янус. — Значи, тези... тези летящи гуцери все пак съществуват?

— Без съмнение, управителю, — радостно отвърна Елгион. — С очите си видях, дори галих един и го храних! Казва се Рилл и е голям колкото лакът...

— Ти... си видял... честно? — от тълпата се измъкна Алеми: от вълнение и от дългото разстояние, преодоляно на един крак, младежът се беше задъхал. — Значи в пещерата наистина е имало нещо?

— В пещерата? — Елгион вече беше успял да забрави, накъде се бе запътил сутринта.

— Каква пещера? — поинтересува се Т'геллан.

— Онази, същата пещера... — Елгион находчиво подхвана измислицата, която му беше подхвърлил ездачът. — Тази, за която разказах на Лесса. Ти самият присъстваше.

— И каква е тази пещера? — попита Янус с подозрение, пристъпвайки към младежите. В гласа му се усещаше раздражение. Изглеждаше така, сякаш никой не искаше да го осведоми. Него, управителя на холда!

— Пещерата, която с Алеми забелязахме на брега, близо до Драконовите камъни, — отвърна Елгион, стараейки се да намери верен ход. После се обърна към Т'геллан. — Алеми е този рибар, който е виждал огнени гуцери край Драконовите камъни миналата пролет. А преди два-три дни, с него плувахме с лодката покрай тях и забелязахме пещера. Мисля, че там би могло да има яйца.

— Е! — Т'геллан вече нямаше търпение да се метне на Монарт и да навести пещерата. — Щом вече си в безопасност в холда, аз ще тръгвам.

— Прати вест, ако намериш нещо! — викна след него Елгион, но бронзовият ездач, само махна с ръка и скочи на шията на дракона.

— Не го поканихме на трапезата, в благодарност за помощта, — измърмори Янус, който малко се разтревожи и разстрои от спешното отлитане на ездача.

— Той току-що яде, — каза Елгион, следейки с поглед, как бронзовият дракон се издига все по-нагоре над осветените от залязващото слънце води на пристанищния залив. — Раничко е. Той се сражаваше с Нишките, освен това е командир на Крило, трябва да се върне в Уейра.

Тези му думи, сякаш убедиха Янус.

След миг драконът внезапно изчезна и това предизвика единодушно изумление и възторг в събралата се тълпа. Менестрелът прихвана погледа на Алеми и с труд прикри усмивката си. Щяха да се смеят на хитрата му измислица малко по-късно. Само че, не беше ли изхитрил сам себе си? Ами ако Т'геллан наистина намери люпило на гуцери в пещерата... или тайнствения музикант?

— Менестреле Елгион, — сурово произнесе Янус, правейки знак на останалите да ги оставят насаме и поемайки към вратата на холда, — ... менестреле Елгион, ще се радвам да чуя някакви обяснения от теб.

— Разбира се, управителю. Мой дълг е да ви доложа за събитията, на които станах свидетел в Уейра. — Отвърна Елгион, почтително вървейки зад Янус. Сега вече знаеше как да се държи с морския управител. Повече нямаше да се налага да лъже.

ГЛАВА 10

Менолли се събуди. Наоколо беше тъмно и тихо, само до ухото ѝ някой уютно мъркаше. Тя веднага разбра, че това е Красавица, но в просъницата не може да разбере, защо е толкова топла, като печка. Момичето се размърда и веднага усети краката си — огромни, тежки, те нетърпимо я боляха.

Навярно, неволно беше застенала, защото наблизко се чуха стъпки и в ъгъла засвети мъждукащото пламъче на светилника.

— Е, как е? Болят ли те краката?

Топлото телце, сгриващо Менолли, мигновено изчезна. „Браво, Красавице“ — помисли си момичето, което дори не успя да се уплаши, че някой може да забележи малката кралица.

Някой се склони над постелята ѝ и поправи пухкавото кожено одеяло. Менолли усети нежно докосване от нечии ръце и слаб мирис на лечебни билки.

— Съвсем малко, — излъга тя. В действителност, краката ѝ така туптяха, че за миг се уплаши, че жената ще чуе. А, гласът ѝ звучеше толкова меко, и ръцете ѝ бяха толкова нежни, че момичето едва не се заплака.

— Трябва да си огладняла. Все пак спа цял ден!

— Цял ден?

— Дадохме ти приспивна отвара. Предположихме, че много те боли, беше разранила ходилата си до самите кости... — Жената за момент замълча. — Но след седмица ще бъдате като нови. — В спокойния ѝ глас се долови усмивка. — Затова пък, Т'геллан е уверен, че си най-бързия бързоходец на Перн.

— Не съм бързоходец, аз съм обикновено момиче.

— Със сигурност — не съм обикновена. Сега ще ти донеса храна. А, после ще е добре пак да поспиш.

След като остана сама, Менолли се опита да забрави за болящите крака, за тежестта в тялото, която я притискаше като камък. Тя се притесняваше, че може да се появи Красавица или някой от другите

гуцери. Какво ли щеше да стане, ако жената ги види тук? А как ли се справя Мързеливчо — на него му е трудно сам да си намира храна...

— Казвам се Манора, — каза жената, влизайки в стаята с поднос храна. — Предполагам, помниш, че се намираш в Уейр Бенден? Чудесно, можеш да ни гостуваш, колкото си искаш.

— Наистина? — Менолли изпита огромно облекчение.

— Разбира се, — категоричният отговор успокои момичето.

— Казвам се Менолли... — тя с учудване забеляза, че жената само кимна. — А вие откъде знаете?

Манора ѝ направи знак да продължи да яде.

— Видях те в Полукръглия, а и вашият менестрел помоли командира на Крилото да те потърсят, когато... изчезна. Знаеш ли, Менолли, нека сега да не говорим за това. Просто знай, че можеш да останеш в Бенден.

— Само не им казвайте, моля ви!

— Както кажеш. А сега дояж храната и изпий чашата до дъно. За да се справиш по-бързо, трябва повече да спиш.

Тя излезе от стаята тихо, както се беше появила. Менолли се успокои. Манора беше главният управител на Уейра и нейната дума беше закон.

Яденето беше невероятно вкусно — гъсто, с големи парчета печено месо, подправено с ароматни подправки. Момичето почти се беше справила с него, когато се разнесе тихо шумолене на криле. Красавица се появи и жално изписка, показвайки, че и тя не е против да закуси. Менолли въздъхна и пъкна чинията под носа ѝ. Мъничето излиза чинията до блясък и тихичко мъркайки от удоволствие, потърка глава по бузата на Менолли.

— А, къде са останалите? — притесни се момичето.

Малката кралица изпръхтя, сви се на кълбо и се притисна към рамото ѝ. Момичето се успокои, отпивайки от целебната настойка. Прецени, че ако с другите се беше случило нещо, огненият гуцер нямаше да е толкова спокойна.

— Слушай, Красавице, — прошепна Менолли, галейки я, — ако някой влезе, ще трябва да изчезнеш. Не трябва да те виждат тук. Разбра ли?

Кралицата недоволно размърда криле.

— Красавице, чуй ме, не трябва да те виждат тук, — колкото се може по-строго каза момичето. Кралицата отвори едното си око. — Нима не разбираш?

Мъничето тихичко измърка, успокоявайки стопанката си и затвори очи.

Приспиващата отвара започна да действа — Менолли почувства как краката ѝ станаха безтегловни и противното туптене престана. Скоро клепачите ѝ натеха и се затвориха. Заспивайки, Менолли само успя да се зачуди, как огненият гуцлер е разбрал, че тя е тук.

Щом се събуди, момичето дочу далечен детски смях. Хлапетата се смееха така заразно, че тя неволно се усмихна и се почуди, какво ли ги е развеселило.

Красавица я нямаше, но мястото близо до бузата ѝ, на което беше спала, беше още топло. Параванът, който обграждаше леглото се дръпна и на фона на светлината се показа силует на момиче.

— Реппа, какво ти става? — попита тя невидим събеседник. — Добре де, тръгвай. Уморих се от теб. — После се обърна и срещна погледа на Менолли. — Е, как се чувстваш днес? — Момичето увеличи светлината от светилника и се оказа, че тя не е по-възрастна от Менолли — тъмните ѝ коси бяха вързани стегнато отзад, а лицето ѝ беше тъжно, уморено и неочаквано зряло. Внезапно тя се усмихна и впечатлението за зрялост изчезна. — Вярно ли е, че си бягала от самия Нерат?

— Разбира се, че не. Макар че, ако се съди по ходилата, напълно е възможно.

— Да не повярваш! Да израснеш в холд и да тръгнеш на разходка под открито небе по време на Валеж! — въпреки поучителния тон, в гласа на момичето прозвуча малко уважение.

— Не се разхождах, а бяхах с всички сили — възрази Менолли.

— Впрочем, относно бягането. Манора хукна да върши някаква работа и сега аз отговарям за теб. Тя ми разказа всичко подробно — момичето направи гримаса и Менолли сякаш на живо видя Манора, даваща подробни указания, — освен това имам голям опит. — На лицето и пробяга сянка на тревога и печал.

— Значи, ти си възпитаничка на Манора? — осведоми се Менолли с уважение.

— Не, аз съм възпитаница на Брекке. — Печалната сянка се пробяга още за миг по лицето на момичето, но то се овладя и гордо изправи рамене. — Казвам се Миррим и преди живеех в Южния.

— Имаш предвид — Южния континент?

— Разбира се, — в гласа на Миррим се промъкна досада.

— Не знаех, че някой живее там, — каза Менолли, но още щом тези думи излетяха от устните ѝ, тя си припомни откъслечи от разговорите между баща ѝ и Петирон, в които май ставаше дума за това.

— Ти къде си живяла досега? — язвително попита Миррим.

— В Полукръглия морски холд. — Смутено отвърна Менолли: тя не искаше да обиди новата си позната. — Нима никога не си чувала за него?

Миррим я погледна с недоумение.

— Нима никога не си чувала за него? — сега беше ред на Менолли да прояви снизходително учудване. — Там се намира най-голямата Корабна пещера на Перн!

Момичетата се спогледаха и дружно се разсмяха. От този момент започна приятелството им.

— Нека да те заведа на „едното място“, че предполагам скоро ще се пръснеш... — Миррим отметна коженото покривало. — Опри се на мен.

На Менолли се наложи се да я послуша, иначе не би могла да направи и крачка — толкова я болеше, когато пристъпваше. За щастие, разстоянието беше малко. Но когато се дотътри обратно до постелята, цялата се тресеше от слабост.

— А сега легни по корем. Така ще ми е по-лесно да сменя превръзките, — изкомандва Миррим. — Честно казано, малко съм си имала работа с крака, но ако не мърдаш, бързо ще се оправя. В Южния казваха, че имам лека ръка, а и няма да желя от студенката^[1]. Ако искаш, може да ти дам сънна отвара? Манора разреши.

Менолли поклати глава отрицателно.

— Брекке... — гласът на Миррим внезапно пресекна. — Брекке ме научи да сменям засъхналите превръзки, защото... Ох, майчице, стъпалата ти са като бито месо. Уф, как можах да кажа такова нещо пред болния! Само че, честно — то си е така. Но Манора каза, че скоро ще зарасне. — Миррим произнесе това с такава непоколебима

увереност, че Менолли с готовност ѝ повярва. — Изгарянията от Нишките са много по-страшни. А ти просто си си одрала цялата кожа от стъпалата. Макар че мисля и това ти стига. Извинява, май те натиснах... ето скоро ще порасне нова кожа и даже следа няма да остане. Сама ще се удивиш, колко бързо расте! Толкова пъти съм виждала. А изгарянията от Нишките заздравяват много дълго. И винаги остават белези. Провървяло ти е, че Т'гран и Бранд са те забелязали отгоре. Драконите, знаеш ли, са много зорки. Е, ето това трябва да помогне...

Менолли неволно изохка — Миррим щедро поля лявото ѝ стъпало с изстудяващ балсам. Хапейки устни от болка, тя търпеше, докато Миррим, наистина много нежно сваляше пропитите с кръв превръзки. Откъде беше тази непоносима болка, ако само кожата беше съдрана? Дори, когато си разрани ръката, болката беше по-малка.

— Ето, приключихме с лявото стъпало. Студенката помага, нали? Ти варила ли си? — с леко сбърчен нос попита Миррим и както винаги не дочака отговор. — Трябва три дни да стискаш зъби, за да не дишаш през носа и да си напомняш, че щеше да е много по-зле, ако нямахме изстудяваща билка. Подозирам, че това е „лъжицата оцет в кацата с мед“ която често споменава Манора. Мисля, че ще ти е приятно да разбереш, че не виждам никакви признаци на възпаление.

— Възпаление? — Менолли рязко се приповдигна на лакът и протегна шия.

— Не се върти! — Миррим кресна така властно, че Менолли побърза да легне отново. Тя видя само блестящите от маста пети. — Много ти е провървяло, че си се разминала без възпаление. Бягала си боса по пясъка, по мръсотията и по кой знае по какво още. Знаеш ли колко време чистихме тази гадост? — Миррим съчувствено въздъхна. — Добре, че преди това те напоихме със сънна отвара...

— Сигурна ли си, че този път няма възпаление?

— Този път? — учудено попита Миррим. — Нима ти се е случвало?

— Тогава си бях наранила ръката. — Менолли се обърна на хълбок и показа сгърчената си китка и наградена: на лицето на Миррим, разтревожено навела се над почти излекувалата се рана, тя видя съчувствие и жалост.

— Как успя?

— Чистих риба, ножът се плъзна и...

— Добре, че не си си прерязала сухожилието.

— Не съм?

— Щом можеш да си движиш пръстите. Само дето белегът е прекалено затегнат. — Миррим с вид на познавач, зацъка с език и се намръщи. — Явно лекарите в холда ви не са много добри.

— Просто главоците имат ужасно гадна слуз, — промърмори Менолли, неволно ставайки на защита на родния си холд.

— Каквото било, било. — Миррим затегна последния възел. — Ние ще се погрижим да не се случи подобно нещо с краката ти. А сега ще ти донеса закуска. Ти навярно умираш от глад...

Сега, когато всичките неприятни усещания от превръзката отшумяха и студенката приглуши болката в стъпалата, Менолли почувства, че стомахът ѝ е съвсем празен.

— Ей сега се връщам. А ако ти потрябва нещо, извикай Санра — тя е на долния етаж, грижи се за хлапетата. Тя знае, че може да я повикаш и ще се ослушва.

След като се разправи с обилната закуска, която ѝ донесе Миррим, Менолли се замисли върху неприятните факти, които изплуваха неочаквано. Момичето беше уверено — Мави напълно уверено ѝ даде да разбере, че тя никога няма да може да използва лявата си ръка. Но Мави беше опитен лекар и нямаше как да не знае, че ножът не е засегнал сухожилието. Значи, майка ѝ нарочно беше направила така, че разрезът при заздравяването си, да стегне китката. Сега вече стана ясно — не само Янус, но и Мави не искаше тя да свири отново!

Менолли твърдо се закле никога да не се връща в Полукръглия.

И веднага я обзе съмнение — ами ако Манора размисли и не я остави в Бенден? Е добре, нищо не пречи после да избяга отново. Да избяга и да се засели някъде из пустошта. Така ще направи. Или, още по-добре — ще странства из целия Перн... Какво толкова? Тази мисъл ѝ хареса. Никой не можеше да ѝ забрани да се появи в Гилдията на Менестрелите във Форт холд. Може би Петирон все пак беше изпратил песните ѝ на майстор Робинтън. Може би те не бяха съвсем лоши. Може би... всичко можеше, освен едно — тя никога нямаше да се върне в Полукръглия! За нищо на света!

Следващите няколко дни стъпалата на Менолли непоносимо я сърбяха и въпросът, какво ще прави след това, не беше на първо място. Миррим уверяваше, че сърбенето е добър знак — щом сърби — значи заздравява, но момичето вече не го свърташе в леглото.

Освен това я притесняваше съдбата на огнените ѝ гущери — не ги беше хранила отдавна.

Но когато Красавица се върна още първата вечер, стрелвайки погледа си по стаята, за да се убеди, че стопанката ѝ е сама, по поведението ѝ можеше да се разбере, че тя не е гладна. Мъничето внимателно, без да бърза, подбираше остатъците от вечерята, които беше оставила за нея Менолли. А вече в просъница, момичето забеляза как се върнаха Здравеняка и Гмуркача. Двамата веднага се наместиха до хълбоците ѝ и заспаха. Изобщо не изглеждаха гладни.

Сутринта те изчезнаха някъде, а Красавица се задържа, за да се погушка в бузата на Менолли. Но когато в коридора се дочуха приближаващи се крачки, момичето ѝ нареди да изчезне и да иде при останалите.

— Знам колко ти е досадно да търкаляш в леглото — с уморена въздишка каза Миррим на третия ден, давайки да се разбере, че с удоволствие би се разменила с нея, — но така е по-лесно да се скриеш от Лесса. Разбираш ли... — Миррим смутено заподбира думите си, — когато Рамот мъти яйцата, на всички им гори под краката, поне докато не се излюпят. Така че, е по-добре да си тук.

— А може сега, когато ми е по-добре, да ми намерите някаква работа? Мога много неща... — започна Менолли и нерешително замълча.

— Ако искаш, може да помогнеш на Санра с хлапетата. Можеш ли да разказваш истории?

— Да, разбира се, аз по... — Менолли за малко да се изпусне, с какво се беше занимавала в Полукръглия... — мисля, че ще мога да се грижа за тях.

Скоро Менолли забеляза, че децата в Уейра изобщо не са като тези в холда: те бяха по-ловки, подвижни, с неутолима любознателност попиваха всичко, каквото им разказваше за корабите и морското дело. Момичето дори успя да си почине малко, след като ги научи да майсторят малки лодки-игралки от съчки и листа и ги изпрати да пробват флотилията в езерото.

Привечер им зараказва, как Т'гран я спаси по време на Нишковалежа. Израсналите в Уейра деца не изпитваха такъв ужас пред Нишките, като децата от холда. Тях повече ги интересуваше, как е бягала и как се е спасила, вместо това — от какво е бягала. Менолли се отнесе и започна да декламира ритмично, за малко да запее, но навреме се усети. За щастие, децата нищо не забелязаха, а дойде време да се чистят сладки грудки за вечеря.

Работейки с ножа, момичето никак не можа да се отърве от натрапилата ѝ се мелодия. Тя толкова точно предаваше ритъма на бягането ѝ...

— Уф!

— Какво, да не се поряза? — попита Санра от другия край на масата.

— Не — усмихна се широко Менолли.

Едва сега тя прозря, че вече не е в Полукръглия. И никой тук не знае, че тя е замествала менестрела. И никой няма да разбере, че тя припява собствените си песни. И тя започна да тананика своята „Песничка–бегачка“, получавайки двойно удоволствие — мелодията беше в такт с движенията на ножа.

— Хубаво е, когато поне на някого е радостно в душата, — отбеляза Санра, усмихвайки се окуражително на Менолли.

И ето че Менолли разбра, какво смътно усещаше през целия ден — атмосферата в жилищната пещера ѝ напомни времето, когато рибарската флотилия попадеше в щорм и всички на брега я чакаха. Миррим се безпокоеше много за Брекке, само че не казваше защо, а на Менолли не ѝ се искаше да пита.

— Радвам се, че ми оздравяват краката. — Каза тя на Санра и бързо продължи. — Но много ми се иска да разбера, какво се е случило с Брекке. Виждам, че Миррим много се тревожи за нея...

Санра за миг се замисли, гледайки момичето.

— Ти искаш да кажеш, че вече си чула за... — тя понижи глас и се огледа, за да се убеди, че никой не ги слуша, — ... за кралиците?

— Не. В Полукръглия такива неща не се разказват на момичетата.

Санра силно се учуди, но не каза нищо.

— Разбираш ли, Брекке преди живееше в Южния. Това поне знаеше ли го? Да, добре. А когато Ф'лар изпрати на Южния всички

отделили се Старовремци, то южняците трябваше да се махнат. Т'бор стана водач на Форт, а Килара... — Тук в мекия глас на Санра се промъкнаха рязък тон. — Килара стана стопанка на Придит. Там се оказаха и Брекке с Уорънт, нейната кралица...

Разказвайки тази история, Санра трудно подбираще думи, така че Менолли вътрешно се зарадва, че не беше попитала Миррим. — Веднъж Уорънт излетя на брачен полет, а Килара... — това име Санра произнесе с остра неприязън. — Килара не се погрижи да се махне със своята Придит. Тя също щеше да излита в брачен полет, и когато Уорънт и бронзовите излетяха, тя излетя след тях, и... и... — от очите на Санра потекоха сълзи и тя тъжно поклати глава, нямайки сили да продължи.

— И двете кралици загинаха?

Санра кимна.

— Но нали Брекке остана жива, или тя...

— Килара загуби разума си, и нас ужасно ни е страх, че и с Брекке може да се случи същото. — Санра изтри сълзите си и печално подсмъркна.

— Бедната Миррим — тя се държеше с мен, като със сестра!

Санра подсмъркна отново, но този път насмешливо.

— Нашата Миррим обича да създава впечатление, че върху крехките ѝ плещи лежат всички грижи за Уейра.

— Независимо от това, тя е достойна за уважение — взмути се Менолли. — Тя се държи толкова мъжествено, когато в душата ѝ има толкова мъка. А можеше да се забие в някой ъгъл и да не обръща внимание на нищо.

Санра внимателно погледна Менолли.

— На мен момиче, това може да не го обясняваш. Недей се ежи! А ако продължиш да махаш така с ножа, със сигурност ще се порежеш.

Менолли смутено продължи работа, но след няколко минути не се сдържа и попита:

— А, Брекке ще оздравее ли?

— Всички се надяваме това да стане — отвърна Санра, но на момичето ѝ се стори, че жената не звучеше много уверено. — Така е. Скоро яйцата на Рамот ще започнат да се пропукват и Лесса смята, че Брекке ще успее да Впечати кралица. Тя, както и Лесса, може да

говори с всички дракони. И Гралл и Бърд са през цялото време с нея... Тихо, Миррим идва.

Менолли не можеше да не се съгласи с това, че Миррим, с която бяха връстници, действително обича да важничи и че на по-възрастните жени, като Санра, това може да не се харесва. И въпреки това, тя беше благодарна на приятелката си за помощта. Така че, когато Миррим я изпрати в стаята за поредната превръзка, тя мълчаливо се подчини.

— Ти днес цял ден си на крака и аз съм длъжна да проверя да не е попаднала мръсотия в раните — поясни Миррим.

Менолли послушно легна по корем и плахо каза, че може би, утре тя ще може сама да си смени превръзките, за да не я затруднява.

— Що за глупости! Стъпалата са толкова болезнено място, а ти се държиш, като герой! Само да беше чула, как врецеше К'тарел, когато при последния Валеж получи изгаряне. А то беше съвсем малко. Освен това, Манора ясно каза — за теб отговарям аз! С теб нямам никакви грижи — не стенеш, не мрънкаш, не ругаеш, като К'тарел. Ето, всичко отлично зараства. Манора казва, че стъпалата са най-болезненото място, освен дланите. Затова ти е толкова тежко.

Менолли не знаеше какво да каже и само въздъхна с облекчение, радвайки се, че неприятната процедура най-накрая приключи.

— Нали ти научи хлапетата да правят корабчета?

Менолли потръпна — нима пак беше направила нещо неправилно, — но Миррим само се разсмя.

— Да беше видяла само, как драконите си играят с тях в езерото. Отдавна нашите зверове не бяха се веселили така. Щях да се пръсна от смях. Е, до скоро! — и Миррим се понесе по своите си работи.

На следващия ден, под наблюдението на Миррим, Менолли за пръв път мина бавно по жилищната пещера и даже успя да стигне до главната кухня.

— Яйцата на Рамот всеки момент ще се пропукаат, — каза Миррим, докато настаняваше Менолли край масата до далечната стена в огромната пещера. — Зная, че имаш ловки ръце, така че ще се наложи да ни помогнеш малко — покрай празничния пир имаме страшно много работа!

— Може би Брекке ще се почувства по-добре?

— Толкова се надявам, Менолли, толкова се надявам. — Миррим развълнувано сви юмруци. — Ако не стане, просто не знам какво ще се случи с нея и Ф'нор. Той толкова я обича! Манора се тревожи за него, колкото и за Брекке...

— Всичко ще бъде наред, Миррим, няма как да не се оправи — колкото се може по-уверено каза Менолли.

— Наистина ли така мислиш? — Миррим свали маската на незаменима загриженост и за миг стана такава, каквато беше наистина — смутена девойка, нуждаеща се отчаяно от утеха.

— Разбира се! — Менолли отново се разсърди на Санра: вчера тя беше несправедлива към Миррим. — Ето например, аз съвсем се бях отчаяла и си мислех, че Нишките ще ме догонят — и изведнъж, сякаш отникъде се появи Т'гран! А когато се страхувах, че Нишките ще погубят всички... — Менолли си прехапа езика и трескаво се опита да измисли нещо правдоподобно, за да завърши фразата. За малко да се изпусне, че е спасила огнените гущери!

— Но те най-вероятно не са безпризорни, — дочу се наблизил силен мъжки глас.

Изтупвайки ръкавиците си и разтягайки ремъците си, в кухненската пещера влязоха двама ездаци. — Знаеш ли, Т'геллан, може да се опитаме да ги примамим с нашите...

— Особено, като се има предвид, колко ни трябва.

— Но само новоизлюпените.

— Истинска напаст — цяло ято огнени гущери и незнайно чия...

В този миг над главата на Менолли се появи Красавица и пицейки изплашено, кацна на рамото ѝ. Едва не я задуши, обвивайки шията ѝ с опашката си, и зарови главичка в косите ѝ.

Здравеняка и Гмуркача също се появиха, вкопчиха се в блузката ѝ и също се опитаха да се прикрият. В стаята стана прекалено тясно от изплашени огнени гущери, търсеци спасение от Менолли.

Миррим, която даже не се опита да се защити, с изумление се впери в приятелката си.

— Миррим, нима всички са твои? — възкликна Т'геллан, приближавайки се към масата.

— Изобщо не са мои — възрази Миррим и посочи Менолли, — а, нейни.

Менолли не можа да каже и дума, но пък успя да успокои Здравеняка и Гмуркача. Останалите се скупчиха на корниза ѝ предаваха мислите си пълни със страх и тревога. Но тя също беше толкова обърквана, колкото и малките ѝ приятели — тя изобщо не можа да разбере, как са се оказали в Уейра. И откъде в уейра знаят за огнените гущери...

— Ей сега ще разберем чии са, — сърдит женски глас наруши настъпилата тишина. В пещерата влезе ниска стройна жена в летателен костюм. Съпровождаше я някакъв ездач. — Наредих на Рамот да си поговори с тях...

— Здравей, Лесса, — поклони се Т'геллан, без да сваля погледа си от Менолли.

Момичето скочи на крака, щом чу името. Изведнъж много ѝ се прииска да се скрие някъде незабележимо, но се спъна в крака на стола и много болезнено си удари палците. Огнените гущери пронизително запищяха, стараяйки се да се задържат на раменете ѝ. Миррим хвана приятелката си и я накара да седне. Пещерата се напълни с кръжащи и пищящи гущери. Изглеждаха много повече, отколкото бяха в действителност.

— Може ли, някой да ги усмири? — Лесса е обърна към Менолли. Пръстите ѝ стискаха широкия полетен ремък, а очите ѝ мятаха мълнии. — Рамот, ако сега не...

Внезапно, в огромната пещера се възцари пълна тишина. Менолли усети, как затрепери притисналата се в нея Красавица и как ноктите на двата бронзови се впиха дълбоко в рамото ѝ.

— Така е по-добре, — присви очи Лесса. — Ти коя си? Всички ли са твои?

— Казвам се Менолли, госпожо — смутено отвърна момичето и плахо огледа гущерите, които седяха притихнали, на корниза под свода на пещерата и само очите им уплашено проблясваха. — Смяя да кажа, че не всички са мои.

— Менолли? — Гневът на Лесса леко попремина, тя с недоумение разглеждаше момичето. — Менолли... — Стопанката на Уейра никак не можеше да се сети, къде е чувала това име.

— Лесса, Манора ти каза за нея, — напомни Миррим и Менолли оцени смелостта на приятелката си. — Т'гран я спаси по време на Нишковалежа, тя си беше разранила петите до самата кост.

— А, точно... И колко огнени гущери имаш Менолли?

Момичето се поколеба — не можеше да съобрази, дали на Лесса ще се хареса, че има толкова гущери, и дали няма да си я изпратят обратно в Полукръглия. Внезапно почувства как Миррим я ръгна с юмрук в хълбока.

— Ето тези, — кимна тя към трите вцепили се в нея гущери, — и само шест от тези, които са на корниза.

— Аха, само шест?

Пръстите на Лесса забарабаниха по широкия колан, стягащ стройната ѝ талия. Някой от ездачите тихичко прихна, прикривайки устата си с длан. Когато момичето най-последно се осмели да повдигне поглед, видя, че на смуглото лице на Стопанката на Уейра се промъкна усмивка.

— Доколкото мога да смятам, получават се девет, — обобщи Лесса. — И как ти, Менолли, успя да се изхитриш и впечаташ девет огнени гущера?

— Не съм хитрувала. Просто попаднах в пещерата, в която се излюпваха. Те бяха гладни, а аз със себе си имах чувал с клещозъби. И ги нахраних...

— В пещера? И къде е тази пещера? — рязко попита Лесса, но в гласа ѝ вече нямаше раздражение.

— Край брега, от страната на Нерат, точно срещу драконовите камъни.

— Значи, ти си живяла в тази пещера? — Т'геллан удивено възкликна. — Там намерих само гърнета и чинии, нямаше и следа от черупки.

— Не знаех, че огнените гущери гнездят в пещери, — отбеляза Лесса.

— Просто приливът беше прекалено висок и можеше да отнесе гнездото. Така че помогнах на кралицата да пренесе яйцата в пещерата.

Лесса внимателно се вгледа в момичето.

— Ти си помогнала на кралицата на огнените гущери?

— Ами, аз паднах от склона, а те — кралицата и два бронзови, не тези — Менолли кимна към Красавица, Здравеняка и Гмуркача, — а старшите, не ме пускаха обратно, докато не им помогнах.

Т'геллан недоверчиво се вторачи в Менолли, други двама ездачи се усмихваха широко. Внезапно момичето видя, че на лицето на Миррим също сияе усмивка. Но това, което най-много я порази, беше това, че на рамото на Миррим кацна бронзов гущер, който не сваляше очи от Красавица, която беше скрила главичката си в косите на Менолли.

— Ще ми се, някой път да чуя цялата история, — каза Лесса. — А сега си направи труда да се погрижиш за своята компания, разбрахме ли се? Те досаждат на Рамот. И на другите дракони също. Да не повярваш — цели девет! — Стопанката на Уейра въздъхна и се обърна. — Като си помисля, колко полезни щяха да ни са девет яйца...

— Ако са ви необходими още яйца...

Лесса се обърна толкова внезапно, че Менолли неволно отстъпи.

— О, как само са ни необходими! Откъде се пръкна, че не знаеш това?! — После се обърна към Т'геллан. — Нима, като командир на крило, не си уведолил всички морски холдове?

— Разбира се, че ги уведомих — ездачът изгледа Менолли. — Но Менолли вече е била избягала, нали момиче? Оттогава дежурните ездачи си изгледаха очите, за да те намерят, а оказва се, ти си си седяла в пещерата с девет огнени гущера!

Менолли съкрушено сведе глава.

— Моля ви Стопанке, не ме връщайте отново в Полукръглия!

— Момиче, успяло да впечатли девет огнени гущера, няма място в морския холд — натърти Лесса така решително, че Менолли изправи глава. — Т'геллан, разпитай Менолли, къде е видяла люпило и веднага тръгвай натам. Да се надяваме, че все още не са се излюпили.

Настроението на Стопанката на Уейра явно се подобри и тя благосклонно се усмихна на Менолли. Момичето се поуспокои. — А ти се постарай твоите хаймани да стоят далеч от Рамот. Миррим може да ти помогне да ги научиш на ум и разум. Сега от нейните гущери има някаква полза.

Лесса излезе стремително, оставяйки всички в почтително мълчание. Постепенно в кухнята се възобнови обикновената суматоха. Менолли почувства, че Миррим я дърпа за ръката и безсилно се отпусна на стола. Някой ѝ подаде чашка клах и Т'геллан я накара да отпие няколко глътки.

— Първата среща с Лесса винаги те вади от равновесие.

— Колко е... крехка... — зашеметено каза Менолли.

— Крехка, ама оправна.

Менолли с надежда погледна Миррим.

— Мислиш ли, че наистина разреши? И сега мога да остана?

— Ако си успяла да впечаташ девет огнени гущера, то мястото ти е тук, в Уейра. Но защо не ми каза? Нима не видя моите? Вярно, че имам само три...

Т'геллан изхъмка насмешливо и Миррим му се оплези.

— Казах на моите да останат в пещерата...

— А ние тук си блъскаме главите — продължи Миррим, — кой от ездачите скътал яйца!

— Не знаех, че са ви нужни яйца...

— Миррим, престани да я дразниш, не виждаш ли, че едва е жива — намеси се Т'геллан. — Изпий клаха си, Менолли и се успокой.

Менолли послушно взе чашата, но не можа да се сдържи и разказа за хлапетата от Полукръглия, които сънуват, как хващат огнени гущери. Сега съжеляваше, че не им беше казала, че е видяла ято гущери в брачен полет.

— Постъпила си правилно, — успокои я ездачът. — А сега, нека да потърсим това люпило, за което спомена. Къде го видя? Мислиш ли, че яйцата скоро ще се излюпят?

— Когато ги намерих, яйцата бяха още меки. Беше в деня, когато Т'ган ме спаси. А от там до Драконовите камъни е половин ден път.

— Значи няколко минути полет. Но в коя посока? Север или юг?

— На юг, точно където една рекичка се влива в морето.

— Знаеш ли, колко такива места има по крайбрежието? — Т'геллан отчаяно вдигна очи нагоре. — Най-добре ще е да дойдеш с мен.

— Но, Т'геллан — решително се намеси Миррим, — Менолли просто не може да стои на краката си.

— А Лесса ще бъде недоволна! Колкото до краката, ще ги опаковаме както трябва. Но трябва да намерим яйцата на всяка цена. И ти, дребосък, все още не си Главна отговорничка. — Ездачът помахаше с пръст пред носа й.

Събраха се бързо. Миррим искаше да заглади прекалено суровото си държание и донесе собствената си летателна куртка, шлем

и чифт огромни ботуши. Нашмулиха ги върху забинтованите крака на Менолли и здраво ги пристегнаха с кожени ремъци...

Успяха да отвлекат вниманието на Здравеняка и Гмуркача с парчета месо, но Красавица категорично отказа да напусне раменете на Менолли и още по-здраво обви опашката си около шията ѝ. А, когато Т'геллан понесе момичето към Монарт, гущерчето започна сърдито да пици.

Ездачът постави Менолли върху шията на дракона и тя държейки се за бойната юзда, се намести между израстъците на шийния гребен, като успя само няколко пъти да удари болните си крака.

Щом ездачът започна да се намества пред нея, Красавица се напрегна, заплашително засъска, показва ноктите си на предните лапи и замахна към него.

— Никога не се е държала толкова лошо. — Извини се Менолли.

— Ще се наложи Монарт да я накара да се държи по-добре, — добродушно каза Т'геллан.

Момичето не успя да мигне и Красавица рязко прекрати съскането си и плахо изписка. Очите ѝ забавиха въртенето си, а опашката ѝ, с която за малко да задуши стопанката си, забележимо се отпусна.

— Така е по-добре! Че много ѝ беше злобен погледа.

— Така ли?

— Пошегувах се, Менолли. А сега ще кажа на Монарт, да предупреди другите ти гущери къде отиваме, че ще се побъркат, когато излетим.

— Наистина ли ще им кажеш?

— Наистина — Т'геллан за малки замълча. — Каза им. А сега — на път!

Този път Менолли успя да се наслади на полета. Непонятно защо Петирон изпитваше ужас от летенето. Момичето не се уплаши, дори и от Помежду, където изчезваха всички усещания. Наистина, тя чувстваше, как нетърпимият студ вледенява не напълно зарасналите стъпала, но тази болка продължи само миг. След секунда, те вече се снижаваха над растящите над морето, Драконови камъни.

Дъхът на Менолли спря от възторг.

— Има шанс, старшата кралица да може да снесе яйца в тази пещера — провикна се през рано Т'геллан. — Трябва само да махнем

оттук твоите неща.

Приземиха се на брега. Монарт се озърташе с неодобрение — заливането беше прекалено малко, вълните се плискаха почти в лапите му. След минута се появиха и питомците на момичето и при вида на родните си места устроиха радостна глъч. Изведнъж, над върха възникна малка самотна точка — огнен гуцер.

— Виж, Т'геллан! Ето я старшата кралица.

Но ездачът не успя да я види. Тя изчезна, преди той да вдигне поглед.

— Жалко, че ни видя тук. Надявах се... А къде беше гнездото, когато спаси яйцата?

— Стоим точно върху него.

Монарт се отдръпна.

— Той, какво? Разбира какво говоря? — шепнешком попита обезпокоената Менолли.

— Разбира, така че мисли, какво говориш, особено, когато говориш за него. Той е много обидчив.

— Но аз не съм казала нищо, което да го засегне, нали?

— Менолли! — ездачът се разсмя. — Пошегувах се.

— Пфу!

— Охо! А как си се качвала по този склон?

— Оказа се, че не е толкова трудно. Вгледай се внимателно — по повърхността на скалите е пълно с подстъпи и пукнатини. А ето тук си направих стълба.

— Стълба? Аха! Монарт, бъди добро момче, помогни ни.

Драконът любезно се приближи плътно към скалата и приседна на задни лапи. За радост на Менолли, рамото му се оказа на едно ниво с корниза. Миг — и те стъпиха в пещерата. След тях, с радостно пищене влетяха всичките девет огнени гущера. Под каменните сводове, крещенето им беше оглушително. Менолли се обърна и видя, че във входа наднича Монарт. Неговите големи очи се въртяха бавно, преливайки във всички цветове на дъгата.

— Слушай, Монарт, може ли да си разкараш огромната глупава катуна от входа, че ни прикриваш светлината! — Каза Т'геллан.

Драконът замига, изръмжа недоволно, но все пак си махна главата.

— Кажи, красавице, защо никой не те е намерил при Търсенето?
— попита ездачът и Менолли забеляза, че той внимателно я наблюдава.

— В Полукръглия не са намирали никога никого.

— Не се учудвам. Та къде казваш старшата кралица пренесе яйцата си?

— Точно там, където стоиш.

Т'геллан отскочи настрани и награди Менолли с укорителен поглед. После приклепна и започна да рови из пясъка.

— Ти ли изхвърли черупките?

— Да. Не трябваше ли?

— Не, правилно си направила.

— Мислиш ли, че ще се върне?

— Възможно е. Особено, ако следващият път, когато се чифтосва, приливът отново се окаже висок. Помниш ли, кога беше предишният ѝ брачен полет?

— Помня — точно преди предишния Нишковалеж. Тогава предния край на Нишките мина по блатата, които са на половината път към Нерат.

— Умница! — Т'геллан вдигна очи към небето и замърда устни. Менолли се досети, че той смята на ум. Така правеше и Алеми, когато изчисляваше курса. — Така, а сега кажи, кога се излюпиха твоите гущери?

— Не съм много сигурна, но мисля, че беше преди пет Нишковалежа.

— Отлично. Значи, следващият ѝ брачен полет трябва да бъде в средата на лятото, ако, разбира се, по времето на Преминаването огнените гущери следват цикъл на развитие, както драконите. — Т'геллан огледа грубата посуда, която тя беше измайсторила, за да оцелее в тази пещера.

— Искаш ли да вземеш нещо със себе си?

— Само някои неща. — Момичето погледна под зеблото, служещо и за одеяло. Свирката се оказа на място, значи ездачът не я беше намерил, когато беше влизал преди. Уви я отново в парцала. — Ето, маслото... — Тя вдигна гърнето. — Ще ми трябва.

— Надали — усмихна се Т'геллан. — Но за всеки случай го вземи. Манора се интересува от всякакви мазила и отвари.

Менолли прибра и сушените треви, и сложи нещата си в бохча, за да може лесно да го слага на раменете си. След това започна безжалостно да изхвърля от пещерата цялата си самоделна посуда.

— Ох — възкликна тя, и погледна навън спомняйки си, че Монарт е там.

— Не се безпокой. Не го улучи! Досети се да се дръпне, още щом започна разчистването. — С тези думи Т'геллан подхвърли котела ѝ.

— Това е всичко.

— Тогава да тръгваме!

Преди да напусне пещерата завинаги, Менолли за последен път се обърна и се усмихна на ум. Не беше си и помисляла, че някога ще напусне това място, стъпвайки от тесния корниз върху рамото на дракон! А преди и във фантазиите ѝ не се беше появявала мисълта, че ще живее в пещера и ще лети на дракон... Наистина, сега никой не можеше и да се досети, че в пещерата е живял някой. Сухият пясък засипа дори следите, оставени от краката им. Ездачът подаде ръка, за да ѝ помогне да се настани на гърба на дракона. Предстоеше им път към заливчето, където трябваше да намерят люпилото с яйца на огнени гущери.

[1] Изстудяваща маз/обезболяващ балсам. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Менолли и Т'геллан доставиха яйцата в Бенден цели. В люпилото се оказаха тридесет и едно и нито едно от тях не се разби — бяха ги завили грижливо в двоен пухен чувал, специално взет за пътешествието Помежду. Богатата „плячка“ предизвика смут в уейра — хората се стекоха, за да видят яйцата. Лесса, която бяха известили своевременно, дойде първа и веднага започна да дава разпореждания. Тя опипа яйцата и по твърдостта на черупката им заключи, че ще се излюпят след не по-малко от седем дни. После заповяда да се донесе от Люпилната площадка кошница с горещ пясък, да сложат яйцата в пясъка и да занесат кошницата в ковачницата, близо до огъня.

— Добре! — каза тя. — Засега ще стигнат. Важното е в деня на Впечатването да наградим най-достойните с по едно яйце. — Изглежда тази мисъл ѝ повдигна настроението и тя се усмихна на Менолли. — Манора ми каза, че краката ти все още не са заздравели. Твоята задача ще е да се грижиш за люпилото. Фелена, свали тези глупави ботуши от момичето и я облечи в подходяща рокля, че така прилича на плашило. Сигурно имаме нещо подходящо в складовете.

С тези думи Лесса се оттегли, оставяйки Менолли пред кръстосаните погледи на множество очи. Фелена, висока, стройна жена, чиито черни вежди се извиваха красиво над зелените ѝ очи, подложи момичето на обстоен преглед, после изпрати една от помощничките си да вземе дрехи от склада, а другата за обуцаря, който да вземе мерки за обувки, а минаващото край тях хлапе — да вземе ножици.

— Трябва да се подстрижеш. Кой те е офъкал така? Все едно са те кълцали с нож! А ти имаш прекрасна коса. Да не си гладна? Т'геллан те отмъкна от кухнята, без да каже и дума. Я преместете насам онази маса и стола също. И стига сте зяпали! Донесете ядене на момичето!

— На колко Оборота си? — попита Фелена, след като приключи с раздаването на задачи.

— На петнадесет, — промърмори смутената Менолли, борейки се със сълзите си. Гърлото ѝ се свиваше болезнено, от гърдите ѝ напиреха хлипове: тя все още не можеше да повярва, че това ѝ се случва — хората се стараеха да я облекат и обуят! А, Лесса даже се усмихна — видимо доволна, че донесоха толкова яйца! Изглежда можеше да не се тревожи, че могат да я изпратят вкъщи, в Полукръглия. Колко ѝ се искаше да остане в Уейра, дори и без нови дрехи и обувки...

— Петнадесет? Значи ти остава още малко да бъдеш под опека. — Разочаровано каза Фелена. — Ще видим, какво ще каже Манора. Иначе бих те взела при мен с удоволствие.

Момичето не издържа и избухна в сълзи. И веднага настана суматоха — огнените ѝ гущери се замятаха из пещерата, готови да се вкопчат в лицето на всеки, който обиди Менолли. Красавица налетя на Фелена, която протегна ръка, за да утеши плачещото момиче.

— Каква е тази шумотевица? — раздаде се звучен, властен глас. Всички, освен огнените гущери се разпръснаха, пропускайки Манора. — Я, мирно! — строго сгълча пиццата Красавица. — А всички вие, — тя махна към присъстващите. — Отивайте да си вършите работата. И някой да ми каже, защо Менолли плаче!

— Разплака се изведнъж, без причина, — отвърна Фелена, която също беше озадачена, както останалите.

— Просто съм щастлива, щастлива, щастлива, — през сълзи изхлипа Менолли.

— Нищо чудно, — с разбиране отбеляза Манора и даде знак на една от жените. — Денят беше много вълнуващ и изморителен. Я изпий това, — тя взе чаша от ръцете на върналата се жена. — Сега всички ще се махнат и ще можеш да си починеш. Ето, така е по-добре.

Менолли послушно отпи от напитката. Не беше сънна отвара, но имаше горчив вкус. Манора я подкани да изпие всичко и постепенно момичето усети, как започва да диша по-лесно, гърлото спира да я боли и тя успя да се отпусне. Огледа се и видя, че при нея е останала само Манора. Жената седеше сложила спокойно ръце на коленете. Тя излъчваше дружелюбие и топлина.

— Е, дойде ли вече на себе си? Сега трябва спокойно да хапнеш. При нас не се появяват често нови хора, така че, на първо време около теб неизбежно ще има суматоха. Та, колко яйца намерихте на брега?

Манора се оказа приятна събеседница и скоро момичето ѝ показваше собственоръчно направената мас за мазане на кожата на гущерите и ѝ обясняваше рецептата и начина на получаване.

— Смятам, че прекрасно си се справила в ситуацията, в която си била, макар че нямаше как да е по друг начин — теб те е учила Мави.

Менолли се напрегна, щом чу името на майка си. Лявата ѝ ръка сама се сви в юмрук и момичето почувства, как болезнено се разтегна зле зарасналата рана.

— Ако искаш, може да пратим вест в Полукръглия? — попита Манора. — Да им съобщим, че си жива и невредима?

— Не, не! Моля ви, не трябва! Там никой не ме чака. — Тя разгъна осакатената си длан. — И... — момичето за малко не каза „И се срамуват от мен.“ — Тук, от мен може да има някаква полза, — припряно добави тя, посочвайки към кошницата с яйца.

— Както искаш, Менолли. — Манора се изправи. — А сега хапни, после ще поговорим още.

След като се подкрепи, момичето се почувства много по-добре. Искаше ѝ се вечно да седи в ъгълчето до огнището и да гледа, как наоколо кипи работа. Но скоро се появи Фелена с ножиците и започна да я подстригва. После някой смени Менолли на поста ѝ до кошницата и докато тя се преобличаше в новата си рокля — първата в живота ѝ — като най-малка в семейството, тя винаги доизносваше старите дрехи на сестрите си. След това дойде обуцарят, който не само взе мерки за нови обувки, но и обеща до вечерта да ѝ изпрати широки чехли от мека кожа, които да сложи на забинтованите си ходила.

Облечена с новите дрехи, с акуратна прическа, Менолли така се промени, че преди вечерята Миррим почти я подмина, без да я познае. Менолли тайно се страхуваше — ами сега, когато всички знаят за деветте ѝ огнени гущера, Миррим ще започне да я избягва, но не, това не се случи. Миррим се стовари върху стола срещу приятелката си и с ентузиазъм започна да хвали прическата, роклята, чехлите.

— Чух за вашите подвизи, но не можах да дойда — Манора съвсем ме изтормози — ту насам, ту натам, ту нагоре, ту надолу, нито минута свободна!

Менолли едвам се сдържа да не се засмее — приятелката ѝ говореше точно като Фелена.

Миррим наклони глава и още веднъж я огледа.

— Изглеждаш чудесно с тези нови дрехи, изобщо не те познах. Ако се и усмихваше понякога...

Внезапно на рамото ѝ кацна малък бронзов гущер. Нежно се потърка в шията ѝ и с любопитство изгледа Менолли.

— Твой ли е?

— Да, казва се Толли. Имам още два зелени — Реппа и Лок. И да ти кажа, трите са ми достатъчни. Как успяваш да изхраниш девет? Като знам колко са лакоми!

Менолли зараказва как се грижеше за своите питомци и постепенно последните следи от неловкост се стопиха.

Времето за вечеря дойде. Без да обръща внимание на протеста на Менолли, че тя е способна да се обслужва сама, Миррим донесе храна и за двете. Малко по-късно към масата им се присъедини и Т'геллан и за учудване на Менолли, той успя да съблазни Красавица да вземе парче месо, набодено на ножа му.

— Не се учудвай, — снизходително отбеляза Миррим. — Тези лакомии са готови да вземат храна от всеки, който им предложи. Но това не означава, че всеки, който ги храни им е стопанин. Девет — направо да се побъркаш... — Тя забавно завъртя очи и Т'геллан прихна.

— Оооо! Завист ли усещам?

— Да бе! Трима ми стигат, макар че... от кралица не бих се отказала. Я да видим ще дойде ли Красавица. Гралл вече я поопитомих.

Миррим започна да убеждава Красавица да вземе от ръцете ѝ парченце месо, а Т'геллан през това време я дразнеше — грубовато, както се стори на Менолли. Но Миррим не оставаше длъжна и отговаряше доста ядовито на неговите шегички. Самата Менолли, никога не би си позволила да разговаря с такъв тон с възрастен и още повече с ездач.

Тя беше уморена ужасно, но ѝ беше много приятно да седи в просторната кухненска пещера, да слуша разказите на ездача и да наблюдава, как Миррим убеждава Красавица, макар накрая, месото получи Мързеливчо. На другите маси също се водеха непринудени беседи, момичетата кокетничеха с ездачите. Менолли забеляза, че отнякъде се появиха и кани с вино. Странно — в Полукръглия даваха вино само по време на големи празници. Т'геллан също изпрати едно

от момчетата за вино и чаши и започна да настоява момичетата да му направят компания.

— Никой не се отказва от добро бенденско, — каза той, докато им пълнеше чашите. — Ето, пробвайте и кажете дали сте пробвали някога нещо такова.

Менолли не си призна, че това въобще е първата ѝ чаша вино, ако не се смята това, което майка ѝ ѝ беше дала смесено с приспиваща отвара. Да, в Уейра имаше съвсем други порядки...

Когато бенденският менестрел започна тихо да свири мелодия, явно по-скоро за собствено удоволствие, отколкото за присъстващите, пръстите на Менолли сами започнаха да тактуват. Това беше една от любимите ѝ песни, но на нея ѝ се стори, че акордите са прекалено монотонни и момичето започна тихичко да припява мелодията посвоему, опитвайки се да не пречи на менестрела. Толкова се увлече, че забрави за всичко, но Миррим я погледна с усмивка.

— Колко красиво ти се получава! Охаран, ела тук — Менолли измисли нова хармония за тази песен.

— А, не, не мога — смути се Менолли.

— Защо да не можеш? — осведоми се Т'чгеллан, наливайки и вино. — Малко музика на никой няма да навреди. Огледай се — повечето лица тук са толкова скучни, както дълъг дъждовен Оборот.

В началото Менолли се смуцаваше — влияние оказваше старата забрана да не пее пред хора. Но постепенно гласът ѝ зазвуча все по-силно, преплитайки се с баритона на Орахан.

— Знаеш ли, харесва ми. Имаш отличен слух! — В гласа на менестрела прозвуча такова искрено одобрение, че девойката се разтревожи.

Оставаше само Янус да разбере, че е пяла в Уейра... Но него го няма тук и той никога няма да разбере.

— А, сега нека да пробваме ето това. — Орахан засвири старинна балада, тази, която пееха в дует с Петирон.

Внезапно, няколко тихи гласа подхванаха припева. Миррим се огледа, подозрително спря поглед на Т'геллан, а после...

— Ха, огнените гущери пеят! Менолли, как успя да ги научиш? — Миррим се ококори от учудване.

Орахан, продължавайки да свири, направи знак на Миррим да не шуми, за да могат всички да чуят хора на гущерите. Т'геллан въртеше

глава, местейки поглед от Красавица, на Здравеняка, после на Гмуркача и Рижия, които седяха до тях.

— Не вярвам на ушите си! — повтаряше ездачът.

— Тихо, не ги плаши — нека пеят — тихо каза Орахан, започвайки следващия куплет.

Така и завършиха песента — заедно. Менолли водеше мелодията, а огнените гуцери дружно подпяваха. А Миррим нямаше търпение да разбере, как Менолли се беше изхитрила да ги научи да пеят.

— Много лесно. Просто често им пеех и свирех, когато живеехме в пещерата, за да ни е по-весело.

— Да бе, лесно! Моите трима толкова време са с мен, а изобщо не ми хрумваше, че обичат музика.

— Това още веднъж доказва, малката ми Миррим, че има на света неща, които не знаеш — подкачи момичето Т'геллан.

— Защо се държиш така? — застъпи се за приятелката си Менолли и за свой ужас, гръмко изхълца. После още... и още.

— Колко пъти й наля? — сърдито се нахвърли върху ездача Миррим.

— Много по-малко, отколкото е необходимо, за да се напие.

Менолли пак изхълца.

— Донесете вода!

— Пробвай да задържиш дъха си. — Посъветва Орахан.

Т'геллан донесе вода и на Менолли и стигнаха няколко глътки, за да се справи с хълцането. Тя увери всички, че не е от виното, а че просто е много уморена. И ако някой може да погледне яйцата... а е и много късно... Охаран и Т'геллан я придружиха до спалнята, придържайки я от двете страни. Миррим вървеше отзад и им намилаше — възрастните са глупаци, а в главите им само вятър.

Какво облекчение най-накрая да си в леглото! Миррим свали нова рокля и чехлите от Менолли и грижовно покри приятелката си с кожено одеяло. Огнените гуцери тъкмо бяха започнали да се наместват около господарката им за през нощта, а тя вече спеше дълбоко.

ГЛАВА 12

*Ездачо, в този свят на мрак,
В ледени места,
Подари ми поглед влюбен
По-горещ от моя...*

На следващата сутрин Мирим събуди Менолли на разсъмване. Тя махна нетърпеливо към огнените гущери, които изсъскаха гневно, докато Мирим безцеремонно разтърси господарката им.

— Събуди се, Менолли! В кухнята всеки чифт ръце струва колкото кило злато. Днес е Рождението, половината Перн ще се събере за празника. Размърдай се, след малко Манора ще дойде да погледне краката ти.

— Ох! Не може ли по-тихо!

— Кажу на Красавица! Ай! Остави ме на мира Красавице, не пипам теб! Успокой се или ще се оплача на Рамот!

За учудване на Менолли, златната кралица престана да напада Миррим, изписка и се заби в далечния ъгъл на стаята.

— За малко да ми изтръскаш душата — оплака се Менолли. Така й се спеше, че не й беше до вежливост.

— Нима не се извиних? А краката ти изглеждат съвсем прилично.

— Днес няма да слагаме дебела превръзка. — Манора беше се появила незабелязано. — Чехлите са достатъчна защита.

Менолли обърна глава — почувства как силните, нежни ръце на Манора въртят стъпалата й насам-натам.

— Да, Миррим, днес ще й направиш тънка превръзка и не забравяй да ги намажеш. Довечера, преди лягане ги свали, за да могат стъпалата да дишат. А с яйцата на гущерите всичко е наред.

След тези думи тя си тръгна и Миррим започна ловко да бинтова стъпалата на приятелката си. След като приключи, Менолли се изправи, за да се облече. Внезапно Миррим шумно въздъхна и рухна на постелята.

— Какво ти стана? — разтревожи се Менолли.

— Използвам свободна минутка, за да си почина, — простена Миррим. — Ти още не знаеш, какво означава Раждането — холдъри и занаятчийи се мотаят из целия уейр, пъхат си носовете, където не трябва, плашат драконите и децата, и сами се плашат до полусмърт. А, колко ядат! — Миррим забели очи в отчаяние. — Може да си помислиш, че няколко оборота не са вземали и троха в устата си. А още и... — Миррим прикри лицето си със завивката и зарида.

— Какво се е случило, Миррим? Заради Брекке ли? Наред ли е? Исках да питам, дали ще се опита отново да Впечати кралица? Санра каза, че Лесса се надява...

Менолли се наведе над приятелката си, за да я утеши. Тя самата едва не се разплака от сърцераздирателните ридания на Миррим. Макар заради хлиповете думите на момичето трудно можеха да се разберат, на Менолли ѝ стана ясно, че тя по неизвестно какви причини, не искаше нейната възпитателка да участва в това Впечатване. Брекке беше на границата между живота и смъртта и те бяха длъжни по някакъв начин да пробудят отново желанието ѝ да живее. Да загубиш дракона си беше все едно да загубиш себе си, но Брекке не беше виновна. Тя беше толкова добра, умна и толкова обичаше Ф'нор. Но това кой знае защо беше лошо.

Менолли се замисли за миг и реши да даде на приятелката си да се наплаче. Тя си спомни, че нейните сълзи предишния ден ѝ донесоха облекчение, и тайно се надяваше по-късно у Миррим да се появи повод да поплаче и от радост. Пожела ѝ го искрено.

Дочуха се възмутените писъци на огнените гущери. Завесата се размърда и изпод нея изпълзя Толли — бронзовият на Миррим. Виждайки, че Менолли глади стопанката му по главата, той разпери криле, готвейки се да се хвърли в нейна защита, но от ъгъла пронизително затръби Красавица. Толли сви криле и се отпусна върху края на постелята. Там си и остана, поглеждайки от време на време с подозрение ту към Менолли, ту към Миррим. След няколко секунди се появи и двойка зелени. Те се разположиха на масата и започнаха

безмълвно да наблюдават. Красавица, следеше за всички, без да напуска ъгъла си.

— Миррим, тук ли си, Миррим? — от жилищната пещера се донесе гласът на Санра. — Превърза ли вече Менолли? Трябватте ни и двете!

Менолли послушно се изправи. Миррим я хвана за ръката и здраво я стисна. После стана, оправи полата си и излезе от стаята. Менолли я последва.

Оказа се, че Миррим изобщо не бе преувеличила — потънаха в работа до шия. Слънцето тъкмо беше изгряло, но главните готвачи отдавна бяха на крака — на дългите маси пускаха пара малки хлебчета, мекици, кифли. Двама мъже набиваха на шиш огромно парче месо, край печките се суетяха жени, които скубеха и пълнеха птици.

Някой беше поставил малка масичка над кошницата с яйцата на гущерите, за да не ги блъснат и съборят в суматохата. Менолли грижовно ги опипа — бяха топли, покрити с пясък от всички страни. Така я завари Фелена.

— Хайде, яж по-бързо! Знаеш ли, как се приготвя нещо вкусно със сушена риба? Или ще помагаш в рязането на корени?

Менолли без колебание се зае с рибата и Фелена започна да я пита, какви продукти ще трябват. Наистина, след като разбра колко риба ще трябва да приготви, момичето се замисли. Тя и не предполагаше, че на Излюпването ще се съберат толкова хора — повече, отколкото цялото население на Полукръглия!

Тайната да направиш рибната яхния вкусна беше в дългото готвене, така че Менолли приготви огромните тенджери бързо, за да им даде достатъчно време да къкрят и месото да стане сочно. Тя се справи толкова бързо, че даже успя да нареже цяла планина корени. Струваше ѝ се, че дори и въздухът в кухненската пещера се е сгъстил в тревожно очакване. Менолли слушаше оживеното бърборене на жените и купчината зеленчуци пред нея бързо намаляваше. Разговорът се въртеше около това — кои от момчетата и момичетата днес ще успеят да впечатат дракони.

— Никой досега не е успявал да впечатат дракон втори път, — замислено каза една от жените. — Как мислите, Брекке ще успее ли?

— Просто никой досега не се е опитвал да го направи втори път.

— Само дето е неясно, необходимо ли е? — отбеляза някой.

— Нас никой не ни е питал, ако става дума — отрязва Санра. — Това го измисли Лесса, а не Ф’нор и със сигурност не Манора...

— Трябва да помогнем някак си на бедничката, — въздъхна първата жена. — Сърцето ми се къса като я погледна, — все лежи и лежи, сякаш е мъртва. Почти като Д’намал преди смъртта си. Помня, той така и... угасна.

— Ако сега успеете да нарежете останалите корени, ще можем да сложим и тази тенджера на огъня — каза Санра и стремително се изправи.

— Нима ще изядат всичко това? — попита Менолли, жената, която готвеше до нея.

— Със сигурност, а някои даже и допълнително ще поискат. — Доволно се усмихна жената. — Денят на Впечатването е най-хубавият от празниците. Днес на Люпилната Площадка ще излязат и моите момчета — възпитаникът ми и моят син! — добави тя с разбираема гордост. — Санра! — извика тя и се обърна. — Всичко, което остана ще влезе в една голяма тенджера.

Дойде ред и на белите корени — трябваше да се нарежат тънко, да се посипят с подправки и да се поставят в глинени гърнета да се пекат. От рибата, която готви Менолли се извиваше такъв апетитен аромат, че командващата в кухнята Фелена похвали момичето. А после ѝ довериха украсяването на сладките пайове. И колко беше весело, когато Санра разряза един и даде на всеки по късче — трябваше да се провери, колко добре са се изпекли.

При това, не трябваше да се забравя да храни огнените гущери и да наглежда яйцата в кошницата. През цялото време Красавица беше пред очите ѝ, а останалите, според думите на „очевидци“, се гмуркаха в езерото, грееха се на слънце, стараяйки се да не попадат пред погледа на Рамот, чиито тръбни резове огласяха целия уейр.

— В деня на Впечатването, тя винаги е неспокойна — обясни Т’геллан, който приседна на стола до Менолли, която точно се готвеше да хапне набързо. — Искам да те помоля за нещо. Нека твоите гущери да попеят тази вечер заедно с теб. Че на мен никой не ми вярва, като разправам.

— Страхувам се, че от толкова много народ може и да се изплашат.

— Ще изчакаме да стане по-тихо и ще пробваме. Аз ще те доставя на Люпилната площадка така, че се подготви до обяд.

Но се случи така, че Менолли не успя да се приготви. В един миг почувства ритмично нарастващо бучене. Всички в пещерата спряха работа и се заслушаха в смущаващия звук. Менолли замря изумено — спомни си, че такова бучене издаваше ятото огнени гуцери преди излюпването на яйцата в крайморската пещера.

Тя даже не успя да се преоблече — на вратата на кухнята се появи Т'геллан и я подкани с ръка. Менолли се забърза — видя, че отвън ги чака Монарт. И когато ездачът ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се качи на гърба на дракона, тя с досада отбеляза, че блузката ѝ отпред е мокра и изцапана с мазнина.

— Нали те предупредих да бъдеш готова!? Впрочем, хлапе, ще те сложа в някой тъгъл, където никой няма да види твоите петна. — Утеши я Т'геллан.

От погледа на момичето не убягна, че той се беше преоблякъл с нови тъмни панталони, везана риза и поясен ремък, на който проблясваха украшения от метал и камъни, но вече беше късно да спори.

— Първо ще заведа теб, а после ще се върна, че трябва да взема още някого от гостите. — Т'геллан се качи на мястото си пред Менолли. — Ф'лар е готов да пусне на Люпилната площадка всеки, който е способен да понесе полета Помежду.

Монарт размаха криле и се устреми нагоре, към огромното отворстие, разположено високо на стената на Уейра — Менолли не беше го забелязала преди. Другите дракони също летяха натам. Дъхът на момичето за малко да спре, когато влетяха в тунела в опасна близост до още два дракона — стори ѝ се, че се сблъскат! В далечния край на тунела засия ярка светлина и те влетяха в гигантска пещера.

„Ето каква била Люпилната площадка!“ — помисли си Менолли, поразена от гледката. — „Пещерата сигурно заема цялата северна четвърт от Уейра“. Погледът ѝ попадна върху купчина проблясващи драконови яйца. Едно, най-голямото, стоеше леко встрани. Над него заплашително беше надвиснала златна грамада — това беше самата Рамот! В очакването на Впечатването, очите на кралицата горяха с ослепителен блясък.

Внезапно Монарт забави полет, погаси с крилете си скоростта и кацна на корниза.

— Ето че пристигнахме. Тук са най-добрите места на цялата Площадка. Ще те върна обратно, когато всичко свърши.

Менолли се зарадва да седне и да си почине след толкова впечатляващия полет. Мястото им беше на третото ниво откъм външната стена. От там прекрасно се виждаше цялата Люпилна площадка и входната арка, из която започнаха да се появяват празнично облечените гости. Тя веднага си спомни за петната по дрехите, опита се да ги изтрие, но претърпя неуспех. Накрая скръсти ръце на гърдите си и ги поприкри. В крайна сметка и така ставаше, важното беше, че дрехите бяха нови.

През горния тунел в пещерата влетяха още дракони. Кацаха по корнизите и оставяха своите ездачи, често по трима даже и по четирима наведнъж. А през долния вход се вливаше още повече публика. Беше забавно да наблюдаваш как наконтените, а някои и почти разголени дами подбират краищата на пицните си рокли и със смешни малки крачки ситнят и подскачат по нагорещения пясък. Местата бързо се запълниха със зрители. Тревожното боботене на драконите нарастваше. Менолли неспокойно се въртеше на мястото си.

По залата са разнесоха викове — яйцата започнаха да се разклащат! Закъснелите гости бързаха по-бързо да пресекат ивицата горещ пясък и местата до момичето се запълниха с компания рудокопачи. Тя отново скръсти ръце на гърдите си, но не за дълго — наложи се да се наведе напред, защото заради плътните фигури на съседите ѝ не можеше да вижда добре.

Сега вече всички яйца се клатеха... всички, освен най-малкото, сиво, което самотно лежеше до стената.

Във въздуха се разнесе свистене на криле. Пристигнаха бронзовите дракони, които доставиха момичетата, избрани за Впечатване на кралското яйце. Менолли се опита да познае, коя от тях е Брекке, но всички момичета изглеждаха еднакво — бодри и здрави. А днес в кухнята говореха, че Брекке лежи, сякаш е нежива... Момичетата се наредиха в полукръг около кралското яйце. Отстрани тихо съскаше разтревожената Рамот.

Изпод арката, под строй, излязоха момчета в бели туники — гордо изправили рамене, на лицата им се четеше гордост и решимост.

Менолли не забеляза кога се беше появила, защото се опитваше да отгатне, кое от яростно клатещите се яйца ще се излюпи първо. Внезапно, един от рудокопачите показа с ръка към входа, където се показва стройна женска фигура. Спъвайки се и спирайки почти на всяка крачка, тя се приближи към останалите момичета, и изглежда изобщо не усещаше горещия пясък под краката си.

— Това трябва да е Брекке, — каза някой. — Един познат ездач ми каза, че ще й позволят да участва във Впечатването.

„Да, — помисли си Менолли, — тя наистина върви сякаш насън“. Момчето забеляза на входа Манора, заедно с непознат мъж. Те стояха с такъв вид, сякаш довеждайки Брекке на Люпилната Площадка, бяха направили всичко, което са могли.

Внезапно Брекке тръсна глава и изправи рамене. С бавна, но стабилна походка, тя се приближи към петте момичета, които чакаха около златното яйце. Една от тях се обърна и я подкани с жест да заеме свободното място в средата на полукръга.

Бученето прекъсна толкова внезапно, че по редиците пробяга развълнуван шум. В напрегнатата тишина се чу тих трясък на черупки и глухи удари, разтърсващи останалите яйца.

Ето че от яйцата, един по един, започнаха да се появяват малки дракончета, страшнички, тромави, мокри — те с писъци се изтъркулваха на пясъка, техните клиновидни глави изглеждаха прекалено големи за техните тънки жилести шии.

Менолли забеляза, че момчетата застинаха неподвижно на място. И си спомни онзи ден, когато самата тя замря, наблюдавайки как малките огнени гуцери, водени от глада, се измъкваха от черупките на яйцата си.

Разликата, обаче беше очевидна — новоизлюпените огнени гуцери нямаха нужда от помощ, вроденият им инстинкт ги караше сами да си търсят храна и да напълнят стомахчетата си. Дракончетата, напротив, безпомощно се озъртаха на всички страни. Едно от тях се спъна и падна точно пред първото момче, което предвидливо отстъпи встрани. Друго също падна и зари муцуна в пясъка право пред краката на друг, тъмнокос малчуган. Той коленичи, помогна на дракончето да се изправи на треперещите си крака и погледна в многоцветните му очи...

Сърцето на Менолли се сви. Разбира се, тя имаше своите огнени гущери, но да Впечаташ дракон... Къде са сега нейните малки приятели — Красавица, Здравеняка, Гмуркача и останалите? Колко ѝ липсваха сега! Момичето внезапно изпита отчаяно желание да усети на своето рамо топлото телце на Красавица...

Най-накрая се пропука и златното яйце, и вниманието на всички присъстващи се съсредоточи върху него. То се счупи на две и малката му обитателка с жален писък се стовари на пясъка. Мъничето падна на гръб и не можеше да се завърти. Три момичета се хвърлиха напред, за да му помогнат. Поставиха младата кралица на крака и отстъпиха, гледайки Брекке в очакване. Менолли затаи дъх. Но Брекке не реагираше на нищо. Каквато и сила да я беше поддържала да върви през пясъците, сега я беше напуснала. Раменете ѝ бяха увиснали безпомощно, главата ѝ беше килната на една страна, сякаш твърде тежка, за да я държи исправена.

Новоизлюпената кралица обърна глава към Брекке, блестящите ѝ очи изглеждаха огромни. Брекке разтърси глава, сякаш усети внимателния ѝ поглед. Дракончето, клатушкайки се, направи една крачка напред.

С края на очите си, Менолли видя как във въздуха се метна малка бронзова мълния и за секунда се изплаши, нима това беше Гмуркача? Не, не можеше да бъде... С дръзко пищене бронзовият гущер зависна над главата на дракончето. Младата кралица се стресна, изплашено изпищя и вдигна криле в стремеж да защити очите си.

Драконите, които седяха на корнизите над Люпилната площадка тревожно затръбиха. Рамот разпери криле, приповдигна се на задни лапи в готовност да накаже нарушителя. Едно от момичетата се хвърли напред и застана между дракончето и бронзовия гущер.

— Бърд! Недей! — изведнъж Брекке се раздвижи и вдигна ръка, за да прогони разбунтувалия се бронзов.

Малката кралица тихичко изпищя и скри муцунката си в полата на момичето. Двете претендентки се изправиха една срещу друга за момент, напрегнати, притеснени. После другото момиче протегна ръка към Брекке и Менолли видя усмивката ѝ. Но това беше само за миг, защото младата царица настоятелно блъсна носа си в коляното ѝ. Момичето клекна, прегърна я и започна нежно да я гали.

В същия момент Брекке рязко се обърна. Но това вече не беше предишната безволна жена, потънала в блатото на отчаянието. С твърда крачка тя се запъти към изхода, над нея се виеше бронзовият огнен гущер, издавайки пронизителни писъци, в които звучаха молба и укор. Така се държеше Красавица, когато се сърдеше на Менолли.

Момичето забеляза, че плаче, чак когато сълзите ѝ закапаха върху ръката ѝ. Тя трескаво погледна съседите си — да не би да са забелязали, но те изцяло се бяха вгълбили в събитията около останалите яйца. Съдейки по разговорите им, едно от момчетата на Площадката беше взето по време на Търсенето от един от планинските занаятчийски цехове и сега всички му стискаха палци, за да успее да впечатли. За момент Менолли им се ядоса — нима не виждаха, че Брекке е спасена? Нима не разбират, какво чудо се случи пред очите им? А как ще се зарадва Миррим!

Момичето се отпусна на каменната облегалка на скамейката. Чувстваше се емоционално изтощена. Всичките ѝ сили бяха отишли в очакване на чудото. Как се измени лицето на Брекке, когато минаваше под арката. А как сияеше Манора. Как радостно и махаше с ръце. Мъжът, който сигурно беше Ф'нор стисна Брекке в обятията си, неговото измъчено лице също светеше от щастие и облекчение.

Миньорите одобрително зашумяха и Менолли разбра, че техният претендент е успял, макар да не беше уверена кое от момчетата е впечатлило дракон. На площадката вече се бяха образували много двойки: новоизлюпените се поклащаха на слабите си крачета и скимтейки от глад, неуверено се насочваха към изхода, съпроводжани от щастливите хлапета. Миньорите подкрепиха своя кандидат с аплодисменти и когато къдравият малчуган мина покрай тях и се усмихна приветствено, тя видя, че наистина се е справил добре — беше впечатлил кафяв.

Когато ликуващите миньори се опитаха да я приобщат към триумфа си, Менолли ги поздрави учтиво и изпита огромно облекчение, когато те се спуснаха към площадката, за да изпратят момчето и дракона му до изхода и я оставиха сама.

Тя отново и отново преживяваше в мислите си изцелението на Брекке, решителността на бронзовия Бърд и безстрашието ми пред яростта на Рамот в този решителен миг. Но странно, защо малкият

огнен гущер не искаше господарката му да впечати нова кралица? За щастие, това произшествие изкара Брекке от гибелната летаргия.

Драконите започнаха да се връщат и да кацат на Люпилната Площадка, за да помагат на малките дракончета или да върнат гостите обратно навън. Етажите се изпразваха. Скоро на първия ред останаха само един възрастен мъж и две момчета до него. Мъжът, съдейки по дрехите му — холдър, изглеждаше уморен не по-малко от Менолли. Изведнъж, едно от момчетата скочи от мястото си и посочи към едно малко яйце, което така и не се беше разклатило.

Менолли разсеяно си помисли, че то няма да се излюпи. Спомни си за яйцето, което беше намерила в гнездото на малката кралица сутринта след излюпването на нейните огнени гущери. Когато го разклати, вътре изтрака нещо твърдо. Понякога в холда се раждаха мъртви бебета, сигурно и при животните беше така.

А момчето вече бягаше покрай каменната скамейка. За учудване на Менолли, той скочи на площадката за люпене и започна да рита малкото яйце. Виковете и действията му привлякоха вниманието на Водача на Уейра и на малката група от кандидати, които не бяха впечатали. Холдърът се изправи и протегна ръка в предупредителен жест. Другото момче крещеше нещо на приятеля си.

— Джаксъм! Какво правиш? — извика Ф'лар.

Изведнъж яйцето се разчупи. Момчето започна да разкъсва черупката, да изтръгва участъци и да рита, докато всички не видяха малкото телце на дракончето, което отчаяно се блъскаше в дебелината вътрешна мембрана.

Джаксъм извади нож от канията на колана си и разряза мембраната. На пясъка се изсипа малко бяло същество, което стигаше едва до пояса на момчето. То се наведе към дракончето, за да му помогне да се изправи.

Менолли видя как бялото мъниче вдигна глава: очите му, които преливаха във всички оттенъци на жълтото и зеленото се фокусираха на лицето на момчето.

— Той казва, че името му е Рут! — възторжено възкликна ошашавеният Джаксъм.

От устата на възрастния холдър се изтръгна сподавен вик. С окаменяло от мъка лице той рухна на скамейката. Предводителят на Уейра и неговите спътници, които се бяха хвърлили напред, за да спрат

момчето, застинаха на място. В Менолли не остана и съмнение — никой не беше очаквал, че Джаксът ще впечатли дракон, както и факта, че никой не се зарадва на това. Но защо? И момчето и драконът светеха от щастие — на кого пречеше тази искрена привързаност?

ГЛАВА 13

*Защо си тъй печален менестреле?
Нима не е забавна песента?
Защо трепери твоят глас и пръстите са
бавни.
А, щом погледът ти срещне моя
Избягва го...*

Когато Менолли разбра, че Т'геллан съвсем е забравил обещанието си да се върне за нея, тя бавно се спусна долу и по горещия пясък на Люпилната Площадка се запъти към изхода.

Там вече я чакаше Красавица, затъжила се за ласки. Миг покъсно се появиха и останалите гущери, и чирикайки тревожно, започнаха да се вият около Менолли, поглеждайки изплашено навътре — да не би Рамот да е наблизно.

Макар разстоянието, което трябваше да се премине по пясъка да не беше голямо, горещината бързо проникна през тънките подметки на чехлите ѝ и когато най-последно момичето стъпи на по-прохладната земя на чашата на Уейра, острата болка в краката я застави да спре. Тя приседна, подпря се на стената и зачака болката да премине поне малко. Гущерите се скупчиха около стопанката си. Хората вече се бяха събрали около кухненската пещера, далеч от другата страна на чашата на Уейра и никой не я забеляза, от което тя само се зарадва — чувстваше се толкова глупава и нищожна. Пътят до кухнята не беше кратък, но макар и бавно, щеше да се добере до там.

Откъм долината се чуваха изплашените крясъци на животни — Рамот се рееше във въздуха и избираше поредната си жертва. Менолли си спомни, как една от жените спомена, че кралицата не е яла вече десет дни, и това изглежда оказваше влияние на и без това сприхавия ѝ нрав. На брега на езерото хлапетата хранеха и къпеха своите

дракончета, а по-възрастните ездачи им показваха, как правилно да мажат нежната кожа на питомците си, за да не се напука. Белите туники на момчетата се открояваха сред блестящите зелени, сини, кафяви и бронзови кожи. Младата кралица, заедно с двама бронзови се беше разположила малко встрани от основната маса. Само бялото драконче не се виждаше никъде.

На корнизите на Уейра надвиснали над чашата, се бяха излегнали дракони, решили да хванат това, което беше останало от късното следобедно слънце. В ляво от кралския уейр, Менолли забеляза бронзовия Мнемент. Той седеше на задни лапи и наблюдаваше как партньорката му ловува. От кралския уейр излезе някакъв мъж и се спусна по стълбите. Над хорската глъч се извиси звънкият глас на Фелена и привлече вниманието на момичето обратно към кухненските пещери. Там ездачите поставяха масите за вечерното пиршество. Ярките им, празнични туники изпъкваха сред по-скромните одеяния на холдърите и занаятчиите, които се бяха сбили в няколко групички и почтително чакаха.

Мъжът, който излезе от кралския уейр вече се спусна в подножието на чашата. Менолли разсеяно следеше как той крачи към нея. Двете огнени гущерчета Леля Едно и Леля Две се спуснаха към нея, бърборейки на техния си език за нещо, което ги беше развълнувало и се гушнаха нежно в скута ѝ, просейки си ласка. Менолли виновно си помисли, че в суматохата е забравила да намаже кожата им с мас.

— Имаш две зелени? — попита нечий учуден глас. Менолли вдигна очи и видя пред себе си висок мъж, който я гледаше с дружелюбен интерес.

— Да, тези двете са мои. — Отвърна момичето и прибра ръката си, за да може той по-добре да разгледа питомците ѝ. — Обичат да ги чешеш над веждите, ето така, внимателно, показва тя.

На дългото лице на непознатия грейна добродушна усмивка. Той се отпусна на едно коляно и започна да гали Леля Две, която замърка и замижа от удоволствие. Тогава Леля Първа настойчиво изсвирука и ревниво започна да драска с нокти рамото на Менолли, искайки своята порция ласки.

— Я се спри, нагло същество!

Красавица, а след нея Здравеняка и Гмуркача така яростно започнаха да се карат на зеленото гущерче, че то, горкото, предпочете да се махне.

— Не ми казвай, че кралицата и двата кафяви също са твои? — попита стреснато мъжът.

— Страхувам се, че да.

— Тогава, ти си Менолли! — каза той, изправяйки се и направи толкова изтънчен поклон, че тя се смути и изчерви. — Лесса току-що ми каза, че мога да получа две яйца от люпилото, което си открила. Да знаеш, имам слабост към кафявите, макар и от бронзов не бих се отказал. Разбира се и зелените, като тази дама — той така лъчезарно се усмихна на наблюдаващата го Леля Две, че тя благосклонно изгугука, — също са прелестни създания. Но това не означава, че ще възразя срещу син.

— Нима не искате да получите кралица?

— Е, това би били нескромно от моя страна, — той замислено поглади брадичката си и лукаво присви очи. — Макар че, като се замисля, моят помощник Сибел, за когото е предназначено второто яйце, би трябвало да получи кралица, а аз... А, впрочем... — Непознатият разпери ръце, показвайки, че предоставя всичко на случая. — Ти чакаш ли някого тук? Или се боиш, че суматохата долу, от другата страна на чашата, може да дойде прекалено много за твоите приятели?

— Аз трябва да отида там — трябва да обърна яйцата, те са в топлия пясък до огнището. Само, че Т'геллан, който ме докара на Люпилната Площадка ми каза да го чакам...

— А самият той съвсем те е забравил? Нищо чудно, след днешните вълнения. — Непознатият се изкашля и й протегна ръка. Менолли с радост прие помощта — сама нямаше да може да стане.

Мъжът направи няколко крачки, преди да забележи, че тя изостава от него. Той вежливо спря и я изчака. Менолли се постара да се забърза, но едва успя да направи три крачки и под петата ѝ попадна остро камъче. Тя неволно изохка. Красавица закържи над главата ѝ, крещейки сърдито. Към нея се присъединиха Здравеняка и Гмуркача.

— Подпри се на ръката ми. Сигурно прекалено дълго си ходила по горещия пясък. Впрочем, не, почакай. Ти, разбира се си висока, но по костите ти няма много месо.

Менолли даже не успя да възрази, когато непознатият я взе на ръце и понесе през чашата на Уейра.

— И кажи на своята кралица, че ти помагам, — помоли се той, когато Красавица му налетя и разроши сивеещите му коси. — Не, като се замисля, все пак ще предпочета зелена.

Красавица беше прекалено развълнувана, за да вслуша в увещанията на Менолли, така че, на момичето се наложи да маха с ръце над главата на непознатия, за да го защити от ноктите на малката кралица. И не беше учудващо, че тяхното появяване в кухненската пещера привлече всеобщото внимание. Но всички почтително им правеха път и се кланяха с такова уважение, че Менолли се замисли, кой ли е нейният спътник. Туниката му беше от сив плат само със синя лента, така че трябваше да е някакъв менестрел, вероятно от Форт Уейр, ако се съди по жълтата емблема на ръката.

— Какво стана, Менолли? Краката ли те заболяха? — разтревожи се, появилата се сякаш изпод земята Фелена. — Нима Т'геллан те е забравил? Само вятър му вее в главата! Колко любезно от ваша страна майсторе, че ѝ помогнахте.

— Не ми беше трудно, Фелена. Затова пък разбрах, кой е главният отговорник за яйцата на огнените гущери. Но ако случайно ти се намира чаша вино... Че съвсем ми пресъхна гърлото.

— Вече мога да застана на крака, наистина мога — забезпокои се Менолли — нещо в поведението на Фелена ѝ подсказваше, че този човек е твърде важен, за да мъкне на ръце млади куци момичета. — Фелена, честно, опитах се да го спра.

— Просто аз, както винаги, постъпвам със свойственото за мен великодушие, — заяви непознатият. — И спри да мърдаш, — смъмри той момичето. — И без това ми е тежко.

Фелена, която го водеше към масата, под която беше кошницата с яйцата, прихна щом чу тази само похвала.

— Както винаги, вие сте непоносим, майстор Робинтън. Но си заслужихте виното, честна дума, заслужихте си го. Сега Менолли ще ви избере най-хубавите яйца. Тя сигурно знае, кое яйце е на кралица.

— След като кралицата ѝ едва не ми издра очите, ще предпочета всеки един друг цвят, за мое собствено спокойствие. А сега, Фелена, бъди добра и ми донеси вино, колкото се може по-бързо. Просто изнемогвам от жажда.

Докато той внимателно слагаше Менолли на стола, в ушите на момичето отекваха закачливите думи на Фелена — „Вие сте непоносим, майстор Робинтън... непоносим, майстор Робинтън“... — Тя невярващо се втренчи в своя спасител.

— Какво има, Менолли? Да не съм се изцапал, докато мъкнех „някои“ тежки неща? — Той изтри челото и бузите си, и внимателно огледа дланите си. — О, благодаря ти Фелена, ти ми спаси живота. Още малко и езикът ми щеше да се залепи за небцето. За твое здраве млада кралица, благодаря за твоето благоволение. — Вдигна чашата си към Красавица, която зае мястото си на рамото на Менолли, здраво обви опашката си около шията ѝ и му хвърли злобен поглед.

— Е, какво ти стана? — попита любезно той.

— Вие сте Главният менестрел?

— Да, аз съм Робинтън — небрежно отговори той. — И мисля, че имаш нужда от чаша вино.

— Не, не трябва да пия вино! — Менолли замаха с ръце. — Веднага ще почна да хълцам, а след това ще заспя.

Тя не искаше да каже точно това, но някак си трябваше да обясни неучтивия си отказ. Внезапно момичето се сети, че цялата ѝ блуза е в петна, краката ѝ в пясък, косата — рошава... Да, не така си представяше първата си среща с Главния менестрел на Перн. Съвсем се сконфузи и наведе глава.

— Винаги съм препоръчвал първо да се яде, а после да се пие — с най-любезен тон каза майстор Робинтън. — Уверен съм, че точно в това е половината от проблема ти — добави той и се провикна. — Фелена, детето вече почти припада от глад!

Менолли отрицателно заклати глава, но Фелена вече подвикна на минаващото наблизо хлапе да донесе клах, хляб и чиния с варено, нарязано месо. Докато нареждаха масата, момичето в смущение почти напъха носа си в чашата, духайки в горещия клах.

— Може ли един гладен човек да се присъедини? — попита майстор Робинтън, престорено жалостиво. Изражението на лицето му беше толкова печално и подкупващо добродушно, че тя за миг забрави своите тревоги и се усмихна на шегата му. — Вечерта ще ми трябват много сили, пък и трябва да положи добра основа за бъдещите питиета — доверително добави той.

Менолли получи усещането, че главният менестрел споделя с нея своите грижи. Но защо ли беше толкова печален и обезпокоен? Нима не всички в уейра бяха щастливи днес?

— Нека сложим няколко къса месо към това парче превъзходен хляб. — Робинтън накара гласа си да звучи като на треперещ, раздразнен, стар чичо. — А след това — у менестрела се върна звучния му баритон, — ще го полеем с чаша чудесно бенденско.

Смаяна, Менолли наблюдаваше, как той става — с хляба и месото в едната ръка, и чаша вино в другата, с достойнство се покланя, и... си тръгва.

— Майстор Робинтън, а яйцата...

— После, Менолли, ще дойда за тях по-късно.

Момичето объркано го изпроводи с поглед. Главата му, извисяваща се над тълпата се мярна в противоположния край на пещерата и окончателно изчезна сред гостите. Тя с ужас осъзна, вече никога няма да има възможност да пита Главния менестрел за песните си. Може би майка ѝ и баща ѝ бяха прави — песните ѝ бяха само детска измислица, прекалено незначителна, за да бъде представена пред такъв човек, като майстор Робинтън.

Красавица изчурулика тихо и я погали с крило по главата. Здравеняка се спусна от корниза и кацна на рамото ѝ. Потърка носа си в ухото ѝ и замърка успокояващо.

Така я завари Миррим и Менолли, се откъсна от не съвсем веселите размисли и намери сили да раздели радостта на приятелката си.

— Много се радвам за теб, Миррим! Виждаш ли, колко хубаво се получи!

Ако Миррим, независимо от трудностите и тревогите си, се държеше храбро, нима тя, Менолли, за която приятелката ѝ беше направила толкова много, няма да може да последва примера ѝ?

— Видя, нали? Ти беше на Люпилната площадка? Бях направо ужасена, не забелязвах нищо около мен. — Миррим направо светеше от радост, на лицето ѝ нямаше и следа от предишната тъга. — Успях да убедя Брекке да хапне. От дни не беше слагала нищо в устата си. И тя ми се усмихна, Менолли. Тя ми се усмихна и ме позна. Тя ще бъде напълно наред. И Ф'нор изяде всички парчета от печения уерр, които

му донесох. — Тя се изкикоти палаво, като обикновено момиче, а не като Мирим държаща се като Фелена или Манора.

— Измъкнах за него най-добрите парчета от Маринованите гърди на уерра. И знаеш ли, той изяде всяко парче! Сигурна съм, че ще се наяде до пръсване и на празника. Тогава му казах да заведе горкия Кант, за да го нахрани, защото драконът му е станал почти прозрачен от глад. — Гласът ѝ се сниши благоговейно. — Кант се опита да защити Уорън от Придит, нали знаеш. Можеш ли да си представиш? Кафяв, да защитава кралица! Това е, защото Ф'нор много обича Брекке. И сега всичко е наред. Добре е и наистина всичко е наред. Та, сега, разказвай!

— Какво да ти разказвам?

Миррим нетърпеливо се намръщи.

— Разкажи ми, какво се случи, когато Брекке се появи на Люпилната площадка. Нали ти казах, че от страх не виждах нищо наоколо!

Менолли послушно зараказва. Наложил се да повтаря някои моменти, докато не отговори на всички въпроси, с които я засипа приятелката ѝ. И после попита:

— А сега ми обясни, защо всички толкова се разстроиха, когато Джаксът Впечатата бялото драконче? Та той му спаси живота. Щеше да загине, ако момчето не беше разбило черупката и не беше прерязало ципата.

— Какво? Джаксът е Впечатал дракон? Не знаех! — очите на Миррим се разшириха в потрес. — Какъв ужас! Как му е хрумнало да направи такова нещо?

— Ужасно? Но защо?

— Защото той трябва да стане Лорд на Холд Руат, ето защо!

Менолли не разбра, защо приятелката ѝ толкова се разпали и я попита.

— Разбери, не може да бъдеш едновременно Лорд на Руат и ездач! Нима на нищо не са те научили в твоя морски холд? Впрочем, тук срещнах менестрела от Полукръглия — Елгион, май така се казва? Да му кажа ли, че си тук?

— Не! В никакъв случай!

— Добре, добре, не се пали толкова! — и с тези думи Миррим се оттегли възмутена.

— Менолли, нали не ми се сърдиш? Съвсем забравих, че трябва да се върна за теб. — Момичето още не беше успяло да дойде на себе си и към масата ѝ се приближи Т'геллан. — Главният ковач каза, че му се полагат две яйца. Не може да остане до края на пира, така че ще трябва да приспособим нещо, в което да ги сложи, за да ги вземе със себе си. Да, и за останалите също. Не, не ставай. Ето той — ездачът повика едно от прислужващите момчета — ще бъде твоите крака.

Така че, по-голямата част от вечерта Менолли прекара в кухненската пещера, правейки кожени чувалчета, в които безопасно да пренасят яйцата. Но и до тук се носеше ехото веселящия се Уейр. Струваше ѝ доста усилия, за да започне да се наслаждава на отново на музиката. Пирът в чест на Впечатването озвучаваха пет менестрела — двама барабанисти и трима гайдари. Даже ѝ се стори, че различава силния тенор на Елгион. Но надали щеше да му дойде на ум да я търси в кухненската пещера.

Гласът му я накара за миг да заскучае за солените ветрове и мириса на морския въздух. И за пещерата, където беше прекарала толкова дни и нощи. Но само за миг. Сега нейното място беше в Уейра. Краката ѝ съвсем скоро щяха да оздравеят и вече нямаше да е като старица, която вечно седи преди край огъня. Но какво можеше да върши в Уейра? Фелена имаше предостатъчно готвачи, а и надали често можеше да ѝ се падне случай да стотви риба, при положение че ездачите предпочитаха месо. А, за съжаление, единственото нещо, което владееше до съвършенство е да чисти риба. Не, за музика вече не трябваше да мисли. Все още се намери някаква работа...

— Ти ли си Менолли? — попита я един мъж, който нерешително се приближи.

Момичето вдигна очи и видя разпозна един от миньорите, които седяха до нея по време на Впечатването.

— Аз съм Никат, Главният миньор от холд Кром. Госпожа Лесса ми позволи да взема две яйца. Зад неловката му скованост, Менолли усети лошо прикрито нетърпение — майсторът бързаше да получи въжделените яйца.

— Ето ги тук, господине — приветливо се усмихна момичето и му посочи поставената под масата кошница.

— Виждам, че не искаш да рискуваш. — Майсторът се отпусна. — Погрижила си се да са в безопасност.

Помогна ѝ да качи кошницата върху масата и тревожно загледа, как тя разгребва пясъка и вади първото яйце.

— А може ли яйце на кралица? — внезапно попита той.

— Майстор Никат, нали Лесса ти обясни, че яйцата на гущерите не се различават едно от друго. Така че не може предварително да се каже кое какво е — присъедини се към разговора току-що дошлият Т'геллан, за голямо облекчение на Менолли. — Разбира се, може би Менолли знае...

— Така ли? — Главният миньор с подозрение погледна момичето.

— Нима не се чул, че е впечатала девет огнени гущера?

— Девет? — майстор Никат се намръщи и Менолли лесно прочете мислите му — някакво си момиче има девет, а на главния миньор само два!

— Менолли, я избери две от най-хубавите за майстор Никат! Не можем да допуснем той да си тръгне разочарован! — Т'геллан произнесе това със съвършено непроницаема физиономия, но Менолли забеляза веселието в очите му.

Тя поддържа играта му и със сериозен вид започна да сортира яйцата, като се преструваше, че търси най-доброто, макар да знаеше, че кралско яйце ще получи само майстор Робинтън.

— Ето, майсторе. — Тя връчи на Главния миньор пухкава торбичка със скъпоценно съдържание. — Съветвам ви да го сложите до гърдите си, под ризата, когато се връщате у дома си.

— А какво трябва да се прави после? — смирено попита майстор Никат, притискайки торбичката към гърдите си с две ръце.

— Бих направила като правим тук — дръжте ги по-близо до огън, в здрава кошница, засипани с топъл пясък или завити в кожа. Стопанката на Уейра каза, че яйцата ще започват да се пропукват в близките седем дни. В момента, когато мъничетата разбият черупките, трябва веднага да започнете да ги храните. Нека да ядат, доколкото поемат. И през цялото време разговаряйте с тях. Много е важно... — Момичето заекна, чудейки се как да обясни на този, суров на вид човек, че огнените гущери трябва да почувстват цялата ти любов и топлина...

— Трябва непрекъснато да ги успокоявате — на тях ще им е страшно, когато се появят на белия свят. Днес вие сам видяхте

новоизлюпените дракончета. Галете мъничетата, ласкайте ги... — майстор Никат кимаше в съгласие, запомняйки наставленията. — Трябва да ги къпете всеки ден и да мажете кожата им. Иначе тя ще започне да се напуква и лющи. Ако пропуснете, могат да получат болезнени рани — ще почнат да се чешат...

Майстор Никат с недоверие погледна Т'геллан.

— Менолли прекрасно знае, как да се грижи за гущерите — каза ездачът. — И даже успя да ги научи да ѝ пригласят, когато пее...

Но безгрижната забележка, не зарадва Главния миньор.

— Песните са си песни, а как трябва да ги накараш да се връщат при стопанина си?

— Тя трябва сами да поискат да го направят — каза твърдо Менолли, с което обезкуражи миньора.

— Най-важното е да усещат любов и доброта — уверено подхвана Т'геллан. — Но, виждам, че Т'гран вече ви очаква, за да ви достави обратно в Кром.

Той съпроводи майстора навън, но след минутка се върна усмихнат.

— Мога да се обзаложа на нова камизола, че няма да удържи огнения гущер. Саможивец е той. Глупав стар пън!

— Напразно му каза, че съм научила гущерите да пеят.

— Защо пък напразно? — учуди се ездачът. — Миррим отдавна има гущери, но в главата ѝ такава мисъл не ѝ е минавала! Затова и казах... Да, майсторе, Ф'лар каза, че ви се полага яйце, — обърна се той към новия посетител.

Така мина вечерта. Щастливите холдъри и занаятчий бързаха да получат драгоценните яйца от Менолли. И накрая в кошницата останаха само яйцата предназначени за майстор Робинтън. На момичето вече ѝ се повдигаше от коментарите на Т'геллан, че е научила питомците си да пеят.

За щастие, никой не изяви желание тя да продемонстрира своето изкуство — уморените гущерите се бяха свили на стрехите и не биха заменили съня си дори за цялото ликуване и празненство царящо тази вечер в Бенден.

Менестрелът Елгион от душа се наслаждаваше на пиршеството. До тази вечер, той даже не си представяше, каква скука е животът в Полукръглия. Разбира се, Янус беше добър човек и отличен морски управител, ако се съдеше по уважението, което изпитваха към него холдърите. Но главният му талант беше да лишава околните от малките им радости.

Днес, докато наблюдаваше как момчетата Впечатваха драконите, той твърдо реши: ще направи всичко възможно да намери люпило с яйца на огнени гущери. Това щеше поне малко да развее скучното му битие в Полукръглия. И щеше да се погрижи Алеми също да получи яйце. От разположилите се наблизо ездачи, менестрелът дочу, че яйцата, които днес ще получат щастливите избраници, са намерени от Т'геллан на крайбрежието, в околностите на Полукръглия. На Елгион му се искаше да поговори с него, когато бронзовият ездач го взе от холда, за да го закара в Бенден, но имаше още двама пътника и се наложи да отложи разговора. А след Излюпването, ездачът не се беше появявал пред очите му. Добре де, все щеше да се отвори случай за нова среща.

Внезапно, бенденският менестрел Охаран повика Елгион, за да посвирят заедно на китара за развлечение на гостите.

И когато менестрелите, към тях се присъединиха още няколко, приключваха поредната песен, се появи Т'геллан, който помагаше на някакъв занаятчия, да се качи на зелен дракон.

Елгион се огледа и забеляза, че гостите вече се разотиват. Трябваше да поговори с Т'геллан, а после и с Главния менестрел.

— Приятел, може ли за малко? — обърна се той към бронзовия ездач.

— А, Елгион! Дай да ударим по една чаша вино, че от приказки съвсем ми пресъхна гърлото. Имам чувството, че тия „избрани“ са с дървени глави и не схващат нищо. И огнените гущери няма да им помогнат.

— Чух, че ти си намерил гнездото. Да не е в тази пещера на Драконовите камъни?

— Не, малко по-далече, на брега.

— Значи в пещерата нямаше нищо? — в гласа на Елгион прозвуча толкова силно разочарование, че ездачът продължително го изгледа.

— Зависи какво си очаквал да намериш. А какво още според теб е трябвало да има там?

Менестрелът се поколеба за миг — дали няма да предаде доверието на Алеми, ако сподели? Но, в края на краищата, тук беше засегната и честта на неговия занаят. Трябваше задължително да разбере, дали звуците, които тогава беше чул са мелодия от свирка.

— В същия ден, когато с Алеми забелязахме пещерата от лодката, ми се стори, впрочем, мога да се закълна, че над морето се носеше звуци от свирка. Но Алеми ме увери, че това е вятърът, който свири в кухините на скалите, макар тогава да нямаше вятър.

— Сбъркал е — възрази Т'геллан, решил да подразни менестрела. — Ти наистина си чул звук от свирка. Намерих я, докато претърсвах пещерата.

— Намерил си свирката? А този, който е свирил на нея?

— Може би е по-добре да седнеш? Защо се вълнуваш толкова?

— Къде е музикантът?

— Тук, в Бендън!

Елгион се отпусна на скамейката. Видът му беше толкова нещастен и разочарован, че Т'геллан сметна, че е по-добре да се въздържа от още шеги.

— Помниш ли деня, когато те спасихме от Нишките? Тогава и Т'гран доведе някого.

— Онова момче?

— Оказа се, че не е момче, а момиче. Менолли. Тя е живяла в тази пещера... Ей, какво ти става?

— Менолли? Тя е тук? Жива? Къде е Главният менестрел? Трябва незабавно да говоря с него! По-бързо, Т'геллан, помогни го да намеря!

Вълнението на Елгион се предаде и на ездача и той с леко недоумение се присъедини към търсенето. И тъй като беше с една глава по-висок от младия менестрел, скоро откри майстор Робинтън — двамата с Манора седяха встрани от всеобщото веселие и тихо си говореха.

— Майсторе! Най-накрая я намерих! — извика Елгион и се втурна към него.

— Нима? Намерил си единствената си любов? — добродушно попита Главният менестрел.

— Не! Намерих ученика на Петирон.

— Но тогава, защо казваш, че си я намерил? Нима ученикът на стареца е момиче?

Елгион беше доволен от изумлението на Главния менестрел, сграбчи го за ръката, готов да го повлече насила да я търсят.

— Тя е избягала от морския ход, защото са ѝ забранявали да съчинява музика. Тя е сестрата на Алеми...

— Говориш за Менолли? — попита Манора, преграждайки пътя им.

— Менолли? — Робинтън направи знак на Елгион да замълчи. — Това прекрасно дете с деветте огнени гущера?

— Какво искате от Менолли, майстор Робинтън? — гласът на Манора прозвуча толкова строго, че Главният менестрел я изгледа с изненада.

— Моите дълбоки уважения, Манора, — отговори той. — Старият Петирон ми изпрати две песни, които, по негови думи, е написал неговият чирак. Две от най-красивите мелодии, които съм чувал през всичките тези Обороти, откакто се занимавам с музика. Питаше ме, дали са добри... — Робинтън страдалчески вдигна очи към небето. — Веднага му пратих отговор, но старецът беше починал. Когато Елгион пристигнал в Полукръглия, намерил писмото неразпечатано. А чиракът бил изчезнал. Морският управител му разказал някаква мътна и объркана история за храненик, който се бил върнал в холда си. Какво те разтревожи толкова, Манора?

— Менолли. Зная, че нещо я е пречупило, но не мога да разбера какво точно. Може би причината е, че вече не може да свири. Миррим сподели, че има ужасен белег на лявата си длан.

— Може да свири! — едновременно възкликнаха Елгион и Т'геллан.

— Чух, как от онази пещера се разнасяха звуци от свирка — добави Елгион.

— А аз видях, как тя прибра тази свирка, когато разчиствахме пещерата — обади се и Т'геллан. — И, освен това, тя е научила гущерите си да пеят!

— Охо! — в очите на майстор Робинтън проблесна интерес и той решително закрачи към кухненската пещера.

— Само по-внимателно, — предупреди Манора. — Към това момиче е необходим особен подход.

— Да, усетих, когато разговарях с нея през днес. Сега разбирам, какво я е притеснявало. Как да подходя, за да не я изплаша? — Главният арфист се намръщи и се взря в Т'геллан толкова дълго, че бронзовият ездач се зачуди какво е сгрешил.

— Откъде знаеш, че е научила огнените си гущери да пеят?

— Сам ги чух, как подпяваха на нея и на Охаран вчера вечерта.

— Х-м-м... много интересно. — Ето какво ще направим, приятели...

Повечето гости се разотидоха, но Менолли, въпреки умората си, продължаваше да седи на масата в ъгъла. Главният менестрел все още не беше дошъл да вземе яйцата си. Момичето реши, че каквото и да става, ще дочака майстор Робинтън. Той беше толкова мил! Припомни си подробности от срещата им. Все още не можеше да повярва, че самият Главен менестрел на Перн я носеше на ръце... нея... Менолли, стопанката на девет огнени гущера.

Тя подпря лакти на масата и уморено отпусна глава върху ръцете си. Усети грубия белег на дланта си с лявата си буза, но нямаше сили да обърне внимание.

Отначало не чу музиката веднага — мелодията звучеше толкова тихо, сякаш Орахан свиреше само за себе си на съседната маса.

— Хайде да попеем заедно, Менолли — тихичко предложи бенденският менестрел.

Тя вдигна поглед и видя, как той сяда до нея. Какво пък, нямаше нищо лошо в това да попее малко. Така щеше да остане будна докато дойде майстор Робинтън. Красавица и Здравеняка се събудиха, щом чуха гласа ѝ, но Здравеняка само се поразмърда раздражено и пак задряма. Красавица обаче кацна на рамото на момичето и красивите ѝ сопранови трели се смесиха с гласа на Менолли.

— Изпей още един куплет, Менолли — каза Манора, излизайки от сенките на тъмната пещера.

Тя седна на стола срещу нея, изглеждаше уморена, но някак спокойна и доволна. Охаран удари по струните и започна втория куплет.

— Скъпа моя, имаш толкова успокояващ глас — каза Манора, когато последният акорд заглъхна. — Изпей ми още една песен и след това си тръгвам.

Менолли не можа да откаже и въпросително погледна Орахан.

— Нека да изпеем тази — предложи менестрелът и без да сваля очи от Менолли, взе първия акорд.

Това беше толкова позната мелодия — имаше толкова заразителен ритъм... Но щом започна да пее, момичето разбра, защо мелодията се оказа толкова позната. Менолли беше уморена и съвсем не очакваше такъв капан от Орахан и още по-малко от Манора. Това беше една от двете песни, които беше записала по молба на Петирон и които той беше изпратил на Главния менестрел.

Тя се заколеба и замълча.

— Не спирай да пееш! — каза Манора. — Мелодията е толкова прекрасна.

— Може би, тя сама трябва да изсвири собствената си песен — каза Главният менестрел, който стоеше в сянката зад нея. Той пристъпи напред и ѝ подаде китарата си.

— Не, не! — Момичето се приповдигна, криейки ръце зад гърба си.

Красавица сърдито изпищя и обви опашката си около врата на Менолли.

— Моля те. — Главният менестрел я погледна с молба в очите. — Изсвири я... заради мен.

От тъмната зала се появиха още двама — ухиленият до ушите Т'геллан и... Елгион! Той откъде беше узнал? Менестрелът също сияеше радостно. Смутената Менолли се обърна и закри лицето си с ръце. Как ловко я бяха разкрили!

— Няма повече от какво да се страхуваш, дете! — побърза да се намеси Манора. Хвана Менолли за ръката и внимателно я накара да седне обратно на стола. — Тук нищо не те заплашва. Нито теб, нито редкия ти музикален дар.

— Но аз вече не мога да свиря... — момичето протегна лявата си ръка дланта нагоре. Робинтън я пое с двете си ръце и гладейки я внимателно започна да разглежда белега.

— Ти можеш да свириш, Менолли, каза тихо той, без да отклонява от нея пронизителния си поглед, а пръстите му гладеха

дланта ѝ, сякаш беше уплашен огнен гуцър. — Елгион те е чул, когато си свирила в пещерата.

— Но... аз съм момиче... — едва чуто произнесе тя. — А Янус каза...

— Що се отнася до това — нетърпеливо я прекъсна Главният менестрел, макар очите му все още се усмихваха. — Ако Петирон се беше сетил дори само да ми намекне, че в това е проблемът, щеше да ти спести многото мъка и тормоз, който си преживяла, а и на мен — претърсването на целия Перн, за да те търся. Нима не искаш да станеш менестрел? — Робинтън го произнесе толкова тъжно и печално, че Менолли побърза да отвърне.

— О, да, да. Искам! Музиката за мен е най-важното нещо на света...

На рамото ѝ Красавицата изчурулика сладко и Менолли рязко си пое дъх притеснена.

— А сега какво има? — попита Робинтън.

— Имам огнени гуцери. Лесса каза, че принадлежа на Уейра.

— Лесса няма да толерира девет пеещи гуцера в нейния Уейр. — Каза менестрелът с глас, който не търпеше възражения. А, освен това, тяхното място е в моята гилдия, Гилдията на менестрелите. И трябва да ме научиш на някои трикове, моето момиче. — Усмихна се той с весели искри в очите си, на което тя се усмихна плахо.

— А сега... — размаха пръст с престорена сериозност Робинтън. — Преди да измислиш нови доводи, причини и догадки, пригответи ми яйцата, събери си каквото имаш и да се отправяме в Гилдията.

Ръката му стисна успокоително нейната, а благият му поглед я подтикнах да се съгласи. Всички ѝ съмнения и страхове на се разтвориха за миг.

Красавицата изписка, освобождавайки врата на Менолли от задушавачата хватка на опашката си. Изписка отново, разбунвайки останалата част от дремещото си ято, и гласът ѝ като ехо повтори радостта на Менолли. Момичето бавно се изправи, опирайки се на ръката на Главния менестрел за подкрепа и увереност.

— Ще дойда с вас, майстор Робинтън — каза тя, без да сдържа радостните си сълзи.

И деветте огнени гуцера зачуруликаха в съгласие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.